EMMY von RHODEN

I PENSIONEN

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG

I PÉNSIONEN

I PENSIONEN

EN BERÄTTELSE FÖR UNGA FLICKOR

AV

EMMY VON RHODEN

ÖVERSÄTTNING FRÅN »DER TROTZ-
KOPF», FEMTE TYSKA UPPLAGAN

STOCKHOLM / ALBERT BONNIERS FÖRLAG

ULLSTEIN & CO, BERLIN.

— Pappa, Diana har fått valpar!

Med detta utrop kom en ung, smärt flicka på femton år inspringande i rummet, där, förutom den tilltalade, hans fru och prästen i församlingen, även befunno sig några främmande från grannskapet, en herr von Schäffer med fru och deras fullvuxne son.

Alla skrattade och sågo på den livliga flickan, som utan ett spår förlägenhet skyndade bort till sin far och utförligt berättade för honom denna viktiga tilldragelse.

— Det är fyra stycken, pappa, fortfor hon livligt, och de äro bruna likasom Diana själv. Kom och se på dem, de äro sådana små söta djur och de ha vita tassar! Jag hämtade genast en korg och lade min huvudkudde i den — de måste ju ligga varmt, de små kräken.

Amtman Macket hade slagit armen om livet på sin älskling; han strök bort de vilda lockarna från hennes upphettade ansikte och betraktade henne därvid med välbehag, och detta fast Elsa kommit in i en dräkt, som alls icke var ägnad att väcka välbehag, allra minst i detta ögonblick, då främmande ögon mönstrade henne. Den urtvättade, mörkblåa kattunklänningen, sydd som en blus och med ett läderbälte om livet, kunde visserligen vara bekväm, men klädsam var den icke, och en del hål och

fläckar bidrogo just icke till att höja dess elegans. De höga, klumpiga läderstövletterna, som stucko fram under den korta klänningen, voro duktigt dammiga och tycktes snarare vara gråa än svarta. Men, som sagt, Macket fäste sig alls icke vid denna dräkt, han såg in i sin dotters glättiga, bruna ögon och bekymrade sig föga om hennes kläder.

Han var just i begrepp att stiga upp för att uppfylla sitt barns önskan, då hans hustru, en förnäm dam med milda men dock bestämda drag, förekom honom. Hon hade rest sig upp och gick bort till Elsa.

—Kära Elsa, sade hon i vänlig ton och fattade hennes hand, jag har något att säga dig, mitt barn. Kom med mig in på mitt rum ett ögonblick.

Lugnt men mycket bestämt uttalade hon dessa ord, och Elsa kände, att hon måste lyda. Ogärna och tvunget följde hon modern in i rummet intill.

— Vad vill du mig, mamma? frågade hon och såg trotsigt på fru Macket.

— Ingenting annat, mitt barn, än att du genast går upp på ditt rum och klär om dig. Du visste väl inte, att vi hade främmande?

— Jo, det visste jag, men det bryr jag mig inte om, svarade Elsa kort.

— Men det gör jag, Elsa. För mig är det inte likgiltigt, om du visar dig i en sådan oordentlig dräkt. Du, med dina femton år, är ju inte längre något barn; kom ihåg, att du blev konfirmerad i påsk; en ung dam bör taga sin värdighet i akt. Vad tror du, unge herr Schäffer skall tänka om dig; han skall skratta åt dig och göra narr av dig.

— Den dumbommen, ropade Elsa. Det är mig alldeles likgiltigt om han skrattar åt mig och gör narr av mig. Jag skrattar

åt honom, jag också. Han vill spela kavaljer, där han kommer med sin pincenez — och han är bara en skolpojke.

— Han sitter i översta klassen på gymnasium och är nitton år. Var nu förståndig och kläd om dig, barn, hör du det!

— Nej, jag byter inte om klänning, jag vill inte göra mig fin.

— Som du vill; men då ber jag dig, ja, jag *önskar* det bestämt, att du stannar kvar på ditt rum och inte kommer ned till kvällsvarden, svarade fru Macket mycket lugnt.

Elsa bet sig i läppen och stampade med foten häftigt i golvet, men sade ingenting. Vändande sig hastigt om gick hon ut ur rummet och smällde dörren hårt igen efter sig. Uppkommen på sitt rum kastade hon sig ned på en stol, stödde armbågarna mot fönsterkarmen och grät av vrede.

— Så förskräckligt det är nu för tiden! utropade hon snyftande. Varför skulle pappa gifta om sig — det var mycket, mycket bättre, då vi två voro ensamma. Var dag måste jag höra långa tal om vad som är skick och vad som passar sig — men jag vill inte vara någon dam, jag vill inte, om hon så säger det hundra gånger.

Medan hon ännu levde på tu man hand med sin far, förde hon mycket riktigt ett gladare och mera obundet liv. Ingen fick giva henne några föreskrifter eller tordes förhindra hennes påhitt och galna upptåg; allt vad hon gjorde ansågs oöverträffligt. Undervisningen betraktades som en tråkig bisak och antingen fogade sig guvernanterna efter sin elevs vilja eller fingo de resa sin väg. Beklagade sig någon av dem över henne hos fadern och hade han också verkligen fattat ett fast beslut att tala förstånd med sin dotter, så blev det dock aldrig något utav. Så snart han kom emot henne med en allvarlig min, flög Elsa honom om halsen, kallade honom „sin enda, lilla pappa“ ock kysste honom på mun och kinder. Försökte han att göra

henne allvarliga föreställningar, satte hon handen för munnen på honom.

— Jag vet ju allt, vad du vill säga mig, och jag lovar att bättra mig! Med sådana och liknande ord och löften tröstade hon sin pappa — och hur gärna lät han icke trösta sig! Han kunde aldrig på allvar bliva ond på barnet, hon var ju hans allt.

Då Elsas moder dog, lade hon den lilla hjälplösa varelsen i hans armar. Elsa hade ärvt sin tidigt bortgångna moders vackra, glädjestrålande ögon, och när hon såg på sin fader, föreföll det honom som om hans hustru, som han älskat så högt, log emot honom.

I många år förblev han ogift och levde endast för sitt barn. Då lärde han känna sin andra fru. Hennes förståndiga, milda väsen fängslade honom så att han förde henne hem som sin brud.

Fru Anna beträdde sin mans hus med den fasta föresatsen att bliva den trognaste och kärleksfullaste moder för hans barn och att uppbjuda allt för att ersätta henne den så tidigt förlorade; men varje kärleksfullt närmande från hennes sida strandade mot Elsas trotsiga motstånd. I snart ett år hade hon varit fru och styvmor, men ännu hade hon icke lyckats att vinna Elsas kärlek.

Gästerna stannade kvar till supén på Moosdorf — så hette amtman Mackets stora egendom. Då bordet var dukat och alla redan hade satt sig, frågade Macket, varför Elsa ännu icke kommit.

Fru Anna steg upp, ringde på jungfrun och befallde henne säga fröken, att bordet var dukat.

Elsa satt ännu kvar i samma ställning vid fönstret. Hon hade låst sig inne och pigan måste bulta och ropa duktigt, innan hon bekvämade sig att öppna dörren.

— Fröken skall komma ned, hennes nåd, frökens mor, har befallt det, sade Katharina och betonade „skall“ och „befallt“.

— Jag skall, utropade Elsa, men jag vill icke! Säg min nådiga fru mamma det!

— Ja, sade Katharina, innerligt nöjd med detta svar, ty icke heller hon var fullt belåten med, att det ånyo kommit en fru i huset, som gjort slut på deras härliga frihet. Ja, jag skall uträtta det. Nådig fröken har alldeles rätt, detta eviga befallande, när man själv är så pass gammal, är högst opassande, i all synnerhet när främmande människor höra det!

Och hon gick ned i matsalen och framförde ordagrant Elsas hälsning.

Herr Macket såg förlägen på sin hustru; han visste ju alls icke, vad detta svar skulle betyda. Hon förstod hans stumma fråga och utan att på minsta sätt låta märka den harm, som hon kände inom sig, sade hon helt lugnt: — Elsa mår icke riktigt bra, kära Macket, hon klagade över huvudvärk. Katharina har missförstått hennes svar.

Alla de närvarande förstodo genast, att fru Anna blott kom fram med svepskäl, endast Macket trodde, att det verkligen förhöll sig så som hon sade.

— Skola vi inte skicka bud efter läkaren? frågade han bekymrad.

Svaret fick han av barnet självt; det vill säga, Elsa bevisade honom, att hon icke hade ont så mycket som i ett finger. Högt jublande och skrattande rullade hon med tilljälp av en käpp ett tunnband fram över den stora gårdsplanen; jakthunden, Tyras, sprang efter det och när han med tassarna nästan hade fått tag i tunnbandet, men icke kunde hålla fast det, utstötte han ett ilsket tjut, varåt Elsa höll på att skratta sig till döds.

Herr Mackets ansikte ordentligt klarnade vid denna syn. Han reste sig, gick bort till den öppna glasdörren och ämnade just ropa på Elsa, då fru Anna hindrade honom därifrån.

— Låt henne vara, kära du, jag ber dig därom, bad hon lätt rodnande, och vändande sig till gästerna tillade hon: Det smärtar mig att nödgas säga, huru det verkligen förhåller sig, men Elsas uppförande tvingar mig därtill.

Och därpå berättade hon så skonsamt som möjligt, vad som förefallit.

Man skrattade däråt, ja, herr von Schäffer förklarade, att den lilla hade *courage* och att det var skada, att hon icke var en pojke. Hans högförnäma fru kunde icke instämma med honom, hon fann den vilda flickan rent av förskräcklig och kallade henne på hemvägen ett *„enfant terrible"*.

När de andra gästerna rest, stannade pastorn kvar. Han var en välvillig, överseende man, som höll av Elsa som en fader. Han hade döpt och konfirmerat henne, under hans ögon hade hon vuxit upp. På sista tiden hade han också, sedan den sista guvernanten rest därifrån, lett hennes undervisning.

En ögonblicklig, nästan pinsam tystnad inträdde. Var och en av de tre närvarande hade något på hjärtat, men drog sig för att säga första ordet. Herr och fru Macket sutto vid bordet, han rökande, hon ivrigt sysselsatt med ett handarbete. Pastor Wollert gick fram och tillbaka på golvet och såg högst allvarlig och begrundande ut. Slutligen stannade han framför amtmannen.

— Det kan icke hjälpas, käre vän, det måste sägas, Det kan icke gå längre på detta sättet; flickan har växt oss över huvudet, vi kunna icke längre styra henne.

Amtmannen såg förvånad på pastorn. — Vad menar ni? frågade han, jag förstår er icke.

— Min mening är, rent ut sagt, den, fortfor den förstnämnde, att barnet måste bort härifrån, i en pension.

— Elsa? I en pension? Men varför, hon har ju ingenting ont gjort! utropade Macket helt förskräckt.

— Ont! återtog pastorn leende. Nej, nej, det har hon icke! Men måste då ett barn förut hava gjort någonting ont för att komma i en läroanstalt? Det är väl icke någon straffanstalt heller! Hör nu lugnt på mig, min käre vän, fortsatte han lugnande och lade handen på Mackets axel, då han såg, att denne blev häftig och ville rusa upp. Ni vet, hur mycket jag håller av Elsa, ni vet också, att jag blott vill hennes bästa; nåväl, jag har länge och grundligt övertänkt denna sak och har kommit till det resultat, att varken ni, er fru eller jag har kraft nog att uppfostra henne. Ingen av oss har makt över henne; huru skall det gå på detta sätt? Hon har just i dag givit oss ett slående bevis på sin egensinniga natur.

Amtmannen trummade på bordet. — Det var ett självsvåld, som jag skall bestraffa, sade han. Något elakt kan jag icke finna däruti. Elsa är ung, ännu till hälften ett barn, och ungdomen måste rasa ut. Varför skall man lägga så strama tyglar på den yrhättan och så ett, tu, tre skicka henne i en pension? Vad gör det, om hon för en gång skenar över skaklarna? Förståndet kommer först med åren! Vad säger du härom, Anna, tillade han vändande sig till sin fru, du tänker som jag, inte sant?

— För ett år sedan, då jag beträdde detta hus, tänkte jag som du, svarade fru Anna. I dag tänker jag annorlunda; i dag måste jag giva pastorn rätt. Trots all sin hjärtegodhet är Elsa mycket svår att uppfostra. Huru mycket jag an bemodar mig, vet jag dock icke, vad jag skall taga mig till med henne. Vanligtvis gör hon tvärt emot vad jag säger henne. Beder jag henne läsa över sina läxor, så antingen låtsar hon som om hon icke förstått mig, eller också tager hon, ehuru motvilligt, sina böcker, kastar dem på bordet och sätter sig framför dem, men befattar sig med allting annat utom läxorna. Efter en liten stund stiger hon upp från bordet och så är hon borta! Da hjälpa

varken goda ord eller stränghet, hon vill inte. Fråga herr pastorn, han vet, huru bristfälliga hennes kunskaper äro; hon kan inte ens stava.

— Vad gör det hos en flicka? invände Macket och reste sig upp. Någon lärd dam skall hon icke bliva; kan hon blott skriva ett brev och vet, att två gånger två är fyra, så är det nog.

Pastorn log. — Det kan icke vara ert allvar, käre vän. Eller skulle ni tycka om, ifall man sade om er dotter, att hon är dum och okunnig? Elsa har goda anlag; det fattas henne blott håg och lust för att läsa. Båda skulle hon snart få, om hon endast komme tillsammans med andra unga flickor vid hennes ålder. Deras flit skulle väcka hennes ambition och bliva hennes bästa läromästare.

Macket insåg nog sanningen av dessa ord, men kärleken till hans barn tillät honom icke att öppet erkänna den. Blotta tanken på att sända henne ifrån sig var förfärlig för honom. Att icke dagligen få se och höra henne — det var, som om solen skulle upphöra att skina, som om ljus och liv skulle tagas ifrån honom.

Fru Anna förstod, vad som föregick i hennes mans hjärta; kärleksfullt gick hon bort till honom och fattade hans hand.

— Tro icke, att jag är hård, Richard, fastän jag gillar vår väns förslag, sade hon. Elsa står nu på gränsen mellan barn och kvinna; ännu har hon tid att taga igen det försummade och att lära sig tygla sitt oböjliga sinne. Sker det icke, så händer det en dag att man kommer att kalla vår dotter okvinnlig. Vore det icke förfärligt?

Han hörde knappt, vad hon sade. — Ni vill stänga henne inne, sade han uppbragt, men det står hon icke ut med. Låt henne åtminstone först bliva litet äldre, det är ju god tid ännu att skicka bort henne.

Häremot protesterade fru Anna och pastorn på det bestäm-

daste; de bevisade, att skulle pensionen göra henne någon nytta, borde hon sändas dit nu genast.

— Jag känner till ett institut i W***, som jag kan rekommendera som synnerligen lämpligt för Elsa, förklarade pastorn. Föreståndarskan känner jag mycket väl: hon är en utmärkt kvinna. Jämte pensionen, som vunnit högt anseende under hennes ledning, har hon upprättat en skola, som utvidgats år från år. Elsa skulle där erhålla den bästa undervisning och den ömmaste vård. Och stället har ett härligt läge! Runt omkring äro höga berg, utmärkt luft...

— Ja, ja, avbröt Macket orolig och avböjande, allt det där vill jag gärna tro! Men låt mig få tid på mig, ha inte så bråttom. Ett så viktigt beslut behöver mogna — även om det verkligen skulle vara nödvändigt.

Beslutet blev fattat fortare än han väntat.

Följande morgon, och det ganska tidigt, träffade amtmannen sin dotter, just som hon skulle rida ned på ängen för att hjälpa till med att köra in hö. Utan att genera sig hade fröken Elsa låtit kusken lyfta henne upp på en av hästarna som var spänd för vagnen. Själv stod kusken uppe på vagnen och höll i tömmarna.

— God morgon, pappa lilla, ropade hon till honom på långt håll, vi skola ut på ängen och köra in höet. Förvaltaren säger, att vi få oväder innan middagen. Jag vill hjälpa till att lassa på!

Fadern kände icke i dag samma oblandade glädje vid åsynen av sin dotter som eljest; han kunde icke avhålla sig från att tänka på, vad hans hustru sagt honom i går afton. I detta ögonblick såg Elsa verkligen allt annat än kvinnlig ut; hon liknade snarare en vild pojke. Som en pojke satt hon gränsle på hästen. Den korta, blå klänningen skylde icke fötterna, man

såg de klumpiga, höga skinnstövletterna och därtill ett gott stycke av den kulörta strumpan.

— Stig ner, Elsa, sade Macket, i det han gick fram till henne för att hjälpa henne ned. Du får icke rida ut på ängen nu, hör du det, utan gå in och läs på dina läxor!

Det var första gången i hennes liv, som hennes far talade så bestämt till henne. I högsta grad förundrad såg hon på honom, men hon gjorde ingen min av att lyda hans uppmaning. Hon lade armarna i kors och började hjärtligt skratta.

— Ha ha ha! Skall jag arbeta! Du lilla, förtjusande pappa, varifrån har du fått detta komiska infall? Se nu icke så ond ut! Vet du, hur du ser ut? Precis som mademoiselle, den sista av de många, pappa — när hon var ond! 'Fröken Elsa, gå upp på sitt rum, mais tout de suite! Har ni mig compris!' Och så rynkade hon pannan och spärrade upp ögonen — så här, och hon försökte att härma henne. O, det var gudomligt! Farväl, pappa lilla, jag kommer tillbaka till frukosten.

Hon gav honom en slängkyss, log skälmskt och i väg bar det med raskt trav ut på ängen i den daggfriska sommarmorgonen.

Macket skakade på huvudet; på en gång kände han sig allvarligt bekymrad för Elsas framtid. I dag fann han tanken att skicka henne i pensionen mindre motbjudande än i går. Hon hade just nu givit honom bevis på, att hon kunde sätta sig upp även mot honom. Han måste också erkänna, att han själv var skulden därtill genom sin alltför stora eftergivenhet.

Han gick in i matsalen, och trädde ut på verandan, som omslingrad av vildvin, sträckte sig längs med husets framsida Därute väntade hans fru honom vid det dukade frukostbordet.

Mot sin vana var han tyst och allvarsam. — Har du haft ledsamheter? frågade fru Anna, i det hon räckte honom kaffet.

— Nej, svarade han, det har jag icke precis. Han var tyst ett ögonblick, som om det vore honom svårt att säga mer; därefter fortsatte han: Jag har något att meddela dig, eller rättare sagt, du skall få höra mitt beslut med anledning av vårt samtal i går. Från den första juli skall Elsa i pension.

— Du skämtar, sade Anna och betraktade honom frågande.

— Det är mitt allvar, invände han. Kan du få henne färdig till dess? Vi hava i dag den tolfte juni.

— Ja, det kan jag nog, käre Richard; men förlåt mig, är icke ditt beslut litet överilat? Kommer du icke att ångra det? Låt Elsa åtminstone njuta sin frihet de sköna sommarmånaderna till slut och skicka icke bort henne förrän till hösten! Avskedet från hemmet skall då kännas mindre svårt för henne.

— Nej, ingen ändring, sade han, fruktande sitt eget vankelmod, om resan skulle uppskjutas, det blir som jag sagt, den första juli skall hon anmälas.

Några timmar senare kom Elsa tillbaka till andra frukosten, vid glatt mod, med röda kinder och hö litet här och där. Som hon var, utan att kläda om sig eller göra sig snygg, trädde hon högst förnöjd ut på verandan.

— Här är jag! ropade hon. Har jag varit länge? Du kan tro, pappa, höet är utmärkt, inte en droppe regn har det fått på sig. Du kan riktigt vara glad åt det. Förvaltaren säger, att så hö hava vi icke haft på många år.

— Bry dig icke om höet nu, Elsa, invände Macket, utan hör på, vad jag har att säga dig!

Han sade detta tämligen allvarsamt, det föll sig tydligen icke så lätt för honom att tala om sin plan. Hon anade ju ingenting och lade därför icke alls märke till hans sinnesstämning. Hennes ögon voro riktade på det rikt uppdukade frukostbordet, ty hon var mycket hungrig efter utfärden.

— Skall jag skära för åt dig? frågade fru Anna vänligt, men Elsa avslog anbudet.

— Det vill jag göra själv, sade hon, tog kniven och skar sig ett stort stycke av limpan. Smör bredde hon på tumstjockt. Sedan hon dessutom försett sig med en tjock bit korv, började hon att äta med god smak. Än tog hon en bit av brödet, än av korven, som hon höll i handen. Ogenerat lutade hon sig baklänges i stolen och lade benen över varandra. Det smakade henne förträffligt.

— Jag tyckte du ville säga mig något, pappa! ropade hon med munnen full av mat. Fram med det nu, jag är riktigt nyfiken.

Han dröjde litet med svaret, ännu var det tid, ännu kunde han taga tillbaka sitt beslut — ett ögonblick tvekade han och det var nära, att han hade tigit med alltsammans", men svagheten gick över och så lugnt, det var honom möjligt, meddelade han Elsa sitt beslut.

Om han hade väntat, att hon på det häftigaste skulle sätta sig däremot, hade han misstagit sig. Visserligen fastnade maten bokstavligen henne i halsen av överraskning och förskräckelse, men hennes blick for över till modern och hon undertryckte den storm, som rasade inom henne. För intet pris skulle hon åtminstone få erfara huru förskräckligt det var för henne att lämna hemmet och framför allt att lämna sin fader, hon, som helt säkert ensam var anstiftarinnan av denna plan, ty pappa — nej! Aldrig skulle han hava velat sända henne från sig.

— Nå, du tiger? frågade Macket; du har kanske själv redan insett nödvändigheten av att lära något ordentligt, mitt barn, ty med dina kunskaper är det skralt beställt både i ett och annat, icke sant?

— Jag har icke insett något alls, utbrast Elsa. Du har ju själv så ofta sagt mig, att en flicka behöver icke lära så mycket; man blir bara dum av alltför mycket läsande! Ja, det har du sagt, pappa, och nu säger du på en gång alldeles motsatsen. Nu skall jag bort, sitta på skolbänken tillsammans med andra flickor och läsa, tills det värker i mitt huvud. Men det är bra, jag vill gärna bort, ja, jag är riktigt glad över det. Ack, om det blott snart vore den första juli!

Hon reste sig hastigt upp, kastade resten av sin frukost på bordet och skyndade bort, upp på sitt rum, och nu brusto tårarna fram, som hon hittills blott med möda hållit tillbaka.

Fru Anna ville så gärna ha följt efter barnet, hon kände, vad som föregick i hennes unga hjärta, men hon visste alltför väl, att Elsa trotsigt skulle tillbakavisa hennes vänlighet och deltagande. Hon stannade därför kvar och hoppades, att den tid skulle komma, då Elsas goda hjärta skulle finna vägen till hennes moderliga kärlek . . .

*

De få veckorna före den fastställda tiden gingo fort. Fru Anna hade fullt upp att göra med att ställa Elsas garderob i ordning. Föreståndarinnan för pensionen hade genast svarat på herr Mackets skrivelse och förklarat sig med nöje villig att mottaga hans dotter. På samma gång hade hon skickat en förteckning på de saker, som varje elev borde hava med sig vid sitt inträde i anstalten.

Elsa skrattade och gjorde narr av de många enligt hennes tycke onödiga sakerna; särskilt fann hon köksförkläden rent av löjliga. Hon hade aldrig förut i sitt liv burit något sådant.

— De där dumma förklädena tar jag då aldrig på mig, mamma, sade hon, då fru Anna höll på att packa hennes koffert, dem behöver du visst icke lägga ner —

— Du måste rätta dig efter, vad som är föreskrivet, mitt barn, svarade modern. Varför vill du för resten icke ha dem? Se bara, dessa blå- och vitrandiga förkläden, med broderade spetsar runt om, äro de icke en riktigt förtjusande prydnad för en liten fröken, som vill styra och ställa i hushållet?

— Men jag vill visst inte gå i hushållet, ropade Elsa i näsvis ton; det fattades bara! Ni tror väl, att jag skall gå i köket därborta, eller städa rummen! Förklädena tar jag aldrig på mig, säger jag.

— Överdriv nu icke, Elsa, invände fru Anna; du vet mer än väl, att man aldrig skall fordra något sådant av dig. Om du på inga villkor vill gå med förkläde, kan du ju meddela föreståndarinnan din önskan — kanhända du får slippa.

— Jag bryr mig visst icke om att fråga henne om det, det rör henne inte ett tecken, var Elsas ohövliga svar.

Därpå lämnade hon modern, på vilken hon verkligen var högst förargad. Allt det vackra linne och alla de präktiga ringaste intresse för dem. För sin far förklarade hon, att hon klänningarna, som fru Anna med kärlek och omtanke utvalt åt henne, funno ingen nåd för Elsas ögon; ja, hon visade icke det ville själv packa en liten koffert åt sig. Ingen skulle få hjälpa henne därmed, ingen skulle få veta, vilka skatter hon skulle taga med sig till sitt nya hem.

— Det var en präktig idé, Elsa lilla, instämde herr Macket; tag du med dig allt som kan roa dig.

Och han lät genast hämta den allra som sötaste lilla koffert och överraskade sin älskling därmed. Då Elsa glad och tacksam föll honom om halsen, då hon nu åter för första gången på en längre tid kallade honom „min lilla, söta pappa“, blev han så öm om hjärtat, att han måste vända sig bort för att dölja sin rörelse.

Dagen före avresan stängde Elsa sig inne på sitt rum och begynte att packa. Men huru? Huller om buller, allt eftersom hon fick fatt i sakerna. Först den kära blusklänningen och läderbältet; det bara kastades ner i kofferten och packades ihop med händerna; så de höga stövletterna, som de voro, med smuts och damm på; vidare en gammal dragharmonika, som hon inte kunde få fram mer än ett par toner ur, ett nytt hundhalsband med ett långt snöre, en uppstoppad kanariefågel, och till sist, sedan den märkvärdigaste blandning av saker vandrat ned i kofferten, tog hon ett glas, där hon hade en lövgroda. Det låter nästan otroligt, men även den skulle läggas ner — hon hade vant sig så vid det lilla djuret. Hon tog fram en fin, broderad näsduk ur byrån, band näsduken över glaset, därovanpå satte hon ett stycke papper, så skar hon några små hål tvärs igenom båda och stoppade in några flugor.

— Se så där, sade hon, högst tillfredsställd med sin verkställda packning, nu är du väl försörjd, mitt lilla rara kräk, och du behöver icke hungra på den långa resan.

Att få glaset ned i kofferten, var verkligen ett konststycke, som först efter mycken ansträngning lyckades henne. Men slutligen hade hon dock kommit så långt, att hon kunde få igen locket. Det tog litet emot och Elsa måste ställa sig på knä ovanpå, innan det gick i lås. Hon tog ur den lilla nyckeln, fäste den på ett svart band och band detta om halsen på sig.

Sedan hon slutat sin kvällsvard och medan föräldrarna ännu sutto till bords, gick Elsa ner på gården och gjorde en rund genom stallet och ladugården. Hon tog avsked av hönsen, duvorna, korna och hästarna — hon hade så många älsklingar ibland dem och i morgon skulle hon ju lämna dem alla för en lång tid. Att säga farväl till hundarna blev henne svårast; de voro hennes bästa vänner. Dianas valpar, som nu voro ganska

stora och vänligt hälsande kommo mot henne, lockade tårar av den djupaste smärta ur hennes ögon.

Bredvid henne stod Johan. Han hade känt den lilla fröken från hennes första dag, och han avgudade henne. När han såg hennes tårar, föllo även några droppar över hans kinder.

— När lilla fröken nu kommer tillbaka, sade han med klagande stämma och strök med avigsidan av handen över kinden, då är hon väl stora damen. Ja, ja, fröken Elsa, vår sköna tid är nu förbi! Och hundarna sedan, vad de skola sakna sin fröken! De äro så kloka! De ha nästan mänskligt förstånd, de stackars djuren! Se blott, huru vänliga de äro, de små krabaterna, det är som om de visste, att vår lilla fröken reser sin väg i morgon . . . Här blev hans röst så osäker, att han icke kunde säga något mera.

— Johan, återtog Elsa, se noga efter hundarna. Och om du vill göra mig en stor tjänst, den sista, så — härvid såg hon sig försiktigt om åt alla håll, att icke någon skulle vara i närheten — så tag Bob — detta namn hade hon givit Dianas lille son — med på kuskbocken i morgon, när du kör mig till stationen — men i all hemlighet. Ingen får veta om det, jag vill taga honom med mig. Halsband och ett snöre har jag redan packat in. Men, Johan, i all hemlighet, förstår du?

Kusken var lycklig över detta uppdrag och att han kunde få bevisa sin kära lilla fröken en sista vänskapstjänst. Han svarade med ett knipslugt leende och lovade att gömma Bob så väl, att ingen skulle ha en aning om hunden.

Tidigt nästa morgon stod vagnen, som skulle föra Elsa till stationen, framför porten. Herr Macket följde henne till W*** för att själv överlämna henne till föreståndarinnan, fröken Raimar. Han måste ju själv personligen förvissa sig om, var hans älskling skulle hamna och huru hon skulle få det. I sista ögonblicket gick fru Anna rörd fram till Elsa för att taga farväl av

sin dotter, men denna tog på sig en trumpen och trotsig uppsyn och slet sig lör ur sin moders armar.

— Farväl, sade hon kort och sprang upp i vagnen; för intet pris i världen skulle hon hava velat förråda för sin mor, huru tungt och smärtsamt det var för henne att skiljas från hemmet. Då vagnen satte sig i rörelse och Diana högt skällande följde dem ett stycke på vägen, böjde hon sig med tårarna i ögonen långt ut ur vagnen och nickade till hunden. Väl var det, att fadern icke märkte hennes tårar; han skulle i så fall kanske ögonblickligen hava vänt om.

På stationen, då allt var ombestyrt och Elsa med sin far redan stigit in i kupén, kom Johan fram till kupéfönstret med Bob under armen och mössan i handen.

— Må så gott, fröken Elsa, och lycka på resan, sade han med en viss förlägenhet. Hundarna skall jag nog sköta om, därför behöver ni icke vara orolig. Den här tar ni väl med, det är ju bra; om ni icke är alldeles allena i pensionen.

Elsa jublade av fröjd. Hon tog emot hunden, smekte och strök den, därpå räckte hon Johan handen.

— Adjö med dig, sade hon, och tack skall du ha! Jag är så glad, att jag får taga hundstackarn med mig.

— Ja, men Elsa, det går icke an, invände den förvånade amtmannen, du kan icke taga hundar med dig i pensionen. Var nu förnuftig och låt Johan ta Bob tillbaka hem!

Men det var icke att tänka på. Elsa kunde icke genom några föreställningar förmås därtill.

— Denna enda glädje kan du väl låta mig få ha, snälla pappa! Vill du då lämna mig så alldeles ensam bland främmande människor? Om Bob blir hos mig, har jag ju alltid en god vän. Icke sant, Bob lilla, du vill icke lämna mig? sade hon, vändande sig till hunden, som redan hade inrättat sig mycket bekvämt på hennes arm, du stannar nu hos mig för alltid!

Det var amtmannen omöjligt att komma med något kraftspråk häremot, isynnerhet som Elsa anförde så vägande skäl för sin önskan. Mest övertygande syntes honom den tanken, att nu hade den lilla någonting hemifrån att trösta sig med, då hon kom in bland främlingar.

Det var en lång och tämligen tråkig färd; mestadels genom ett flackt land, först mot slutet fick man se berg. För Elsa öppnade sig nu en helt ny värld, hon hade aldrig förut gjort en så lång resa. Vid varje station tittade hon ut med nyfikna blickar, varje banvaktstuga roade henne, och för alla de nya intryck som trängde sig på henne, trädde skilsmässans smärta i bakgrunden.

Först sent på aftonen, klockan var redan över tio, ankommo de till W***. Naturligtvis togo Elsa och hennes far för natten in på ett hotell; först följande morgon skulle hon införas i sitt nya hem.

Dagen därpå på slaget nio stod Elsa fullt klädd och färdig framför sin pappa. Hon såg riktigt täck ut i sin gråa resdräkt och sina prydliga stövletter. Under den runda, vita halmhatten, som var prydd med en kvast ängsblommor och svarta sammetsband, föllo de bruna lockarna ned. De vackra stora ögonen voro i dag icke så glädjestrålande som vanligt, hon såg ängslig ut och hade nervösa ryckningar omkring munnen.

— Du är väl inte sjuk, Elsa lilla? frågade Macket och betraktade bekymrad sin dotter. Du är så blek, har du sovit illa?

Faderns hjärtliga fråga löste på en gång den onaturliga spänningen i Elsas väsen. Hon föll honom om halsen och de hittills av trots tillbakahållna tårarna bröto nu fram med all makt.

— Men barn, barn, sade Macket, högst förskräckt över hennes häftiga känsloutbrott, du skall ju icke vara så länge skild

från oss. Ett år går snart, och till julen kommer du hem på besök. Kom nu, min lilla älskling, och torka bort tårarna. Du får icke taga det sa tungt. Du skall ofta skriva till oss, och mamma eller jag skall dagligen sända dig underrättelser från hemmet om allt, som kan intressera dig, på Moosdorf. Och han tog sin näsduk och torkade bort hennes tårar, som oupphörligt ånyo ville fram. Amtmannen befann sig i en lika upprörd sinnesstämning som dottern; det var inte lätt att trösta, då han själv behövde tröst. Så svår hade han icke tänkt sig skilsmässan, han skulle i så fall aldrig hava samtyckt därtill; men då det en gång var gjort, ville han finna sig i det nödvändiga.

Han strök håret från Elsas panna och satte åter på henne hatten, som fallit av. — Kom, sade han, nu skola vi gå. Var nu ett förståndigt barn!

— Mamma behöver alls icke skriva till mig! utbrast Elsa snyftande; bara från dig vill jag ha brev! Mina brev till dig får hon heller icke läsa!

— Elsa, sade Macket tillrättavisande, så får du icke säga, mamma håller av dig och menar väl med dig.

— Menar väl! upprepade hon i barnslig vrede; om hon hållit av mig, skulle hon icke hava skickat bort mig!

— Skickat bort! Du vet inte vad du säger, Elsa. När du blir större, då skall du inse, huru orättvis du i dag är mot din moder och skall ångra dina elaka ord.

— Hon är icke min mor, hon är bara min styvmor.

— Du är barnslig, sade amtmannen, men kom ihåg, att jag aldrig mer vill höra sådana yttranden av dig. Du sårar mig därmed!

Elsa blickade misslynt mot marken, hon kunde icke begripa, hur det kom sig, att fadern icke förstod henne; han måste dock inse, huru orätt man gjorde henne.

— Kom nu, fortfor han i mild ton, vi gå nu, mitt barn!

Hon tog hunden, lade den på armen och så rustad ville hon följa fadern.

— Lämna hunden kvar, befallde han, vi vilja först fråga föreståndarinnan, om du får taga den med dig.

Men Elsa höjde trotsigt huvudet. — Då går inte heller jag, förklarade hon mycket bestämt med en knyck på huvudet. Utan Bob stannar jag på inga villkor i pensionen.

Macket gav efter för hennes egensinne av fruktan att framlocka nya tårar. Men Elsas envishet var honom högst pinsam. Vad skulle fröken Raimar tänka!

En kvarts timme senare stodo far och dotter utanför ett ståtligt tvåvåningshus, som låg utanför den lilla stadens port, mitt ibland träd och blommor. Det var fröken Raimars läroanstalt

Amtmannen stannade överraskad. — Se, Elsa, vilken präktig byggnad! ropade han högst tillfredsställd. Utsikten härifrån bort över de liggande bergen är rent av hänförande.

Vad brydde hon sig om bergen! Hon kände sig så nedtryckt och sorgsen, att hela världen syntes henne som en jämmerdal.

— Huru kan du finna detta hus vackert, pappa? invände hon. Det ser ju ut som ett fängelse.

Macket log. — Se på de höga, breda fönstren, barn, sade han. Tror du, att man har sådana i ett fängelse! De stackars fångarna sitta bakom små, mörka rutor, som dessutom ha järngaller.

— Nu blir jag också en fånge, pappa.

— Du är en liten toka, sade han leende och avbröt samtalet, som tycktes honom börja bliva betänkligt.

Han steg uppför den breda stentrappan, som ledde till ingången och ringde på. Elsa, som långsamt följt efter honom,

for ovillkorligen tillsammans av förskräckelse, då hon hörde det gälla ljudet av klockan innanför.

Strax därpå öppnades dörren av en jungfru. Sedan hon anmält de ankommande, blevo de införda i föreståndarinnans mottagningsrum.

För att komma till detta, måste de passera förstugan och en lång korridor, från vilken två utgångar ledde till en vacker och stor gårdsplan. Det var just frukosttimmen i skolan och därför stodo överallt grupper av skrattande och pladdrande stora och små flickor. De tystnade, då de varseblevo den nya eleven, som de visste skulle komma i dag, och allas ögon riktades på Elsa, som kände sig högst illa till mods. Det tycktes henne, som hörde hon ett dämpat fnissande bakom sig, och hon var hjärtligen glad, då dörren till mottagningsrummet slöt sig efter henne. Ännu var det tomt.

Elsa såg sig omkring, och i detta stora, förnäma rum, som var både konstnärligt och elegant möblerat, uppsteg på en gång hos henne en känsla av ängslan för Bobs skull; hon önskade nästan, att hon följt sin fars råd. Om hon plötsligen kunnat göra hunden på sin arm osynlig, så hade hon gjort det. Nu ville den ociviliserade krabaten också ner på golvet, och denna önskan kunde hon då omöjligen uppfylla; huru skulle hon våga släppa honom ned på den dyrbara mattan, som låg utbredd över rummet.

Dörren öppnades och fröken Raimar trädde in. Hon hälsade herr Macket stelt men artigt; därefter fäste hon sina stålgrå ögon, som hade ett visserligen strängt och allvarligt men dock vinnande uttryck, på Elsa, som hade smugit sig tätt intill sin far och fattat hans hand.

— Välkommen, mitt barn! Med dessa ord hälsade föreståndarinnan Elsa och räckte henne handen. Jag hoppas, att

du snart skall känna dig som hemma hos oss. Då hon såg hunden, frågade hon: Har din hund följt dig ända hit?

Elsa blickade hjälplös upp till sin pappa, som också svarade i hennes ställe. — Hon kunde icke skiljas från honom, sade han något förlägen, hon trodde, att ni möjligen skulle vara av den godheten, att låta henne behålla sin lilla kamrat hos sig.

Fröken log. Det var första gången, som man kommit till henne med en dylik begäran. — Det smärtar mig, sade hon, att jag utan hänsyn nödgas säga nej till Elsas första önskan. Hon bör vara förståndig och inse, att jag icke kan handla annorlunda. Tänk dig bara, mitt barn, om alla mina pensionärer hade samma önskan, så skulle vi hava tjugutvå hundar i institutet. Vad skulle det icke bli för ett spektakel! Men om du så gärna vill behålla djuret i din närhet, så vet jag en utväg: Min bror, borgmästaren här i staden, tager nog gärna emot din hund, om jag ber honom; då kan du dagligen få se din älskling.

Elsa hade blivit röd, och stora tårar pärlade från hennes ögon. — Då stannar icke heller jag här, ville hon just säga, men hon tordes icke. Damen framför henne hade någonting så imponerande, så förnämt i sitt väsen. Hon förekom henne som en drottning, trots hennes enkla, grå klänning, vars låga ståndkrage sammanhölls om halsen med en enkel guldnål. Elsa slog ned ögonen och teg.

Amtmannen log. — Ni har rätt, min fröken, sade han, och vi borde själva hava kunnat tänka oss det. Er stora vänlighet att söka få hunden inhyst hos er herr broder mottager Elsa med mycken tacksamhet, icke sant?

Elsa skakade på huvudet. — Bob får icke komma till främmande människor, pappa — du tar honom med dig tillbaka till Moosdorf!

Macket skämdes över sin dotters svar, men fröken Raimar

hjälpte honom skickligt ur hans förlägenhet. Med sin erfarna blick hade hon genast igenkänt „styvnacken“. Hon låtsade, som hon icke märkte Elsas oartighet.

— Du har fullkomligt rätt, sade hon vänligt, det är det bästa att pappa tar djuret hem med sig igen. Det skulle kanhända eljest hindra dig mer, än önskligt vore. Skall pigan bära hunden tillbaka till hotellet, där ni tagit in, herr amtman?

— Jag vill själv bära honom dit, snälla pappa, får jag inte det? frågade Elsa och tryckte Bob ängsligt intill sig.

— Det önskade jag helst, att du icke gjorde, invände fröken Raimar. Jag skulle gärna vilja behålla dig nu genast till middagen för att presentera dig för de övriga flickorna. Jag anser det vara bäst så. Det är icke bra, herr amtman, om ett barn, strax som dess far eller mor överlämnat det åt mig, än en gång följer med dem tillbaka till hotellet. Avskedet blir blott då så mycket svårare.

— Nej, nej, ropade Elsa darrande av rörelse, jag vill icke stanna här nu med detsamma! Jag vill vara tillsammans med min pappa tills han reser. Du tager mig med dig, pappa, eller hur?

Macket var högst besvärad av hennes häftighet, men även denna gång hjälpte fröken Raimar honom ur hans pinsamma belägenhet.

— Får gå, mitt barn, invände hon med lugn, din önskan skall uppfyllas. Får jag bedja er, herr amtman, att i dag vara min gäst till middagen? Det skulle glädja mig mycket.

Elsa kastade en bedjande blick till sin far och denna skulle ungefär betyda: — Stanna icke här, tag mig med dig härifrån! Jag vill icke bliva kvar här hos den elaka fröken, som bara behandlar mig illa. Tyvärr uttydde han blicken annorlunda; han uppfattade den som en stum bön att antaga inbjudningen och tackade.

Föreståndarinnan reste sig och drog i klocksnöret. Den inträdande jungfrun befallde hon att bedja fröken Gussow komma ner. Kort därefter inträdde denna i rummet.

Fröken Gussow var första lärarinna i pensionen och bodde där. Hon var vida yngre än föreståndarinnan, en högst behaglig, älskvärd dam på sex och tjugu år. Samtliga eleverna och särskilt helpensionärerna svärmade för henne; genom sitt lugn och sin vänlighet mot alla förstod hon att tillvinna sig de ungas hjärtan.

— Vill ni vara så god och följa Elsa på hennes rum, så att hon kan lägga av sig hatten där, sade föreståndarinnan, sedan hon presenterat den unga lärarinnan.

— Gärna, återtog den tilltalade, och gick fram till Elsa. Kom, min kära vän, sade hon vänligt och fattade hennes hand, så skall jag visa dig, var du skall bo. Du får ett vackert, stort rum; men du bor icke ensam där. Ellinor Grey blir din rumskamrat. Hon är en söt flicka, du vill väl gärna göra hennes bekantskap nu genast, inte sant?

Elsa hörde icke, vad hon frågade. Med skygg och ängslig blick såg hon hän till sin far och frågade: — Du går väl icke din väg, pappa? Då han lugnat henne i detta hänseende, följde hon med fröken Gussow.

— Men hunden måste du väl lämna kvar; du kan icke taga den med dig upp på rummet, sade fröken Raimar. Du kan lämna den åt pigan därute, så tager hon nog vara på den så länge.

Fröken Gussow var mindre sträng än föreståndarinnan. Hon fann det icke så farligt, om Elsa behöll hunden på armen.

— Håller du så mycket av honom? frågade hon, då hon gick med den unga flickan genom den långa korridoren.

— Ja, svarade Elsa, jag tycker så mycket, mycket om Bob. Och jag får icke behålla honom här.

Hon lade sin kind mot hundens huvud och kämpade med gråten.

— Var inte ledsen för det, barn, tröstade fröken Gussow, det är icke så farligt. Här finner du nog det som är mycket bättre. Du skall se, huru snart du har glömt Bob. Här hava vi nu tjugutvå flickor i pensionen, bland dem skall du snart finna mången god väninna. Har du några syskon?

— Nej, sade Elsa, som redan blivit helt förtrolig med fröken Gussow, jag är enda barnet.

— Nå, då kan jag förstå din kärlek till din lilla hund, du har saknat kamrater att leka med. Låt du tryggt din pappa taga hunden hem med sig, du kommer icke att sakna den.

De gingo en trappa upp och kommo till en stor, ljus korridor med flera dörrar. Lärarinnan öppnade en av dessa, och de trädde in i ett rymligt rum, som vette åt trädgårdssidan. Fönstren stodo öppna och ett präktigt äppelträd sträckte sina grenar nästan in genom fönstret.

Möbleringen var enkel; blott det nödvändigaste fanns i rummet. Två sängar, två byråar och två klädskåp, vidare en stor lavoar och några stolar.

Då fröken Gussow inträdde med Elsa, reste sig en ung flicka på ungefär sjutton år från sin plats vid fönstret där hon suttit med en bok i handen. Hon var smärt och fint byggd med blont gyllene hår, som hon bar uppfästat i en knut i nacken, med blå ögon skälmska små gropar i kinderna, när hon log. Det var Ellinor Grey, en liten engelska.

— Här har du Elsa Macket, Nelly, så kallades engelskan för korthetens skull. Jag hoppas ni bli goda vänner.

— O ja, jag vill hålla av henne mycket, svarade Nelly och räckte den nykomna handen. Blir hunden också här? frågade hon.

— Nej, sade fröken Gussow.

— Å så tråktigt! Han är så söt! och hon smekte Bob. Det lät så lustigt och hon såg så skälmaktig ut, att Elsa genast kände sig dragen till henne. Gärna skulle hon hava velat lyssna ännu en stund till Nellys pladder, men hon måste följa fröken som föresatt sig att visa henne några av skolrummen. Först öppnade hon dörren till musikrummet, därefter gingo de in teckningssalen och till sist fördes Elsa in i den så kallade stora salen. Lärarinnan berättade för henne, att här höllos alla examina och ibland även små fester. Elsa hörde på med blott halvt öra, hon hade nämligen genom en dörr, som stod öppen, kastat en blick in i ett tomt klassrum och där upptäckt skolbänkarna. Från och med denna dag skulle hon nödgas sitta inklämd därinne och icke ens våga stiga upp, när hon ville. Det var förfärligt! En rysning kom plötsligt över henne, det kändes som snördes hennes bröst tillsammans.

— I vilken klass tror du, att du kan komma? frågade fröken. Efter din ålder borde du väl sättas i högsta klassen! Har du dina skrivböcker med dig? Hur är det med språken? Franska och engelska talar du väl flytande, då du, som din far skrev, alltjämt har haft en fransk eller en engelsk guvernant?

Ljudet av en klocka hördes nedifrån. Detta var ett mycket kärkommet avbrott för Elsa, som började känna sig illa till mods vid denna examinering. Hon sade, att hon icke visste, hur långt hon var kommen; franska trodde hon sig kunna tala.

— Det får vara nog så länge, mitt barn, menade fröken, i dag skola vi icke vidare tänka på läsningen. I morgon, när du prövas, få vi ju se, huru pass lärd du är. Vi gå nu ner i matsalen; det var matklockan, som ringde.

Då de trädde in i salen, funno de föreståndarinnan och amtmannen redan där. Den förstnämnda gjorde honom bekant med den vanliga anordningen under måltiderna. Så till exempel

fick den sist ankomna eleven alltid sin plats sig anvisad bredvid föreståndarinnan. Vidare hade de unga flickorna, turvis två och två i sänder var sin vecka att passa upp vid bordet. De måste då duka och noga se till, att ingenting fattades och att varje sak var blank och ren. Den yngsta av pensionärerna läste alltid bordsbönen.

Amtmannen fann dessa anordningar förträffliga och då han lät sin blick glida över hela raden av unga flickor, kunde han icke annat än uttala sin glädje över, huru friska och glada de sågo ut nästan allesammans.

Elsa såg sig också omkring, men det var icke de glada och friska ansiktena, utan förklädena, som väckte hennes intresse. Var och en bar ett sådant plagg, som hon skulle tillåta att det gjordes ett undantag för henne.

Sedan bönen var läst, sattes rätterna fram. Maten var kraftig och väl lagad, så att herr Macket kunde övertyga sig om, att hans barn även i detta hänseende skulle få det bra.

Kort efter middagen tog han avsked, och Elsa fick tillåtelse att följa honom. Nelly hade knappt hört detta, förrän hon som en vind flög uppför trapporna för att strax därpå komma tillbaka med Elsas hatt och handskar.

Elsa tackade henne och Macket räckte henne sin hand. — Farväl, min fröken, sade han hjärtligt, ty Nelly hade genast genom denna lilla uppmärksamhet vunnit hans hjärta, och hav tålamod med min lilla ostyring.

— Jag skall så gärna taga hand om Elsa, svarade Nelly.

— Nå, Elsa, vad tycker du om pensionen? frågade amtmannen, då de kommit ned på gatan; jag tillstår, att jag med mycken tillfredsställelse reser härifrån; jag vet, att jag lämnar dig i goda händer.

— Jag trivs inte alls här! förklarade Elsa högst nedstämd. Allting är mig så främmande och så är jag rädd för den gråa

fröken med sitt ljusa, slätkammade hår. Hon är så hård och ovänlig. Du skall få se, pappa, att hon inte blir snäll emot mig. Varför får jag icke behålla Bob?

— Du har ju hört varför; nu får du icke längre envisas, sade fadern en smula förebrående.

— Nu börjar du också att gräla på mig! Aldrig någonsin förr har du talat så där hårt till mig, ropade Elsa djupt sårad, och hon kände sig vid tanken, att ingen människa, icke ens själva pappa, kunde tåla henne, så olycklig, att hon började att gråta mitt på gatan, så stor hon var.

Amtmannen tog hennes arm och lade den i sin. Barnets tårar gjorde honom vek om hjärtat.

— Men, barn, sade han ömt och försökte att skämta, vad tar du dig till? Vill du att folk skall skratta åt dig, när de se den stora flickungen gråta?

Han förde henne tillbaka till hotellet och där funno de redan Bob. Med muntert skall hälsade han Elsa, som under högt snyftande lyfte upp honom och smekte honom.

Klockan fem skulle amtmannen resa hem igen. De få timmarna som återstodo förgingo snabbt och stormigt. Ju närmare avskedets stund kom, desto merå upprörd blev Elsa, och han behövde hela sin fasthet för att motstå hennes böner att han skulle taga henne med tillbaka till Moosdorf.

— Var nu förnuftig! Huru ofta bad han henne icke på det mest enträgna sätt härom, då hon i sin lidelsefulla upphetsning utstötte allehanda hotelser, såsom:

„Jag rymmer därifrån“, eller „jag skall bli så elak, att den otäcka fröken skickar mig hem igen.“ Han visste att hon icke skulle göra varken det ena eller det andra, men det gjorde honom ändå bekymrad att se sin älskling så tröstlös.

Hon ville åtminstone följa honom till stationen, men även detta tillät Macket icke.

— Jag kör dig tillbaka till pensionen, och därifrån far jag ensam till stationen. Det är det bästa. Kom nu, Elsa lilla, fortfor han och slöt henne ömt i sina armar då vagnen körde fram, och lova mig nu att vara ett gott och lydigt barn. Du skall få se, huru snart du lär dig att trivas därborta.

Hon hängde sig om hans hals och ville icke skiljas från honom. Nu ångrade hon på en gång, att hon plågat sin far så mycket under de sista timmarna.

— Var icke ond på mig, min kära, kära pappa! bad hon, var icke ond! Du är ju den enda människa i världen, som håller av mig!

Då vagnen höll utanför pensionen, sade Elsa högljutt snyftande farväl till sin far, och då hon såg honom köra sin väg, var hon till mods som om hon blivit lämnad ensam på en öde ö, dömd att ömkligen förgås.

Hon stod kvar en stund utanför porten utan att kunna besluta sig för att ringa på. Då öppnades dörren och fröken Gussow visade sig. Från ett fönster i andra våningen hade hon sett vagnen komma körande och skyndat ned för att mottaga Elsa.

— Nu har du ditt hem här, kära barn, sade hon varmt och hjärtligt och tog Elsa om livet. Gråt nu inte, vi skola hålla av dig allesammans.

Elsa svarade ej. Hon kände sig till den grad olycklig, att till och med denna kärleksfulla välkomsthälsning från den unga lärarinnan ej väckte något eko i hennes hjärta.

— Vill du gå upp på ditt rum? frågade denna.

Elsa nickade, men sade intet, hon höll ännu näsduken för ögonen.

— Nelly! ropade fröken Gussow. Följ Elsa upp på hennes rum och hjälp henne packa upp sina saker. Du vill väl gärna få dina saker ordnade, Elsa?

Hon visste mycket väl att Elsa inte alls brydde sig om att få sina saker ordnade, men hon visste också att sysselsättning är det bästa läkemedel mot sorg och hemlängtan.

De båda flickorna följdes åt upp till sitt rum. Utan att taga av sig hatten satte sig Elsa på en stol och stirrade ut genom fönstret. Hon brydde sig inte om sakerna, som skulle packas upp, hon var tvärtom förargad över att man ville att hon skulle uträtta sådant som var huspigans göra. Nelly öppnade emellertid skåpet och drog ut byrålådorna, varpå hon såg frågande på Elsa. Men denna rörde sig ej ur stället.

— Giv mig dina nycklar, sade hon, så skall jag låsa upp koffertarna.

Elsa steg motvilligt upp. Då hon inte hade någon, som hon kunde låta sitt dåliga lynne gå ut över, ryckte hon hatten av sitt huvud och slängde den på golvet.

— Varför skall jag packa upp sakerna? Jag vet ju inte, om jag stannar här, sade hon. Jag trivs inte här.

Nelly hade tagit upp hatten och lagt den på sin säng.

— Du kommer nog att trivas, sade hon vänligt. Allesammans kände vi det så som du, när vi kommo hit. Var bara inte ledsen. Giv mig dina nycklar, så skall jag låsa upp.

Nellys vänlighet var det bästa vapen mot Elsas trotsiga surmulenhet. Hon lämnade henne nycklarna. Nelly började taga upp kläderna, Elsa stod bredvid henne och såg på.

— Jag skall räcka dig kläderna, sade Nelly, så kan du själv lägga in dem i byrålådorna.

Det hade Elsa ingen vidare lust till, ordning var en sak, som hon kände endast till namnet. Hon tog emot det rena linnet, som var sirligt ombundet med röda band, och kastade ned det i lådan utan att bekymra sig om, hur det kom att ligga. Nelly såg ett ögonblick på hur hon bar sig åt, så brast hon i skratt.

— Jo, det var en skön ordning! skrattade hon. Du kastar näsdukar, kragar, förkläden om varandra. Det ser just vackert ut. Lägg det nu så här.

Hon drog ut den ena lådan i sin byrå efter den andra och visade, hur ordentligt alla plagg lågo sida vid sida.

— Jag tycker inte det är mödan lönt att göra sig så mycket besvär för det där skräpet.

— Skräp! upprepade Nelly. Hur kan du kalla det för skräp? Se på den här fina näsduken, så vackra broderier. Och det här söta förklädet! Du har ju kastat tunga böcker på förklädena och skrynklat ner dem. Nej, låt vara! ropade hon, då Elsa ämnade kasta sina kängor på det rena linnet, jag gör det hellre ensam — du förstår dig inte på det.

Elsa lät sig ej bedjas därom två gånger. Hon stod alldeles lugn och såg på, hur Nelly tog kängorna, ställde in dem i klädskåpet och därefter satte var sak på dess rätta plats.

— En så vacker bok! utropade Nelly plötsligt och upptog ur kofferten en bok, elegant inbunden i brun sammet med silverbeslag. Mitt på pärmen var en plåt, där det stod ingraverat: Elsas dagbok.

Elsa tog den förundrad. Vad var det för en bok? Hon hade inte reda på den. När hon öppnade den, föll en fullskriven papperslapp ut. Hon tog den och läste följande:

„Mitt kära barn!

Måtte denna bok bli din goda vän. Tag din tillflykt till den, när ditt hjärta är tungt och anförtro åt den, vad du sörjer över. Den är tyst och skall aldrig missbruka ditt förtroende.

Tänk med kärlek på

Din *Mamma.*“

Elsa lade undan boken utan att säga ett ord. Hon var alls icke glad över den vackra gåvan och moderns kärleksfulla ord gjorde intet intryck på henne.

— Tycker du inte om boken? frågade Nelly, som icke förstod denna liknöjdhet.

Elsa skakade på huvudet och fick ett trotsigt drag kring munnen, då hon svarade:

— Vad skall jag göra med den? Jag tänker inte skriva något i den, jag har alldeles nog av att skriva övningar — har varken tid eller lust till andra dumheter.

— Jag skulle vara glad, sade Nelly sorgset, om jag hade en moder, som gav mig dylika presenter.

— Är din mamma död? frågade Elsa med deltagande.

— För länge, länge sedan, svarade Nelly. Jag var ett litet barn, när hon dog. Min pappa är också död. Jag är alldeles ensam, jag har ingen som riktigt hjärtligt håller av mig.

— Stackars Nelly! sade Elsa och tog hennes hand. Har du inga syskon?

— Nej, jag är alldeles ensam. En gammal farbror betalar för mig i pensionen, och när jag har lärt mig tyska tillräckligt, skall jag bli guvernant.

— Guvernant! utbrast Elsa förundrad. Du är alldeles för ung för det. Det är bara gamla mamseller, som bli guvernanter.

Nelly skrattade gott över detta naiva åskådningssätt. Hennes sorgsna stämning var alldeles försvunnen, det medfödda glada sinnelaget tog åter överhand och bröt fram som en solstråle genom gråa moln. På Elsa hade emellertid Nellys övergivna belägenhet gjort ett djupt intryck.

— Låt mig bli din väninna, bad hon på sitt öppna, barnsliga sätt, jag skall hålla så mycket av dig.

— Jag vill gärna bli vän med dig, svarade Nelly och räckte Elsa sin hand. Jag tyckte så mycket om dig från första stund jag såg dig.

Den stora kofferten hade emellertid blivit tom och Nelly

drog fram den mindre och började lossa remmarna, men Elsa drog den ifrån henne.

— Låt mig öppna den! sade hon. Du får inte se vad det är i den.

— Nej, så rädd jag blev, du såg så farlig ut! ropade Nelly och låtsades vara förskräckt. Har du hemligheter i kofferten? Är det något att äta, något gott?

Nelly satte på sig en så komisk min, att Elsa måste skratta. Hon ångrade redan att hon visat sig så häftig.

— Jag är så häftig, Nelly, var inte ond på mig, bad hon. Om du inte talar om det, så skall jag visa dig vad där är — men då får du ta mig i hand på att du tiger.

Nelly satte pekfingret för munnen och lovade med ett handslag att vara tyst.

Därpå tog Elsa nyckeln, som hon bar i ett svart band om halsen, men som hon skulle låsa upp kofferten, ringde man till kvällsvarden.

— Så förargligt! sade Nelly, som brann av nyfikenhet att få se in i den hemlighetsfulla kofferten. Vi måste gå ner nu och kunna inte packa upp förrän när vi gått och lagt oss.

— När vi lagt oss? frågade Elsa förundrad. Då ligga vi ju i våra sängar.

— Ts! viskade Nelly och satte ånyo fingret för munnen. Det är min hemlighet.

*

Elsa fick plats vid föreståndarinnans sida. På andra sidan om henne satt en ung ryska, Orla Sassuwitsch. Hon hade ett ovanligt och pikant utseende, kortklippt hår, mycket livliga, bruna ögon och en smula uppåtsträvande näsa. Hon var sjutton år, men såg äldre ut. Hon talade tyska flytande.

Elsa hade helst velat sitta bredvid Nelly, som hon redan blivit god vän med, men fick nu sin plats långt ifrån henne.

Nelly hade inte satt sig, hon och en av de andra flickorna stodo vid ett sidobord och hjälpte hushållerskan att servera te.

På bordet stodo flera fat med påbredda smörgåsar med steg och korv på.

Fröken Raimar tog ett fat och räckte till Elsa.

— Tag för dig, sade hon, och skicka det sedan vidare.

Elsa var hungrig. Hon hade knappt förmått äta en bit till middag, men nu tog naturen ut sin rätt. Hon försåg sig med fyra smörgåsar på en gång, lade två och två på varandra och började sluka dem i en fart. Hon tog munnen proppfull, så att kinderna stodo ut som kautschukbollar, det generade henne ej. Hon var van att bita i det tjocka, lantliga smörbrödet, sådana tebrödsskivor som dessa hade hon alltid försmått, när hon var hemma. Då hon drack, höll hon koppen med båda händerna och stödde armbågarna mot bordet.

Fröken Raimar hade icke givit akt på Elsa och blev först uppmärksam på henne genom att höra ett förstulet fnissande i sin närhet. Melanie och Greta Schwarz, två systrar från Frankfurt am Main, som sutto mitt emot Elsa, hade omåttligt roligt åt hennes obesvärade sätt, knuffade omärkligt sina grannar i sidan och pekade på den intet anande Elsa.

En sträng blick från föreståndarskan tvang dem till tystnad. Fröken Raimar kunde aldrig tåla att man gjorde narr av andras fel och svagheter. Hon sade inte ett ord åt Elsa för att inte behöva förebrå henne i kamraternas närvaro — fel av detta slag talade hon aldrig om annat än mellan fyra ögon.

— Är du ännu hungrig, Elsa? frågade hon.

I stället för att svara nickade Elsa blott med huvudet. Hon hade ju nätt och jämnt hunnit *börja* sin måltid.

Upprepade gånger räckte man henne fatet och upprepade gånger förSåg hon sig med en ansenlig portion, som hon slukade nästan ögonblickligt.

— Hon är inte måttligt glupsk, viskade den femtonåriga Greta till sin två år äldre syster. Se, hur hon stoppar i sig!

Melanie måste hålla handen för munnen för att inte skratta högt.

Klockan var ungefär halv åtta, då man steg upp från bordet. Nu fingo pensionärerna göra vad de ville, tills klockan blev nio, då man skulle i säng.

— Kom, sade Nelly och närmade sig Elsa, kom så gå vi ut i trädgården.

Det var en vacker trädgård, Elsa nu gjorde bekantskap med, inte så stor och parklik som den där hemma, men väl underhållen. Där funnos lummiga, höga träd och det var ingen brist på behagliga sittplatser. Utsikt hade man till de grönklädda bergen runt omkring.

— Är det inte vackert här? frågade Nelly. Har du lika vackra berg hemma hos dig?

— Nej, berg ha vi inte, svarade Elsa, men jag tycker mera om det. Där är så öppet, man kan se långt, långt bort över slätten. Och kring vår park ha vi ingen mur, bara en grön häck — det är mycket vackrare.

Nelly visade henne alla de vackraste punkterna i trädgården. Hon förde Elsa till gungan, till lekplatsen och slutligen till en gammal lind, som med sina väldiga grenar skuggade över en vidsträckt, rund plan.

— Här är vackert, tycker du inte det? frågade hon och såg upp till det täta, gröna lövtaket. Här bruka vi vila middag. Det här gamla trädet skulle ha mycket att berätta, om det kunde tala. Det känner till många hemligheter, som ha blivit bekända här.

Under Nellys muntra skämt gick tiden fort. Elsa, som på morgonen känt sig så olycklig, som på eftermiddagen icke trott att hon skulle kunna överleva skilsmässan från sin fader, hade skrattat rätt muntert åt Nelly, ty hon hade ett så lustigt sätt att göra henne uppmärksam än på den ena, än på den andra av pensionsflickorna.

— Vad heter hon, som satt bredvid mig vid bordet? frågade Elsa.

— Hon med korta håret och pincenez? Det är Orla Sassuwitsch. Hon är skicklig, skall du tro. Men vi ä litet rädda för henne allihop, för hon säger alltid sanningen rent ut.

— Men det är väl rätt? menade Elsa.

— Ja bevars, när den är trevlig att höra, men det händer att den kan vara obehaglig, och då vill man helst slippa att höra den. Om jag till exempel kom till henne och sade: Du har rökt cigaretter, Orla, så skulle hon inte tycka om det, fast det vore sant. Jag har tittat genom nyckelhålet och sett hur stora rökmoln bolmade därinne.

De båda flickorna hade gått fram till en tårpil, som sänkte sina grenar ända ned till marken. Nelly stannade och böjde ett par grenar åt sidan.

— Här, Elsa, får jag presentera för dig vår författarinna, sade hon leende.

Elsa tittade in mellan lövverket och såg en ung, gänglig flicka sitta på en liten träbänk. Hon var blond och blek och hennes ansikte var fullt av fräknar, på sina knän höll hon en tjock skrivbok med blåa pärmar och skrev flitigt i den. Elsa såg först på henne med en viss nyfikenhet, det var något alldeles nytt för henne, att femtonåriga flickor kunde skriva och brydde sig om att skriva i onödan.

— Hon skriver romaner, upplyste Nelly, och sådana ut-

märkta romaner! Där förekommer alltid krossade hjärtan. Men du förstör dina ögon av att sitta här.

Flora Hopfstange hade hört på helt lugnt, men nu höjde hon sina ljusblå, svärmiska ögon.

— Kära Nelly, sade hon, låt mig vara i fred. Jag hade just nyss en så vacker idé, men nu är den borta.

— Jag skall söka efter den, sade Nelly retsamt och började titta sig omkring på marken, men hon kunde inte hitta den.

— Du är odräglig! ropade Flora ond. Du har ingen aning om vad jag skriver, du förstår inte tyska en gång.

— Det är mycket sant, skrattade Nelly och drog Elsa med sig från den misskända författarinnan.

Nu mötte de Melanie och Greta. De hade i sällskap en flicka på Melanies ålder med ett milt utseende, hon hade håret tillbakastruket och kammat så jämnt att inte ett enda hårstrå låg i oordning. Vänligt hälsade hon på Nelly och Elsa, de båda systrarna däremot mönstrade den sistnämnda med en överlägsen blick.

— Du känner systrarna, sade Nelly, de sitta mitt för dig vid bordet. Men „den fullkomliga“ känner du däremot inte. Hon är så fullkomlig, vet du, Elsa, som ett flickebarn kan vara. Hon kommer alltid först till lektionerna och hon gör aldrig några pojkstreck. Rosa Müller är en riktig mönsterflicka.

— Vad är det du säger om mönsterflickan? ropade en munter röst bakom dem. Nelly, Nelly, din elaka tunga kommer att föra dig i olycka.

— Var lugn för mig, du, svarade Nelly. Elsa är nykommen, och jag gör henne bekant med de andra flickorna.

— Vem var det? frågade Elsa, då den lilla runda figur, som höll Orla under armen, kommit förbi dem.

— Det var Annemie von Bosse, som vi kalla för skrattduvan. Hon skrattar oupphörligt, hon kan inte låta bli, och man

kan inte heller låta bli att skratta med, så smittsamt är det. — Nu har du sett alla, som ä jämnåriga med oss. De andra ä yngre eller också ä de engelskor, och det är inte mycket att säga om dem. De ä tråkiga varenda en, och tala ännu sämre tyska än jag.

På slaget nio drogo sig alla pensionärerna in i huset. Förrän de gingo och lade sig, plägade de gå in till föreståndarinnan i hennes rum för att säga god natt. Hon kysste var och en på pannan, ibland gav hon någon en förmaning, ett ord av beröm eller tadel, allt eftersom de uppfört sig under dagens lopp, men det skedde alltid i en kärleksfull ton, som då en moder talar till sitt barn.

— Jag vill tala några ord med dig, lilla Elsa, sade fröken Raimar, då Elsa önskade henne god natt. Vänta här ett ögonblick.

Då de övriga lämnat rummet, förmanade hon Elsa att iakttaga mera skick vid bordet.

— Du skall inte hålla koppen med båda händerna och stödja armbågarna mot bordet, mitt barn, det ser så obelevat ut. Lägg märke till de andra flickorna, så skall du se att ingen gör som du. Och så skall du inte, som små barn göra, äta som en varg.

Elsa blev mörkröd av harm över denna tillrättavisning, hon knep trotsigt ihop läpparna och sväljde ett oartigt svar.

—Gå nu till sängs, barn, och sov gott!

Hon ville kyssa Elsa på pannan, men med en hastig rörelse drog denna tillbaka sitt huvud, det var henne förhatligt att låta föreståndarinnan kyssa sig, hon avskydde henne nu.

Då vände sig fröken Raimar motvilligt bort från den tredska flickan. Elsa gick sin väg.

Hon sprang uppför trappan och kom andlös in i rummet

till Nelly. Dörren smällde hon igen efter sig, något som var strängeligen förbjudet i pensionen.

— Skjut inte för regeln, sade Nelly, det är inte tilllåtet. När vi lagt oss, tittar fröken Gussow in till oss.

Nelly fick själv draga ifrån regeln, ty Elsa rörde sig naturligtvis inte ur stället. Hon kastade sig på sängen och började gråta.

— Vad är det? frågade Nelly förskräckt.

— Jag vill inte stanna kvar här! Jag far min väg i morgon. — Om bara pappa visste, hur man behandlar mig! utbrast Elsa upprörd.

Genom frågor fick Nelly reda på vad fröken Raimar sagt till Elsa.

— Jag äter oskickligt — jag är en varg — jag är som ett litet barn! Hemma får jag äta hur jag vill och hur mycket jag vill. Jag vill resa hem igen, jag reser i morgon dag!

— Inte skall du vara ledsen för sådana obetydligheter, sade Nelly milt och strök smekande med handen över Elsas lockiga huvud. Fröken Raimar är mycket rättvis, hon menar väl och vill inte såra dig. Hon är likadan mot oss alla, vi ä unga och oförståndiga och ä här för att lära oss. — Kom nu, så lägga vi oss. Och sedan, när fröken Gussow har gjort sin rund, så kila vi upp tysta som små råttor och packa upp din lilla koffert.

Men Elsa blev inte så fort glad igen.

— Nej! ropade hon och sprang upp, lilla kofferten ska vi inte packa upp. Jag reser härifrån.

Hon rev kläderna av sig, kastade dem ifrån sig och kröp själv synftande i säng. Nelly tog klänningen, som Elsa slängt på en stol, hängde den på en krok, lade sedan ordentligt ihop de andra plaggen, varefter hon själv klädde av sig.

Innan hon lade sig, knäböjde hon, knäppte ihop händerna och bad en kort bön.

— God natt, Elsa! sade hon därefter och kysste sin nya väninna. Du skall inte gråta — det är bara början som är svår.

Elsa grät emellertid länge. Hennes tankar följde fadern på hans återfärd till hemmet, nu skulle han snart vara hemma. Tänk, om han visste, hur man behandlade henne! Hon var djupt olycklig, hon var fången här.

Hon grät sig till sömn som ett litet barn, men oroliga drömmar kom henne att skrämd vakna upp flera gånger. En gång höll hon en stor tekopp i handen och tappade den i golvet, en annan gång kom föreståndarinnan i sin gråa klänning och bjöd henne en smörgås av det slaget, de hade hemma på Moosdorf, men när hon ville taga brödet, var det försvunnet.

*

Klockan sex morgonen därpå ropades det: — Stig upp! Man hade inte lång tid att dra sig på, och det hjälpte icke, hur trött man än var. Hemma steg Elsa ibland upp tidigt och ibland sent, hur hon behagade, och ville aldrig foga sig efter några ordningsregler, som modern flera gånger önskat. Så mycket svårare hade hon nu att ögonblickligen lyda kommandot. Hon hade somnat så sent och sovit så oroligt, just i dag hade hon haft så god lust att vända sig på sovörat en gång till. Men det var inte att tänka på. Nelly var redan uppe och stod och tvättade sig; hon hade hoppat ur sängen just som klockan slog sex.

— Skynda dig upp, Elsa, sade hon. Klockan halv sju dricka vi kaffe.

— Skall jag upp så tidigt? brummade Elsa. Jag är så trött.

— Du har alls inte lov att vara trött så här dags, skrattade Nelly.

Hon var redan fullt klädd och hade också haft tid att städa undan sina toalettsaker, innan Elsa kunde besluta sig för att sätta sig i sängen.

— Elsa då, skynda dig, du har inte mera än tio minuter på dig. Skynda för all del, jag skall hjälpa dig. Var har du din kam?

Elsa pekade på ett paket, som låg i fönstret.

— Den är där, svarade hon.

Nelly skakade på huvudet.

— Ordentlig är du just inte, sade hon. Du skall sy dig en väska av vaxduk med röda band som den här — hon pekade på sin lilla toalettväska — så skall den se ut.

Elsa gjorde sig inte mycket besvär med sitt hår. Hon kammade ut det, det var alltsammans, sedan fick det ringla sig i naturliga lockar bäst det ville. Nelly fästade ett ljusblått band om hennes huvud och knöt det med en rosett på ena sidan.

— Förklädet! påminde hon, då Elsa fått klänningen på sig. Du får inte glömma förklädet.

Hon skrattade åt Elsas protester. Vad skulle hon med förkläde att göra?

— Du är en liten slarva, förebrådde hon och band, trots Elsas häftiga motstånd, förklädet på henne.

— Stå stilla nu! Den som kommer ner utan förkläde får intet kaffe.

Och den gladlynta Nelly fick verkligen Elsa att lyda.

— Så där ja, skämtade hon, nu är du fin. Ditt blåa förkläde är så näpet, att du skall få en kyss.

De andra flickorna sutto redan vid det långa bordet, Nelly och Elsa voro de sista, som infunno sig. Fröken Raimar var aldrig närvarande, då man drack kaffe, utan det var fröken Gussow, som då hade uppsyn över flickorna. Elsa fick sitta

bredvid henne. När hon fått sitt kaffe, tog hon verkligen koppen i handtaget och helt små brödbitar i munnen, men hon hade en annan ovana, hon sörplade kaffet i sig så högt, att det väckte allmän munterhet.

Elsa hade ingen aning om att det var åt henne man fnissade, förrän Orla gjorde henne uppmärksam på det.

— Du håller oss med taffelmusik, du, sade hon. Men vackert är det just inte.

Elsa kände sig djupt sårad över denna tillrättavisning. Hon ställde genast kaffekoppen ifrån sig, steg upp och skyndade ut.

— Orla, du skulle inte ha sagt det så att alla hörde det, sade fröken Gussow, som också steg upp för att gå efter Elsa, det är i hög grad sårande.

Elsa var just på väg ut i trädgården, då den unga lärarinnan ropade henne tillbaka.

— Varthän, Elsa? frågade hon. Hur kan det falla dig in att gå ifrån bordet? Här är det brukligt att ingen stiger upp förrän alla slutat äta. Gå genast in igen.

— Jag vill inte ha någon mat och jag går inte in igen, svarade Elsa. De skrattade allesammans åt mig och Orla var oförskämd emot mig. Vad rör det dem, hur jag äter och dricker, jag gör som jag vill.

— Innan jag talar med dig, kära Elsa, så ber jag dig vara lugn och taga ditt förnuft till fånga. Jag tillåter inte att du talar till mig i så ohövlig ton.

Fröken Gussow talade med mycket allvar men likväl vänligt. Hennes mjuka, fylliga röst gav alltid hennes ord något vinnande, Elsa kände det nu. Hon slog ned ögonen, och det var inte utan att hon fick en känsla av skam.

Lärarinnan läste i hennes ansikte, vad som försiggick inom henne.

— Räck mig handen, lilla brushuvud, sade hon vänligt, och lova mig att inte vara så där häftig och låta dina nycker leda dig, så fort du tror att det är du som har rätt. Det hade du inte denna gång. Orla menade intet ont med sina ord och du har intet skäl att vara ond på henne. Ni måste allesammans hålla till godo med sådana välförtjänta tillrättavisningar. Det är väl bättre att man gör dig uppmärksam på dina fel medan du är barn, än att man skrattar åt dig, när du blir stor.

Hemma hade Elsa aldrig velat höra på att hon var en ung dam, men nu kände hon sig obehagligt berörd av att räknas till barnen.

— Inser du detta? frågade lärarinnan.

Kanske gjorde hon det, men hon kunde inte få ett „ja“ över sina läppar. Fröken Gussow nöjde sig med hennes tystnad och uttydde den som ett medgivande. Hon ansåg att en natur sådan som Elsas aldrig kunde tvingas genom maktspråk.

— Nu gå vi tillbaka till matsalen, sade hon. Elsa vågade ej göra motstånd. Hon följde lärarinnan med nedslagna ögon, skamsen för alla blickar, som skulle riktas mot henne.

När de kommo in, var emellertid frukosten över och matsalen tom. Ingen kunde vara gladare än Elsa, det var som en sten fallit från hennes bröst.

— Jag har ännu något att säga dig, Elsa, sade lärarinnan. Fröken Raimar önskar se dina skrivböcker och så skall du undergå muntligt förhör. Kom in i lärarnas rum om en timme, så träffar du så gott som alla dina blivande lärare och lärarinnor.

— Skola de alla förhöra mig? frågade Elsa förskräckt.

— Nej, visst inte, svarade fröken Gussow, de komma bara att höra på, medan fröken Raimar examinerar dig. Sedan får du veta, i vilken klass du kommer, och i morgon får du börja deltaga i lektionerna.

Varpå Elsa begav sig upp på sitt rum och sökte fram sina skrivböcker.

De voro just inte i bästa skick, isynnerhet inte den tyska, som pryddes av åtskilliga bläckplumpar, ja, där fanns till och med ett par smörfläckar. Den franska skrivboken gömde hon. Hon hade försökt riva ut några blad, där det var alltför många fel, och då hade de andra bladen också gått löst — hon kunde omöjligen lämna fram boken så som den såg ut.

Nelly hade just ledigt denna timme. Hon stod alldeles häpen och såg på henne.

— Vad tänker du på? frågade hon. Ämnar du visa dina böcker, så som de se ut, för fröken Raimar? Gör för all del inte det. Fick du det för pastorn? Giv mig dem, så skall jag sätta blåa omslag på dem, så att fläckarna inte synas.

— Låt bli dem! utbrast Elsa förargad. De ä tillräckligt bra som de äro. Det gör mig detsamma, om fröken Raimar ser fläckarna eller ej!

— Bliv inte så förargad, fröken Elsa! Ni är en liten oordentlig flicka. Skulle det vara roligt, om fröken Raimar tog din bok i fingerspetsarna och höll upp den i vädret, så att alla lärarna kunde se den? Det vore nog inte alldeles detsamma och inte vore det vidare roligt heller. Isynnerhet inte, om vår lärare i tyskan, doktor Althof, tittade på dig på sned, som han brukar, och med sitt ironiska leende frågade: „Hur gammal kan fröken vara?“

Elsa var otålig, hon förklarade med bestämdhet att det tjänade föga till att göra sig så mycket besvär med de dumma böckerna. Men Nelly lyckades dock få sin vilja fram.

När den sista skrivboken fått sitt blåa omslag, sade hon:

— Så där ja, nu är du färdig och nu får du säga tack för besväret.

— Du är bra snäll, Nelly, sade Elsa. Hur kan du alltid vara så där snäll och tålig? Det kan inte jag.

— Det får du väl lära dig, sade Nelly.

Klockan elva gick Elsa ned till lärarnas rum. När hon kom in, såg hon flera av lärarna och några lärarinnor sitta omkring ett stort bord. Fröken Raimar satt vid bordsändan.

— Kom närmare, barn, sade hon. Med ett par vänliga ord gjorde hon den nya eleven bekant med sina blivande lärare. Sedan bad hon att få se skrivböckerna. Den första innnehöll övningar i modersmålet. Hon bläddrade, läste litet här och där och skakade ibland på sitt huvud.

— Verkligt goda och klart uttryckta tankar här och där, sade hon till doktor Althof. Men så slarvigt skrivet. Här står "gosse" stavat med å. Återstår rätt mycket att lära. Hur stavar du till "gosse", Elsa?

Elsa kunde knappt tro att det var allvar. Skulle hon stå där och stava som en nybegynnare i förberedande klassen? Hon dröjde med svaret.

Föreståndarskan plägade ej skämta och såg med en smula förvåning på Elsa.

— Jag begär att få veta, hur du stavar gosse, upprepade hon ännu en gång i så bestämd ton, att Elsa ej längre kunde tvivla på att hon menade allvar.

Hon rynkade pannan, drog upp överläppen och stavade så hastigt, att det knappast hördes: — G-o-s-s-e. Så stirrade hon ut genom fönstret för att slippa se fröken Raimar.

— Det var alltså bara slarv, jag kunde tro det, sade denna. Du måste hädanefter vara mer uppmärksam, när du skriver dina uppsatser. Sådana fel, som jag finner i din skrivbok, träffar man här inte högre än i tredje klassen.

Hon förhörde därefter Elsa i olika ämnen. Ibland blevo svaren överraskande goda, ibland rent av enfaldiga. Doktor

Althof smålog då och då, vilket kom Elsa att rodna ända upp till hårfästet, hon harmades över detta småleende, där hon stod och tummade på sin näsduk.

I franska stod hon sig bäst. Läraren i ämnet, monsieur Michael, en gammal herre med vitt hår, tilltalade henne på sitt modersmål och hon svarade korrekt och flytande.

Mindre lycklig var miss Lead, den engelska lärarinnan, som även bodde i pensionen. Det var ett mycket hackigt svar, hon fick av Elsa.

— Nu kan du gå, mitt barn, sade fröken Raimar. Nu är du examinerad tillräckligt. Du skall snart få veta, i vilken klass du kommer.

Sedan Elsa lämnat rummet, fattade lärarna efter lång överläggning det beslut, att hon skulle komma i näst högsta klassen men läsa franska i den högsta.

— Jag anar att Elsa kommer att skaffa oss mer än en obehaglig stund, yttrade föreståndarinnan bekymrad. Hon är trotsig och häftig och tål inte att man gör henne de minsta förebråelser.

— Men hon har gott hjärta, invände fröken Gussow. Jag ser det på hennes vackra, ärliga ögon, och jag är övertygad om att jag ej tar fel. En sak är jag i alla fall säker på, och det är att vi inte komma långt med stränghet, men däremot hoppas jag att vi skola lyckas tämja henne genom kärlek och ihärdighet.

— Det är också min mening, sade monsieur Michael. Ni ska få se, mina damer och herrar, att mademoiselle Elsa blir en prydnad för pensionen. Med vilken finess talade hon inte franska, hur väl valda voro icke hennes ord, hon är ett litet geni!

Den lille mannen talade sig varm och ledsagade sina ord med ivriga armrörelser.

— Ja, nog önskar jag av fullt hjärta, att ni måtte få rätt, sade fröken Raimar och steg upp. Kärlek och överseende skola inte fattas. Kanske skall det lyckas oss att göra Elsa till en förståndig och foglig flicka.

Det var likväl ej särdeles stora utsikter därtill under den första tiden. Vid middagsbordet visade Elsa åter, att fröken Raimar hade rätt, då hon påstod att Elsa inte tålde att höra ett ord av förebråelse. Hon satt så nedböjd över tallriken som ett uthungrat barn.

— Sitt rak, kära Elsa, förmanade föreståndarinnan. Det är inte hälsosamt att sitta så krokig.

— Jag sitter alltid så, när jag äter, svarade hon ganska kort.

— Har alltid suttit så, menar du väl, ty här måste du rätta dig efter våra seder.

Elsa inföll genast med en liten knyck på nacken:

— Pappa gjorde aldrig anmärkningar över sådant. Han var nöjd, om jag bara hade god aptit.

— Men din mamma? Tyckte hon också om dina bordsseder?

Elsa teg. Hon varken ville eller kunde säga osanning. Hur många gånger hade inte modern förmanat henne och hur många gånger hade hon inte svarat: — Då kan jag vara utan mat, efter du ständigt skall anmärka på mig.

Fröken hade talat så sakta, att ingen utom Elsa hört vad hon yttrat och ingen kunde ana vad det var, ty hon såg så god och vänlig ut. Hon väntade ej något svar på sin fråga, men tyckte om att Elsa hellre teg än tog sin tillflykt till nödlögner.

— Ät nu, barn, fortfor hon. Med tiden blir det nog bra. Om ett par veckor har du övervunnit dina små ovanor och vi behöva inte mera påminna dig om dem, inte sant?

— Jag vet inte, sade Elsa och såg fortfarande förargad ned på sin tallrik.

— Om du bara försöker, så går det nog.

Elsa svarade ingenting. Hon var naturligtvis övertygad om att man gjorde henne den grövsta orätt. Varför fick hon inte äta så som det föll sig naturligast för henne? Pappa hade alltid sagt, att hon inte skulle bliva någon mönsterdocka — och nu anmärkte man på allt, hon tog sig före. Hon vågade knappt äta, skulle det fortgå på detta vis, så föredrog hon att svälta.

*

Då Nelly och Elsa gått till sängs på aftonen, då fröken Gussow hade gjort sin rund, ljuset var släckt och allt var tyst, viskade Nelly:

— Är du vaken, Elsa?

— Ja — vad vill du?

— Kläd på dig igen helt tyst, så ska vi packa upp din lilla koffert.

— Här är ju kolmörkt.

— Jag har ljus.

Utan att göra minsta buller steg Nelly upp och trevade i strumplästen fram till sin byrå, drog försiktigt upp översta lådan och tog fram en liten vaxstapel. Efter att ha tänt den ställde hon en bok framför den, så att ljusskenet ej skulle tränga ut genom fönstret.

— Skynda dig nu, viskade hon, varpå Elsa hastigt klädde sig.

— Var har du nyckeln?

— Här är den, svarade Elsa och drog fram den under sin huvudkudde. Jag skall låsa upp själv.

Nelly lyste med vaxstapeln och höll handen för. Hon stod böjd framåt i nyfiken förväntan på de skatter, som

kofferten skulle innehålla. Men förvånad blev hon, då Elsa började packa upp. Hon hade hoppats på något gott att äta — Nelly var en stor älskare av läckerheter — men intet dylikt fick hon syn på.

— Har du inga kakor? frågade hon, kastade ut en del av kofferteñs innehåll och grävde på dess botten.

— Aj, aj! ropade hon plötsligt och drog handen tillbaka. Vad var det? Jag stack mig.

På hennes finger hängde mycket riktigt en röd blod-droppe.

Elsa visste inte, vad det kunde vara, förrän hon själv stack ned handen i kofferten. O, så retsamt! Burken med lövgrodan hade gått sönder och Nelly hade skurit sig på en glasbit.

— Vart kan grodan ha tagit vägen? undrade Elsa ängslig och sopade undan glasskärvorna.

— Vad säger du? — En groda! En levande groda? Nej, Elsa, har du kvävt henne? Hur kunde du lägga det arma djuret i din koffert? Det måste ju dö, när det inte fick någon luft.

Elsa hade emellertid hittat grodan, som naturligtvis var död. Hon tog den i handen och andades på den för att möjligen få liv i den igen. Nelly skrattade åt henne.

— Du har dödat den stackars lilla grodan, sade hon och tog den av Elsa. Den är alldeles död — den kommer inte mer till liv. Vi skola lägga den i en ask i morgon och begrava den under linden.

Elsa såg bedrövad på grodan och tårarna kommo henne i ögonen. Hon hade ju själv fångat djuret, givit det mat och haft roligt åt det. Nu var grodan död, och det var hennes fel.

— Så dum jag var, det var illa gjort, klagade hon. När

jag packade in, tänkte jag alls inte på, att den skulle kvävas. Jag hade så bråttom. . . .

Tanken på att grodan skulle begravas under linden tröstade henne något så när.

— Vi göra en liten kulle, föreslog Nelly, och plantera blommor på den. Och så sticka vi ett litet träkors i jorden och skriva på det: Här vilar Elsas groda, som dog av brist på luft.

Detta infall torkade Elsas tårar, hon måste småle åt Nellys påhitt.

Så hittade hon sin uppstoppade kanariefågel. Även den hade farit illa på resan. Huvudet hade blivit hoppressat och ena vingen hängde lös. Nelly försökte giva den någon form igen, hon tryckte på huvudet, tills det började runda sig och lovade att gumma fast vingen dagen därpå.

— Men vad är det? frågade hon plötsligt och höll fram Elsas blus. Varför har du tagit med dig den här fula klänningen? Och gamla, smutsiga stövletter, vad skall du göra med dem?

Varför hon tagit dem med sig? Det hade Elsa inte ens tänkt på, men det förargade henne att se sin favoritkostym så föraktad.

— Det förstår inte du, sade hon och tog den ifrån Nelly. Det är min trevligaste och vackraste klänning. Jag kan inte tåla de andra klänningarna, som sitta så stramt och äro så utstyrda.

— Låt mig få prova den, bad Nelly, jag har sådan lust att taga den på mig.

Elsa hade ingenting att invända däremot. Hon hjälpte Nelly att kläda på sig och snart stod väninnan där mycket egendomligt påklädd.

Kjolen var för kort åt henne, så att den långa, vita nattdräkten syntes nedanför. Bluslivet var något sönderrivet, vilket gjorde att Nelly stuckit ut armen genom ett stort hål, medan ärmen hängde tom på hennes rygg. Efter att ha bundit det gamla läderbältet om sitt smärta liv stod hon alldeles färdigklädd — utom att hon ej velat taga på sig Elsas gamla stövletter, som voro för smutsiga.

— Nog är det bekvämt, det har du rätt i, sade hon och började dansa och svänga sig runt omkring. Man känner sig så luftig, så lätt.

Plötsligt brast Elsa ut i ett hjärtligt skratt. Nelly höll genast handen för hennes mun och viskade:

— Skratta inte så högt, man kan höra oss.

— Jag kan inte hjälpa det, du ser så rolig ut.

Nelly tog vaxstapeln och gick fram till spegeln.

— Så avskyvärt! utbrast hon och slet kläderna av sig. Hur kan du säga att det här är en vacker klänning?

Elsa lade sina grannlåter tillbaka i kofferten, Nelly blåste ut ljuset och några minuter efteråt lågo båda flickorna i djup sömn.

Sedan Elsas ankomst hade fjorton dagar förgått. Många bittra tårar hade hon fällt under den korta tiden, som förekom henne som en evighet, och många, riktigt många gånger hade hon fattat pennan för att skriva till sin fader att han måste låta henne komma tillbaka hem. Hade inte modern varit, så skulle hon säkert skrivit.

Endast två gånger hade hon besvarat de många och långa brev, hon fått hemifrån, och det helt kort och gott. Hon urskuldade sig med att hon inte hade tid att skriva längre brev.

Till slut satte hon sig ned att skriva — det var en söndagseftermiddag, och söndagseftermiddagarna voro i allmänhet

ägnade åt brevskrivning. Inte hade hon någon särdeles lust och vad hon egentligen skulle skriva visste hon inte — hon vågade ju ej berätta, hur hon var till mods.

Hon slog upp sin nya skrivportfölj, valde efter långt betänkande ett rosenrött papper med en svala i ena hörnet, doppade pennan i bläcket och började — började rita cirklar och kroklinjer på ett annat papper. När hon hållit på därmed en stund, tog hon sig slutligen för att skriva.

Hon hade ej skrivit många rader, innan hon sköt undan papperet — hon hade börjat brevet på ett sätt, som hon inte alls var nöjd med. Hon offrade ett nytt ark och så ett till. Med det fjärde lyckades hon bättre, hon skrev alla fyra sidorna fulla och började till och med på ett femte ark. När hon väl kommit i farten, fick hon oupphörligt nya ämnen att skriva om, det var så mycket, som hon var alldeles tvungen att berätta för sin pappa.

Och när hon slutat, läste hon ännu en gång igenom sitt långa brev, som lydde sålunda:

„Min hjärtans rara pappa!

Det är söndag i dag. Det är så vackert väder, rosorna blomma i trädgården (det var sant, har Marechal Niel, min gula ros, som trädgårdsmästaren planterade åt mig i våras, fått knoppar ännu? Snälla, pappa, glöm inte att svara på det) och fåglarna kvittra så glatt, men din stackars lilla Elsa sitter i sitt rum och får inte springa omkring ute i det gröna. Är det inte ledsamt, kära pappa? Jag tycker ibland att jag är som en hund, när den har snattat och blir instängd till straff. Ibland hade jag lust att krafsa på dörren och gnälla: Öppna — jag vill ut!

Det är inte alls roligt att sitta instängd oupphörligt. Hemma kunde jag göra vad jag ville, jag kunde gå omkring i parken, ut på ängarna, i stallet, och hundarna voro med och sprungo

efter mig, vart jag gick. Det var härligt! Hur mår Bob och Diana och alla de andra? Ack, om jag hade dem här!

Här i pensionen är det förfärligt noga med allting och det finns regler för allt. Man skall stiga upp, äta frukost, läsa över på bestämda tider. Det är avskyvärt! Om morgnarna är jag ibland så trött, men jag måste upp, när klockan slår sex. Och fast jag ofta hade lust att springa ner i trädgården, så måste jag sitta kvar på de avskyvärda skolbänkarna.

Ingenting kan jag lära mig, jag är alldeles för dum, kära pappa. Nelly och de andra flickorna kunna mycket mera än jag och äro mycket förståndigare än jag. Nelly ritar så bra. Hon har just gjort färdigt ett stort hundhuvud med svartkrita och det ser så levande ut. Hon spelar också piano, så att hon kunde uppträda på konserter, om hon ville, men jag kan ingenting.

Det hade varit bättre, om jag stannat hemma, för då skulle jag inte veta av, hur dum jag var. Nelly försöker trösta mig och säger att ingen blir fullärd på en dag och att jag skall bjuda till, så går det nog. Men jag bjuder till och lär mig ändå ingenting. Jag vet bara att jag är dum, förfärligt dum.

Allra värst är det på onsdags eftermiddag, då sitta vi från tre till fem i matsalen, fönsterna stå öppna till trädgården och jag ser dit ut med längtande blickar. Det riktigt spritter i armar och ben, så jag vore färdig att rusa upp och springa ned i trädgården. Men det vågar jag inte, jag måste sitta alldeles stilla och laga mina kläder, stoppa strumpor och lappa och sy i knappar. Tänk dig, pappa, sådant arbete måste jag göra själv! Fröken Gussow säger att flickor måste lära sig allting. Hon var alldeles förvånad över att jag inte kunde sticka strumpor. Jag förstår inte, varför man skall plåga mig med sådant, det tjänar ju ingenting till, man får ju köpa strumpor, som äro mycket

bättre, det är så svårt att få på maskorna och jag gör det så dåligt.

Melanie Schwarz, som är mycket vacker men mycket tillgjord och oupphörligt säger 'förfärligt vacker, förfärligt angenäm, förfärligt avskyvärd', hon sade en gång: 'Du stickar så förfärligt avskyvärt, Elsa.' Du ser, pappa, att jag ingenting kan.

Under arbetstimmarna tala vi ibland franska och ibland engelska. På franska kan jag åtminstone göra mig förstådd, men på engelska går det dåligt, så dåligt att jag skäms för att säga ett ord. Nelly är mycket snäll, hon hjälper mig och talar engelska med mig, när vi äro på tu man hand.

Kära pappa, du frågar om jag fått väninnor. Ja, Nelly och sex andra ha blivit mina väninnor, men jag håller mest av Nelly. Jag skall en annan gång berätta för dig vad de heta och hur de se ut, i dag har jag inte tid att göra det, ty då blir brevet aldrig färdigt. En av dem är författarinna, det måste jag ändå tala om.

När vi äro ute och gå, var förmiddag från tolv till ett och var eftermiddag från fem till sju, så går jag nästan alltid med Nelly. Vi måste nämligen marschera två och två som soldater. En lärarinna går förut och en går efteråt och leder en av småflickorna. Vi få varken vika av åt höger eller vänster, utan måste hålla oss i ledet. Ack, och jag som så ofta hade lust att flyga bort, långt upp på bergen — och när jag väl vore där ännu längre bort — men då skulle jag inte vända om till mitt fängelse!

Vi gå i krykan varenda söndag, men det är inte roligt. Jag sitter mitt ibland en massa obekanta människor, och prästen är en gammal gubbe, som talar så otydligt att jag har svårt att förstå honom. I Moosdorf är de något helt annat. Där sitta vi i vår egen kyrkbänk, och när jag ser mig omkring, ser jag bara bekanta. Och när vår organist spelar upp och bondbarnen taga

upp psalmen med högan röst — och min älskade pastor stiger upp på predikstolen och talar, så det går en till hjärtat, då är det på ett helt annat sätt högtidligt än här. Och ibland, när solstrålarna falla in genom de målade fönsterrutorna och färga golvet med sina vackra färger, då är där härligt, härligare än någon annstans på jorden."

Här måste Elsa avbryta sig mitt i läsningen och göra ett uppehåll.. Tanken på hemmet och längtan dit överväldigade henne så att hon brast i gråt. Först då tårarna åter voro torkade, läste hon brevet till slut.

„Hälsa till alla, min hjärtans kära lilla pappa, mamma med. Dagboken, som hon skickade mig, kan jag icke begagna, jag har aldrig tid att skriva något i den, men jag tackar så mycket för den. Farväl, min kära, snälla pappa. Jag skickar dig hundra tusen kyssar. Giv Bob en och hälsa Johan från

din

obeskrivligt tillgivna dotter

Elsa.

P. S. Jag ville gärna lära mig att teckna för professor Schneider. Jag får väl det? I morgon börjar jag.

P. S. Jag hade så när glömt bedja dig att skicka en låda med kakor och små korvar. Nelly är alltid så hungrig, när vi lagt oss, och det är jag också.

P. S. Kära pappa, jag får så ofta bannor för att jag inte äter på ett fint sätt. Nog är det ändå orättvist, säg? Men lova mig att inte tala om det för mamma.

Jag tycker så mycket om fröken Gussow."

*

Elsas föräldrar sutto i sällskap med pastorn vid kaffebordet på verandan, då Elsas brev anlände. Fadern läste det

högt och blev ett par gånger så upprörd, att han knappt kunde fortsätta.

Efter att ha läst brevet till slut sade han:

— Jag hade god lust att taga hem det stackars barnet igen. Hon känner sig olycklig, och jag inser inte, varför vi skulle förbittra livet för vår enda dotter. Vad säger du, Anna? Och ni, käre Wollert? Skulle det inte vara bäst?

Pastorn läste igenom brevet ännu en gång, vek ihop det och svarade:

— Jag är inte av er åsigt, jag skulle till och med anse det vara orätt. Elsa är redan på god väg att inse, att hon ännu har mycket att lära. Hon jämför sig med sina kamrater och inser sina fel, erkänner att hennes kunskaper äro ofullkomliga. Vi ha på denna korta tid nått ett bättre resultat än jag vågade hoppas.

— Att hon lider av hemlängtan, är ju helt naturligt, sade fru Anna. Tänk, så svårt hon skall ha att rätta sig efter skoltvånget, hon som är van vid obunden frihet. Punktligheten i pensionen strider mot hennes natur, men det är nödvändigt för henne att lära sig tämja sitt självrådiga lynne och bli en snäll och älskvärd flicka.

Amtmannen var en smula harmsen över att de inte ville förstå honom. Han blev varken överbevisad genom hustruns eller pastorns förnuftsskäl. Han dömde endast med sitt eget svaga hjärta, som led vid tanken på barnet, som längtade tillbaka hem.

Elsas önskningar blevo naturligtvis genast uppfyllda. Man bakade kakor och skaffade korv av bästa slag och hämtade upp skinka från förrådshuset. Fadern packade själv in alltsammans i en låda och lade dessutom dit åtskilliga goda saker.

— Hon skall åtminstone inte behöva vara hungrig, sade han till sin hustru, som smålog åt hans iver. Unga flickor i upp-

växtåren äro ständigt hungriga. När magen ropar efter mat, måste den få sin vilja fram, det tjänar föga till att befalla: vänta till klockan tolv eller till i afton eller i morgon, så skall du få något.

Fru Anna ville svara, att det var vida bättre att vänja magen vid regelmässiga måltider än att äta alla tider på dagen — och på natten. Men hon sade ingenting. Hon tänkte mycket riktigt, att den ovanan skulle Elsa nog växa ifrån med tiden.

*

Det var en onsdagseftermiddag i augusti. Flickorna från de översta klasserna i pensionen sutto i matsalen, stoppade och lappade eller sysselsatte sig med annat handarbete. Det var varmt och kvalmigt och ingen uppfriskande luft kom in genom de öppna fönsterna.

Elsa satt med sin strumpa i handen och ansträngde sig att upptaga den ena maskan efter den andra. Det gick dåligt, hennes fingrar voro varma och fuktiga, pinnarna sutto så fast i maskorna, att hon knappast kunde flytta dem. Det ledsamma arbetet gjorde henne pionröd i ansiktet av harm, och gång på gång lade hon ifrån sig den gråa strumpan, som egentligen skulle ha varit vit. Nu föllo också några maskor ner, och fröken Gussow, som var närvarande, bad Elsa att själv för en gång försöka taga upp dem.

— Det kan jag inte, sade Elsa, pinnarna sitta så fast, så jag får inte ut dem.

— Tvätta dina händer, rådde henne fröken Gussow, så går det bättre.

— Det hälper inte, svarade Elsa surmulet och lade stickstrumpan ifrån sig.

De andra skrattade och Greta, som satt mitt emot henne, tog upp arbetet för att avhjälpa felet.

Elsa ryckte strumpan ifrån henne.

— Låt den vara, sade hon. Det är min.

Innan fröken Gussow hann säga något till Elsa om hennes opassande uppförande, kom fröken Raimar in i salen. Hon gick från den ena till den andra och såg på deras arbeten, som hon hade för vana att göra ibland för att glädja sig åt flickornas framsteg eller tadla dem, om det var nödvändigt.

— Nå, frågade hon, hur går det med Elsa? Har du din strumpa färdig snart? Får jag se.

Elsa låtsade som hon ej förstod denna uppmaning, hon skämdes över sitt smutsiga arbete.

— Hörde du inte? Jag vill se på ditt arbete.

Föreståndarskans röst var något sträng och hård, och denna gång var det av trots, hon inte lydde.

Retad av denna olydnad tog fröken Raimar det ur hennes hand.

— Jag är van vid att mina elever lyda mig, och du vågar trotsa! Se här, flickor, fortfor hon, tog stickstrumpan med fingerspetsarna och höll den upp i vädret, vad tycker ni om detta arbete? Ser det ut, som det var en stor flicka, som hade stickat det här? Du borde skämmas? Jag vill aldrig mera se ett så smutsigt arbete.

Allas ögon voro riktade på detta uppträde och några av flickorna ansågo sig berättigade att yttra sig om saken. Den viktiga Greta påstod, att hennes lilla femåriga syster hemma kunde sticka mycket finare och snyggare — hennes strumpa var vit som snö, om man jämförde den med Elsas, och med smutsiga fingrar fick hon aldrig sticka.

Den estetiska Flora liknade Elsas arbete vid en kaffepåse,

ett yttrande som kom Annemie att skratta, så att hon knappt kunde hejda sig.

Det är svårt att beskriva, vad som föregick hos Elsa. Hon såg sig utskrattad från alla håll och kunde ingenting yttra till sitt försvar, när man gjorde narr av henne. Hennes varma blod, hennes obändiga natur upprördes mot den skymf, som man tillfogat henne offentligt. Hon föll i ett raseri, sådant hon aldrig förr känt. Hon knöt händerna och bet ihop tänderna och hennes ögon fylldes av heta tårar.

Fröken Raimar hade lämnat rummet, men hon var kvar i korridoren och dörren hade hon lämnat öppen efter sig. Hon hade ingen aning om, vilket uppror hon åstadkommit hos Elsa. Hon skulle också haft svårt att förstå det — hon trodde tvärtom att hon en gång för alla brutit hennes trots. Hur föga förstod hon inte flickans lidelsefulla sinnelag! Hon hade nått motsatsen av vad hon velat framkalla. Elsas trots bröt ut i låga.

— Reta henne inte! befallde fröken Gussow, som bättre förstod henne. Ni få inte skratta åt henne.

Och Nelly, den enda som varit allvarsam och deltagande under hela uppträdet, tog upp den föraktade strumpan för att sätta den i ordning.

— Låt bli! ropade Elsa och öste ut hela sitt samlade raseri över Nellys oskyldiga huvud. Släpp den! Vad har du att göra med mina saker?

— Låt mig ha den, bad Nelly milt, så skall jag göra den i ordning.

Men Elsa hörde inte på henne, ryckte strumpan ifrån Nelly, och förr än denna hann hindra det, kastade hon i häftigaste vrede strumpan mot väggen, så att nystanet rullade ut genom den öppna dörren ända fram till föreståndarskans fötter.

Fröken Raimar hade kanske inte brytt sig om denna lilla

5*

händelse, om hon inte hört högljudda utrop. Hon gick genast tillbaka in i salen.

— Vad står på? frågade hon.

Hon fick intet svar, men hennes blick föll på stickstrumpan på golvet och hon gissade allt.

— Var det med flit du kastade bort den? frågade hon Elsa. Hennes röst darrade av vrede och hennes ögon blixtrade. Svara! Jag vill veta det.

— Ja, sade Elsa.

— Kom hit och tag upp den.

Föreståndarskans häftighet gjorde Elsa ännu mera trotsig. Hon rörde sig inte.

— Hörde du, vad jag sade? Tror du att jag tillåter sådant? Du skall lyda.

— Nej, svarade Elsa till alla de närvarandes förskräckelse, jag gör det inte.

Fröken Gussow betraktade henne sorgsen och bekymrad. Hon kände ingen vrede, endast medlidande. Om jag blott kunde inverka på dig — om jag blott kunde föra dig in på en annan väg, du stackars förblindade barn! tänkte hon och beslöt att ej lämna något medel oförsökt för att få Elsa att inse sitt stora fel.

Under hela den tid, fröken Raimar varit pensionens föreståndarska, hade hon aldrig upplevat något liknande. Oaktat sitt vanliga lugn var hon totalt rådlös för ögonblicket och visste icke, hur hon skulle bära sig åt med flickan.

— Gå upp på ditt rum, sade hon kort, och stanna där.

Elsa gick. Väl uppkommen på rummet, kastade hon sig ned på en stol och grät högt. Stormen, som hon haft svårt att bekämpa, bröt nu lös. Hon ropade på sin fader, han måste komma och hämta henne, hon anklagade modern att ha tvungit henne till detta förhatliga ställe, kort sagt, hon kände sig olyckligare än någonsin i hela sitt liv.

Alla slags tankar, barnsliga och outförbara, jagade genom hennes huvud, som brände som ville det sprängas. Först ville hon rymma sin väg — lika gott vart, bort så att hon aldrig, aldrig skulle behöva se den elaka föreståndarskan, som hon aldrig kunnat tåla, och de avskyvärda flickorna, som gjort narr av henne. Ingen människa utom pappa kunde tåla henne. Om hon bara vore hos honom!

Tanken att hon skulle tillbaka till Moosdorf lugnade henne något. Hon började att taga fram sina saker ur byrån och hon ämnade just bedja jungfrun bära ned kofferten från vinden, då Nelly och strax därefter fröken Gussow kom in i rummet.

Förundrad såg den sistnämnda på alla sakerna, som voro kastade omkring överallt.

— Vad skall det här betyda?

I stället för svar dolde Elsa ansiktet i sina händer och snyftade högt.

Fröken Gussow lät henne gråta ut en stund, sedan drog hon sakta hennes händer bort från ansiktet.

— Var lugn nu, mitt barn, sade hon milt, så vill jag tala med dig.

— Jag kan inte! Jag vill bort! utbrast hon lidelsefullt.

— Du måste behärska dig, käraste. Jag tror nog att du har svårt att kuva ditt trotsiga sinne, men du måste göra det, det är nödvändigt. Inser du inte, Elsa, hur orätt du haft och hur ouppfostrad du visat dig?

Hon skakade på huvudet. — De retade mig allesammans, sade hon snyftande. Fröken Raimar var elak mot mig — de skrattade åt mig.

Fröken Gussow visste att det varit bättre, om föreståndarskan uttryckt sig på ett annat sätt — men det var nu en gång gjort och kunde inte göras om.

— Du misstar dig, svarade hon. Det var inte fröken Raimar utan det var du själv, som gjorde dig löjlig. Tänk bara på, hur du bar dig åt. För övrigt, fortfor hon, skall du inte vara så tröstlös och se allt i så mörka färger. Om du bär dig förståndigt åt i morgon, så skall allt vara glömt. Alla småflickorna hålla av dig.

— Nej, nej, utbrast Elsa, ingen bryr sig om mig. Jag vet det mycket väl. Jag är dum och illa uppfostrad och jag vill bort härifrån — hem till pappa.

— Elsa, om du talar så där, går jag ifrån dig. Du vet hur mycket jag håller av dig, men sådant barnsligt prat vill jag inte höra på. Skall jag gå eller vill du taga ditt förnuft till fånga?

Elsa teg, och den unga lärarinnan närmade sig till dörren Men då hon tog i låset för att öppna den, skyndade Elsa fram till henne.

— Stanna — stanna! bad hon och fattade hennes hand.

— Gärna, om du vill höra på mig.

Hon satte sig på en stol vid fönstret och lade sin arm om Elsas liv.

— Vad du är varm, du lilla trotsiga! sade hon och klappade vänligt hennes brännande kind. Nelly, giv Elsa ett glas vatten.

Nelly hade tyst och stilla hållit sig kvar vid det andra fönstret och följt väninnans högljudda snyftningar med sina tårar. Nu skyndade hon fram och kom med det begärda.

— Drick litet, så blir du lugnare, sade hon hjärtligt. Du får aldrig mera säga, att vi inte hålla av dig, du stygga, stygga Elsa! Och så får du inte gråta mera. Kom, så skall jag svalka ditt ansikte.

Hon doppade en svamp i vatten och svalkade med den Elsas brännande ögon och kinder.

— Se så, mitt barn, frågade fröken Gussow, då Elsa blivit något lugnare, vad ämnar du göra nu?

— Jag reser i dag, svarade hon. Här kan jag inte stanna kvar.

— Du vill således fortfara med att slå huvudet i väggen? Du tänker alls inte på att erkänna ditt fel och bedja om förlåtelse? Du har sårat fröken Raimar — tänker du inte på att försona dig med henne? Svara mig!

— Nej, ropade Elsa och kastade huvudet tillbaka. Det är fröken Raimar, som sårat mig och förnärmat mig så förfärligt. Jag vill inte bedja henne om förlåtelse. Jag har aldrig bett någon om förlåtelse — och jag gör det heller inte nu! Nej!

Det var åter ett fult utbrott av trots, men fröken Gussow förlorade ej tålamodet utan var lugn och saktmodig.

— Har du aldrig bett om förlåtelse, Elsa? Det förundrar mig. Nog har du ändå sökt göra allting gott igen, när du varit olydig mot din fader och han har blivit ond på dig.

— Pappa! utbrast Elsa och såg i djup förvåning på den unga lärarinnan. Han har aldrig varit ond på mig. Han var alltid, alltid snäll — jag fick göra allt vad jag ville.

— Såå? sade fröken Gussow, som nu trodde sig ha funnit orsaken till Elsas trots i hennes faders alltför stora eftergivenhet. Och din mamma, var hon också nöjd med allt vad du gjorde? Gjorde du henne aldrig emot? Svara mig uppriktigt på det.

Elsa såg fundersam ut. Hon kunde inte neka till, att hon ofta gjort henne emot.

— Jag tror att jag har gjort det, sade hon dröjande.

— Och då sade du: „förlåt mig, kära mamma“, inte sant?

Elsa skakade på huvudet.

— Nej, sade hon, det har jag aldrig gjort. Mamma har inte heller fordrat det — hon vet att jag inte kan be om förlåtelse.

— Ett barn måste kunna det. Ack, Elsa, det måste du

också lära dig — det är ännu inte för sent, sade fröken Gussow mycket upprörd. Elsa, om mina ord kunde förmå leda dig in på en god väg! Lär att böja dig, barn, lär framför allt att behärska dig. Gör du inte det, så kommer livet att sätta dig i sin hårda skola och skaffa dig sorg och bekymmer. Tro mig, trots är dåligt ogräs i en flickas hjärta och det kväver ofta de bästa, de heligaste känslor. — Gå dit ned, barn, och bed fröken Raimar om förlåtelse. Om du i dag övervinner ditt hårda sinne, så har du segrat för hela livet.

Hon talade varmt och innerligt och fick tårar i ögonen. Elsa kände sig också gripen av hennes ord. Men göra avbön — nej, det kunde hon ändå inte.

— Jag kan inte, sade hon slutligen men bestämt.

— Men du måste, sade fröken Gussow i livlig rörelse. Min gud, finns det då intet medel, som kan böja ditt hårda hjärta?

— Kom och sätt dig här hos mig, fortfor hon med mera lugn. Jag skall berätta för dig en sannsaga om ett trotsigt upproriskt flickhjärta, som kastade bort sitt livs lycka för en nyck, och om du sedan säger: „jag kan inte“, så följ din egen vilja — då uppgiver jag alla försök...

Aldrig hade någon talat till Elsa i en så övertygande ton. Den förfelade ej heller sin verkan. Hon satte sig undergiven mitt emot den unga lärarinnan och såg i spänd väntan på henne. Det hårda, trotsiga uttrycket försvann från hennes ansikte, och den som nu såg henne skulle inte ha trott, att det var samma flicka, som för en timme sedan uppförde sig så illa.

Fröken Gussow lutade huvudet mot fönsterposten och såg tankfull ned i trädgården. Hennes ansikte hade fått litet färg, och där var kring hennes läppar ett drag av smärta. Det såg ut som om en strid utkämpades i hennes inre, som om det var svårt för henne att uttala de första orden. Plötsligen steg hon upp.

— Här är så kvavt och tryckande, sade hon och öppnade fönstret.

En uppfriskande fläkt trängde in, det drog sig upp till oväder. Blåsten susade i trädtopparna och åskan mullrade i fjärran.

— Det gjorde gott, fortfor hon och drog djupt efter andan, värmen hade lagt lig som en sten på mitt bröst. Hur gammal är du, Elsa? avbröt hon sig själv.

— Jag blir sexton år nästa månad.

— Sexton år! upprepade lärarinnan. Då är du gammal och förståndig nog, tänker jag, att höra min ungdomsväninnas sorgliga historia. Hör nu på!

Det var en gång en ung och gladlynt flicka, som trodde att hon kunde erövra hela världen med sina sexton år. Hennes fader och moder hade dött för länge, länge sedan. Därav kom det sig, att den lilla föräldralösa blivit lämnad till sin mormor, som uppfostrade henne och grundligt skämde bort henne. Lucie — vi kalla henne så — fick aldrig lära sig att lyda, hon kände inte till mer än en vilja och det var hennes egen. Detta var en olycka för henne, ty jämte många goda egenskaper hade hon ett svårt fel, trots.

I stället för att böja det under barnaåren, gav mormodern näring däråt genom alltför mycken eftergivenhet.

„Varför skall inte barnet få göra som det vill?“ frågade hon, när man anmärkte på hennes svaghet. „Är det inte en stor olycka att hon inte har sina föräldrar i livet? Jag kan nu en gång för alla inte uthärda att se henne ledsen.“

— Var Lucie vacker? frågade Nelly, som stod bakom Elsas stol och hade lagt armen över hennes axlar.

— Det tror jag nog att hon var, svarade fröken Gussow och rodnade lätt, åtminstone sade man det ofta till henne. Men det är oväsentligt — hör nu vidare.

Mormodern rådde om ett vackert ställe på landet, och dess park gränsade till ett skogklätt berg. Man hade bara att gå ut genom en liten grind längst bort i parken, så befann man sig i den vackraste skog, man kunde tänka sig.

Det hände mycket sällan, att någon promenerande från staden, som inte var långt borta, kom hit, men så mycket oftare begagnade sig Lucie av den lilla grinden, strövade omkring i skogen eller slog sig ned någonstans, där ingen kunde hitta henne. Att ligga i det mjuka gräset, läsa en rolig bok och glömma hela världen var det roligaste hon visste.

En dag hade hon sökt upp sitt älsklingsställe — det var under en stor, gammal ek. Luften var varm och kvav, därför var svalkan därinne i skogen dubbelt uppfriskande. Hon sträckte sig i gräset och såg upp till det gröna lövtaket en stund, så slog hon upp boken och började läsa, och snart var hon så fördjupad i sin läsning, att hon varken såg eller hörde.

Bäst det var blev hon förskräckt av att höra en karlröst tätt invid sig. Förargad över att bli störd såg hon upp. Där stod en ung herre, småleende och med penslar och palett i handen.

„En utomordentlig tavla!“ utbrast han. „Jag skulle sannerligen ha lust att måla den. Ligg kvar i samma ställning,“ bad han, då Lucie ämnade skynda upp, „bara några ögonblick. Men ni får inte se ond ut — nej, jag ber er, det förra uttrycket av spänd nyfikenhet, detsamma leendet — å, jag ber.“

„Vad tänker ni på?“ ropade Lucie ond och sprang upp. Men hon tappade boken.

Han var snabbare än hon, böjde sig ögonblickligen ned och tog upp den, men innan han lämnade den, läste han titeln.

„Werthers lidanden,“ sade han skrattande. „Jag kunde just tro det. Antagligen förbjuden lektyr, som måste slukas

inne i djupa skogen. Eller har er herr fader kanske givit sitt tillstånd att ni skulle få läsa den här boken?“

Lucie ryckte den ifrån honom, men blev röd som en pion.

„Jag undanber mig edra frågor,“ svarade hon häftigt. „Vem har givit er tillstånd att spionera på mig?“

„Den friheten tog jag mig utan tillstånd,“ svarade han bugande, „och jag ber om förlåtelse. Det var en slump, som förde mig i er närhet. Jag höll som bäst på att måla den där bokgruppen, då upptäckte jag er och ni kan inte undra på att jag inte kunde motstå frestelsen att se på er litet närmare.“

Hon svarade honom inte, hälsade inte en gång, när hon skyndade sig därifrån. Hon var förargad över hans påflugenhet, men hon tyckte ändå om honom.

— Såg han bra ut? frågade Nelly.

— Ja, han var vacker och god och förståndig. Lucie fick snart förvissa sig om hans goda egenskaper, ty han kom under en eller annan förevändning på besök till mormodern.

Och snart blev han den gamlas gunstling. Hur han småningom blev en daglig gäst i hennes hus och hur han till slut vann Lucies hjärta, det kan jag inte berätta för er; slutet blev emellertid att hon en dag var förlovad med honom.

Det var inte lätt för honom att få hennes ja — om han den ena dagen trodde att hon höll av honom, så blev han dagen därpå överbevisad om motsatsen.

Slutligen segrade han likväl. Det var just på hennes adertonde födelsedag, som hon i hans sällskap trädde in till mormodern och jublande ropade:

„Jag är förlovad!“

Men ni ska inte tro, att Lucie förändrade sig. Ni tror kanske, att kärleken och lyckan förbättrade henne! Nej, då tar ni fel, det gick alldeles tvärtom. Hennes trots visade

sig häftigare än någonsin mot den man, som hon älskade av hela sitt hjärta.

Hur han bemödade sig att befria henne från hennes fel, hur ihärdigt och kärleksfullt han föreställde henne följderna därav! Hon hörde på honom och lovade — men hon höll tyvärr inte sitt löfte — hade hon gjort det, skulle hon besparat sig mycken sorg och många bekymmer.

Den unga lärarinnan tystnade ett ögonblick, och en uppmärksam iakttagare kunde ha märkt, hur ansträngande det var för henne att fortsätta. Men de båda flickorna märkte det ej — de trodde att det häftiga ovädret varit orsaken till uppehållet.

— Kära, berätta mera, bad Nelly, vars ögon lyste av förtjusning — aldrig hade fröken berättat något dylikt — berätta vidare, jag är så nyfiken att få höra mera.

Elsa satt tyst och tankfull. Det hon hörde, rörde en sträng i hennes inre, och hon hade mer än en gång en känsla av, ett den unga flickan inte hetat Lucie utan Elsa.

— Lucies förlovningstid var snart slut, fortfor fröken Gussow, och bröllopet skulle stå om fyra veckor. De två lyckligaste människor i världen sutto en härlig morgon i maj på verandan utanför byggnaden och drömde sig in i framtiden. De talade om sina planer att resa till Schweiz och Italien. Hela sommaren skulle de flacka omkring, och där de trivdes bäst, där skulle de stanna över vintern.

Himlen välvde sig hög och blå över dem, vårsolen sken på dem — runt omkring var blommor och doft och fågelkvitter, intet missljud störde vårens härliga liv runt omkring.

Lucie talade om, hur hon skulle inrätta allt för sig. Hon var mycket för det yttre och hade en livlig fantasi. Det var därför alldeles naturligt, att hennes önskningar och förhoppningar flögo mycket högt.

Han hade med ett småleende lyssnat till hennes prat utan att avbryta henne. Men så fick han ett olycksaligt infall. Han frågade: „Hur skulle du då upptaga det, Lucie, om vi tvungos att ställa det helt enkelt för oss, om vi inte kunde resa, om vi inte hade råd, med ett ord, om vi voro fattiga?“

„Fattiga?“ utbrast hon häpen och såg nära nog förskräckt på honom. „Det vore förfärligt!“

„Min vän, du svarar mig inte på min fråga. Jag ville veta, om din kärlek till mig är så stark, att du utan att klaga ville uthärda fattigdomen för min skull?“

Det förargade henne att Kurt — som målaren hette — genom sina onödiga frågor skulle störa hennes glada stämning.

„Tala inte så där dumt,“ sade hon. „Inte kunna vi komma i en sådan ställning. Jag är rik och du får bra betalt för dina tavlor.“

„Man kan aldrig veta, vad framtiden medför åt oss,“ svarade han med allvar. „Du kunde till exempel förlora din förmögenhet — och jag — jag kan bli sjuk och hindras från att måla.“

„Varför plågar du mig med att framdraga sådana dumma möjligheter, Kurt?“ frågade hon otåligt. „Jag svarar inte på dylika frågor.“ Och hon vände sig till hälften bort från honom.

„Nu talar du mot din bättre övertygelse,“ sade han till hälften på allvar, till hälften på skämt. „Jag vet att du vill giva mig ett alldeles bestämt svar på min samvetsfråga. Jag vet också, att min Lucie skulle ha mod att med mig dela ett bekymmersamt liv, liksom hon vill bli min ledsagarinna i lycka och rikedom. Inte sant? Det inser du väl, min älskade, att jag kan begära av min blivande hustru?“

„Det inser jag alls inte!“ ropade hon mycket ond och drog till sig sin hand, som han kärleksfullt fattat. „Jag

skulle bli olycklig, om jag vore fattig — ja, olycklig!" upprepade hon, då han såg på henne med tvivel. „Då föredroge jag att vara ogift!"

Han bleknade vid dessa ord av henne, och han kunde likväl inte tro, att de voro allvar.

„Älskar du mig, Lucie?" frågade han.

„Ja, men jag vill inte bo i en vindskammare."

„Intet 'men', Lucie. Älskar du mig? Säg ja och tag tillbaka det du sade nyss."

„Nej!" ropade hon bestämt och sprang upp. „Jag tar ingenting tillbaka. Det var min mening, det jag sade."

„Lucie!" ropade han upprörd, „tänk på vad du säger. Det är inte möjligt, du menar det inte, det var bara för att säga emot . . . Tag igen dina ord, älskade!" ropade han med en bönfallande blick.

„Du misstar dig," svarade hon kallt, „det var inte för att säga emot, det var av full övertygelse, jag talade."

„Nej, nej! Jag kan inte tro det, jag vill inte tro det! — Kom hit och se på mig, dina ögon skola giva mig svaret, jag vet, att du inte kan ljuga. — Du älskar mig? Ja? Inte sant, du håller av mig?" upprepade han ivrigt ännu en gång. „Och du tar ju tillbaka dina ord!"

Olyckligtvis hade mormodern suttit på andra sidan av verandan och hade sålunda blivit vittne till detta uppträde. Hon steg orolig upp och kom fram till det unga paret.

„Käre Kurt," sade hon lugnande, „du får inte taga Lucies ord så allvarsamt. Det är inte hennes hjärtas mening, tro mig."

Den gamla frun menade väl, men hon uträttade intet gott genom sin mellankomst. Det hade säkert varit bättre, om hon alls ej blandat sig i saken. Lucies trots uppeggades ännu mera genom hennes förbön.

„Det är min hjärtas mening!“ ropade hon retad. „Och jag upprepar det ännu en gång: Jag låter hellre bli att gifta mig, än jag vill lida nöd.“

— O, vad hon var hårdhjärtad! utbrast Nelly, då fröken Gussow höll upp ett ögonblick.

— Hon var inte hårdhjärtad, endast förblindad, fortfor denna. Hon hade aldrig fått lära att foga sig efter andras vilja, hon hade aldrig förmått böja sig. Nu, då hennes fästmans allvarsamma försök att tämja henne visade sig så tydligt, reste sig hennes trots däremot och hon kunde inte bekämpa det.

„Är det ditt sista ord, Lucie?“ Det var med skälvande röst han ställde den frågan till henne. Hon förblev lika halsstarrig, vände sig om och gick sin väg.

Bedrövad följde mormodern henne. Men den gamla frun knackade förgäves på flickans dörr — den öppnades ej.

Lucie var inte i någon avundsvärd stämning. Det kokade och rasade inom henne, och de mest förvirrade tankar flögo genom hennes hjärna. Var det inte rätt gjort, så som hon handlat? Jo, svarade hon, jag är i min rätt. Varför skrämmer han mig med dessa spöken om sorg och brist, varför plågar han mig med dem? Jag vill se fram emot en lycklig framtid, och han gör mitt hjärta tungt genom att tala om omöjliga saker. Och så gör han det till en så betydelsefull sak! Jag skulle ta tillbaka mina ord — skall göra avbön — avbön! När det i alla fall var han som började — när det alltsammans är hans skuld.

Från en vrå av sitt hjärta hörde hon en röst, som ropade till henne: „Giv efter! Räck honom handen eller du förlorar honom!“ Men hon hörde inte på denna röst, och efter en timmes förlopp hade hon så levat sig in i tanken på sin egen oskuld, att hon var säker om att Kurt skulle komma och bedja om förlåtelse.

Han kom också och bad att få slippa in.

„Öppna, Lucie!“ ropade han häftigt. „Det gäller vår lycka. Jag måste tala vid dig — jag vill tala vid dig.“

Det lät som en befallning. Men hon förblev tyst och svarade inte, fast en god ängel klappade på hennes hjärtas dörr och varnade henne: „Hör på honom, och allt skall bliva gott igen.“ Hon var döv för denna röst. En ond ande höll henne fjättrad under dessa timmar, och den goda ängeln måste bedrövad draga sig tillbaka.

„Jag vill inte tala med dig!“ ropade hon till fästmannen. „Och jag förstår inte, vad du kan ha att säga mig.“

„Då driver du bort mig härifrån, Lucie,“ ropade han utom sig. „Tänk på vad du gör! Jag reser bort och kommer inte tillbaka förrän du ber mig komma. Farväl!“

Det var de sista ord hon hörde från honom.

Efter en genomvakad natt grydde äntligen den följande dagen. Det häftiga upproret i Lucies inre hade dämpats och hon var nu missnöjd med sig själv och sin häftighet. Inte heller i dag var hon böjd för att giva efter, men hon ville ändå släppa in honom, när han kom — och hon var alldeles säker på att han skulle komma.

Men hon väntade förgäves. Mormodern överhopade henne med bittra förebråelser och besvor henne under tårar att giva efter.

„Är det så tungt för dig,“ sade hon, „att säga ett vänligt ord till den man, som du om fyra veckor ämnar räcka din hand för hela livet? Låt se, Lucie, att du nu kan vinna seger över dig själv — tag dina ord tillbaka eller det händer en olycka.“

„Jag kan inte, mormor. Jag måste ju bedja om förlåtelse i så fall, han fordrar det, och du vet att det har jag aldrig

gjort. Han kommer nog tillbaka, skall du se, utan att jag ber honom därom."

Även den nästa dagen gick, men han kom inte. Lucie hade nästan feber och hon ryckte till för var gång någon gick i en dörr.

På tredje dagen — fram på aftonen — kom äntligen Kurts betjänt med ett brev. Hon skyndade upp på sitt rum för att ostörd få läsa det. Det var då äntligen ett budskap från honom!

Hon slet ivrigt upp det. Kurts förlovningsring — sönderbruten i två bitar — föll ur. Brevet innehöll endast några få rader. — Jag skall försöka återgiva det för er, avbröt fröken Gussow sig själv. Lucie har flera gånger låtit mig läsa det.

„Du har inte bett mig komma tillbaka — hur jag än har längtat därefter," stod det. „Om du ännu älskade mig så, som jag älskade dig, så skulle det ej varit så svårt för dig att säga ett ord till försoning. Farväl således — jag måste skiljas från dig, Lucie, emedan jag inte kan lova att ständigt bjuda dig lycka och rikedom. — — — Jag hade ej rätt att begära att få solsken över mitt hela liv, farväl därför — jag har älskat dig gränslöst."

Hon sjönk tillsammans som tillintetgjord och var nära att förgås av sorg. Detta hade hon inte tänkt — att det skulle gå så långt var alls ej hennes avsikt. Men det var för sent, och varken hennes ånger eller hennes självförebråelser kunde återföra honom.

Mormodern fann Lucie i ett tillstånd av full förtvivlan och hemligen, utan att Lucie visste av det, skickade hon ett bud till Kurts bostad. Budet kom igen med det besked, att han hade rest bort för två timmar sedan.

Hon hade för alltid mistat honom.

— Den stackars, stackars Lucie! Hur hade han hjärta att övergiva henne, den elaka människan? utropade Nelly gråtande. Han hade inte alls brytt sig om henne.

— Jo, han hade älskat henne utan gräns, svarade lärarinnan och blickade ut på regnet, som strömmade ned. Men han var en man, och han kunde inte tåla hennes halsstarriga lust att säga emot.

— Vad blev det av Lucie?

— Lucie? sade fröken Gussow dröjande. Hennes öde blev sorgligt. Ett år senare förlorade mormodern så gott som hela sin förmögenhet. Lantstället måste säljas och Lucie, den bortklemade och högmodiga Lucie, måste själv förtjäna sitt bröd.

Elsa betraktade lärarinnan förfärad.

— Ja, upprepade denna, hon måste själv förtjäna sitt bröd. Du finner det förskräckligt, inte sant? Men hon kände det inte så tungt, som hon förr hade trott. Från den dagen, då hon upplevat sin största sorg, hade en förändring försiggått i hennes väsen. Hon gick omkring tyst och allvarsam, och hennes övermodiga skratt var borta. — Hon förberedde sig till att bliva lärarinna, och då mormodern dog och Lucie tagit sin examen, for hon till London. Där är hon nu anställd vid ett institut.

— Och målaren? Har den stackars Lucie aldrig sedan hört av honom?

— Hans arbeten har hon ofta beundrat i gallerierna, men han själv var och förblev borta.

— Det var en förfärligt sorglig historia, utbrast Nelly. Det gör mig så ont om dem.

Och Elsa? Hon satt med hopknäppta händer och nedslagna ögon. Hon kände sig upprörd i sitt innersta. Hon skulle

handlat alldeles som Lucie, hon visste det — också hon skulle ha drivit det till det yttersta, också hon skulle i halsstarrigt övermod ha offrat sitt livs lycka. — Hon tvekade ännu ett ögonblick liksom i strid med sig själv, men därefter steg hon hastigt upp och fattade fröken Gussows hand.

— Jag skall bedja om förlåtelse, sade hon sakta. Det var som om hon blygdes över sina egna ord.

Ett glatt uttryck kom upp i lärarinnans ansikte. Hon omfamnade Elsa och kysste henne hjärtligt.

— Gå, gå, sade hon rörd, och när den onda anden åter kommer över dig, så tänk på Lucies sorgliga öde.

Långsamt gick Elsa nedför trappan. Utanför föreståndarskans rum stannade hon. Hon kunde inte besluta sig för att öppna dörren. Två gånger hade hon lagt sin hand på låset och dragit den tillbaka igen. Det var så outhärdligt svårt att bedja om förlåtelse för första gången i sitt liv. Om hon skulle vända om?

Hon stod kvar, tog till och med ett steg tillbaka, men då hörde hon fröken Gussow komma i trappan.

Skulle hon träffa henne här med oförrättat ärende? Det skulle hon blygas över. Hon öppnade dörren.

Föreståndarskan satt vid sitt skrivbord. Då hon såg Elsa komma in, steg hon upp.

Elsas hjärta klappade, som om det var nära att sprängas. Hon förlorade modet, då hon såg fröken Raimars stränga blick. Hon försökte att tala, men det var henne omöjligt att få fram ett ord, strupen var som sommansnörd. Hon formligen led, och hon skulle ha ansett det som en välgärning, om golvet plötsligen hade öppnat sig och hon fått försvinna. Men detta hände ej, och där stod Elsa mållös inför föreståndarskan.

Då kände hon det förra trotset åter vakna inom sig, men så tyckte hon, att Lucie såg sorgset på henne, som ville hon säga: „Gå käckt fram — inte tillbaka!“

— Nå, Elsa? avbröt fröken Raimar den långa tystnaden. Vad vill du?

Elsa ansträngde sig förgäves att säga något och brast ut i en krampaktig gråt. Avbrutet och nästan ohörbart fick hon äntligen fram:

— För — låt mig!

Fröken Raimar hade varit mycket förtörnad över Elsas uppförande och hade ämnat giva henne en allvarlig tillrättavisning, men då hon såg henne stå där så ångerfull och tillintetgjord, blev hon mildare stämd.

— För denna gången, sade hon, skall jag förlåta dig, då jag ser att du ångrar och erkänner ditt dåliga uppförande. Men du måste stadga dig. Uppför du dig en gång till på samma sätt, så tillämpar jag skollagens strängaste straff; det vill säga, att jag skickar dig tillbaka till dina föräldrar. — Jag hoppas att du aldrig mera glömmer dig i sådan grad. Lova mig det!

Hon var nära att neka till att avgiva detta löfte och svara: „Jag låter inte mig skickas bort. Då reser jag hellre nu genast.“ Men åter var det Lucies varnande exempel, som hindrade svaret att komma över hennes läppar.

Långsamt och snyftande fattade hon frökens hand. — Aldrig mera! stammade hon.

Fröken Raimar var övertygad om uppriktigheten av detta löfte och kände nära nog medlidande med den ångerfulla flickan. — Gå nu och försök att lugna dig, sade hon vänligt. Och om jag ser, att du förbättrar dig, så skall jag glömma vad som hänt i dag.

Elsa hade aldrig känt sig så lätt om hjärtat, som då hon gick tillbaka uppför trappan. Aldrig hade hon känt sig så glad. Det var medvetandet om att ha övervunnit sig själv, som var orsaken till hennes glädje.

*

Juli och augusti hade förgått och man var inne i början av september. Elsa hade mer och mer levat sig in i pensionslivet och kände sig inte längre som en främling. Hon hade blivit van vid ett och annat, som hon i början funnit omöjligt. Det skulle i själva verket tjänat föga till att sätta sig upp mot de fastställda ordningsreglerna. Den tidiga frukosten, det regelbundna arbetet, den stränga ordningen och punktligheten — allt detta hade hon svårt nog att finna sig uti, ja, vem vet, om hon någonsin skulle ha gjort det, om icke Nelly som en god ande stått vid hennes sida. Med sitt glada lynne hjälpte Nelly sin kamrat över mången svårighet och ofta förstod hon att tämja henne med ett ord eller en blick, när det gamla häftiga sinnet ville bryta fram.

Det hade ej blivit något uppträde sedan Elsa vann föreståndarskans förlåtelse. Fröken Gussows berättelse hade fallit i god jord och hade gjort hennes envisa sinne något mera böjligt.

Ibland lärarna och lärarinnorna voro meningarna om de framsteg, hon gjorde, betydligt delade; vid det sista lärarsammanträdet tog detta sig ett tydligt uttryck. Larärna i räkning och naturhistoria påstodo, att hon helt och hållet var utan anlag — hon hade varken något minne eller någon vetgirighet. Andra voro övertygade om motsatsen. Fröken Gussow, som undervisade i litteraturhistoria, och doktor Althof, lärare i tyska, historia och fransk litteratur, voro i alla avseenden mycket

nöjda med Elsas kunskaper och framsteg. Isynnerhet berömde professor Schneider hennes flit och ihärdighet. Om hon fortfor på det sättet, skulle hon med sina gåvor komma att gå långt. På de åtta veckor, han varit hennes lärare, hade hon gjort stora framsteg, större än någon av hans tidigare elever.

Monsieur Michael föll rent av i hänryckning över detta beröm. Han förivrade sig till den grad, att han ropade: — Bravo, monsieur Schneider! Det säger jag också, att hon är en begåvad, ja, förtjusande ung mademoiselle.

Fröken Raimar smålog åt hans iver och hörde sig för angående Elsas uppförande.

Man skakade betänksamt på huvudena. Isynnerhet förekommo klagomål över, att hon vid den minsta tillrättavisning tog på sig sin trotsiga min, ja, ibland till och med vågade säga emot.

— Tyvärr, tyvärr, sade föreståndarskan, och jag vågar knappast tro att hon skall förändra sig. Jag fruktar till och med för, att hon med sitt otyglade sinnelag en vacker dag kommer att upprepa en scen, sådan som den, vi för en tid sedan voro vittne till, och vad skola vi då göra?

— Sända henne tillbaka till sina föräldrar, uppmanade miss Lead ivrigt. Jag tror i alla fall, att det blir slutet. Elsa är icke allenast bortskämd, hon är — hur skall jag säga? — simpel, brutal. Hon passar inte i vår pension.

Doktor Althof såg på engelskan med en ironisk, småleende blick, som om han velat säga: Ja, du med dina överdrivet stränga former kan naturligtvis inte uppfatta detta unga, friska, naturliga sinne.

— Jag tror, att ni misstaga er, mina damer, invände han. Det är en god kärna i vår lilla Elsa. Vänta bara, tills det råa skalet faller bort, och ni skola se, till vilket älskvärt, naturligt och

äkta kvinnligt väsende den simpla, „brutala“ Elsa — han betonade de sista orden — skall förvandlas. Hon har, tro mig, naturliga anlag åt det hållet. Men ni få inte fordra alltför mycket, så kort tid som hon ännu har varit här.

Miss Lead höjde på axlarna på ett överlägset sätt. Från fröken Gussow fick doktorn däremot en tacksam blik.

— Jag tror som ni, doktor Althof, sade hon. Vi måste ha fördragsamhet med vår vildfågel, som hitintills alltid levat i frihet. På några få veckor kunna vi knappast utrota fel, som hunnit växa sig stora under åratal, genom för mycken efterlåtenhet. Jag tycker att vi uppnått mycket, då vi tänka på, hur föga arbetslust Elsa förde med sig hit till pensionen, och hur samvetsgrant och i flera ämnen rent av utmärkt hon går i land med sina uppgifter.

Fröken Gussows påstående var alldeles rätt. Elsa hade blivit mycket flitigare än hon i början var — de andra flickornas exempel eggade henne kraftigt till tävlan.

Först i början var hon likgiltig för antigen hon kom i första eller andra klassen, men då hon fann, att alla hennes klasskamrater voro yngre än hon, vaknade hennes äregirighet och hon skyndade sig att inhämta det som fattades för att flytta upp i översta klassen.

Hennes skrivövningar blevo bättre för var gång och hon började att bemöda sig att undvika stavfel. Hon hade mycken respekt för doktor Althof, som så väl förstod att med lätt skämt bestraffa fel av detta slag.

Hennes sista kria befanns vara den bästa i hela klassen. „En vandring i skogen“ lydde ämnet, och hon hade skrivit lätt och livligt. Hon fick beröm för den, och doktor Althof läste upp den för hela klassen, vilket ansågs som en stor utmärkelse. Mitt under det han läste, gjorde han leende ett uppehåll.

— Här har ni gjort er skyldig till ett mycket obehagligt fel, fröken Elsa. Jag har svårt att tro att ni tänkt er för, då ni skrivit detta.

Han kom fram till henne och pekade på det ställe, han talade om. Det lydde sålunda:

„Jag hade nu gott långt in i skogen.“ Hon rodnade, tog en penna och ändrade „gott“ till „gått“.

— En annan gång måste ni se er för bättre, dylika misstag kunna falla sig ganska komiskt. Och så skall jag giva er det rådet att inte vara så frikostig med komma och punkter, såvida ni inte vill göra som den unga dam, som först skrev en sida och sedan satte dit skiljetecken efteråt och var det föll sig. Vid pass tio komma, fem frågetecken och nio punkt — hur som helst, ibland flera, ibland färre. Ni kan nog tänka er, att det kunde falla sig en smula löjligt.

Flickorna skrattade och Elsa med. Denne lärares rättelser upptog hon alltid utan minsta harm — han förstod så väl att komma fram med dem på det rätta sättet. Med sin alskvärda humor, som ofta nog kunde dölja en allvarlig tillrättavisning, uträttade han vida mera än mången, som lät vreden urladda sig i hårda ord.

Men så svärmade eleverna också för honom! I var och en flickskola finns det en lärare, som blivit utvald till allas ideal, och detta var här fallet med doktor Althof.

— Han är förfärligt stilig, försäkrade Melanie och höjde sin svärmiska blick mot himlen. Vilket vinnande leende, vilka kvicka, livliga ögon, vilket nobelt ansikte, vilket mörkt, krusigt hår! Otroligt stilig!

Den nyfikna Greta hade till och med upptäckt, att syster Melanie gömde en pappersremsa med hans namnteckning i en medaljong, som hon hade i sin klockkedja. Pappersremsan hade hon klippt ut ur en skrivbok, där han skrivit sitt namn.

Flora Hopfstange besjöng den tillbedde läraren i de mest högtravande dikter — han var också hjälten i samtliga hennes romaner och noveller. Då och då hände det att hon — liksom av en slump — tappade en av sina svärmiska dikter, naturligtvis endast under litteraturtimmen, men alltid utan påföljd. Doktor Althof hittade aldrig något av hennes dyrbara poem.

Till och med Orla led av samma svaghet, fast hon alltid gjorde narr av de andra — men hon hade redan för länge sedan röjt sig, och det gick till på följande sätt. Doktor Althof kom in i klassen med en nejlika i handen och glömde den sedan kvar på katedern. Han hade knappast hunnit stänga dörren efter sig, förrän samtliga elever störtade sig som rovfåglar över den röda blomman för att bemäktiga sig den. Orla blev den lyckliga. Triumferande höll hon blomman i vädret och skyndade med den upp på sitt rum. Hon lät guldsmeden göra sig en medaljong med rysk inskription. Det dröjde inte länge förrän Greta kom underfund med detta. Men här stod hon tyvärr inför en olöslig gåta, Orla skulle för intet pris velat erkänna, att de båda ryska orden i översättning lydde „Från den tillbedde". — I detta dyrbara gömställe förvarade hon nejlikan och bar den ständigt på sig.

Nelly var den allra värsta. En afton, då hon var ensam med Elsa på deras rum, tog hon en pennkniv och ristade in på sin överarm begynnelsebokstaven till hans förnamn. Leende och med en spartans styrka uthärdade hon den smärtsamma operationen.

— Nelly då, hur kan du vara så tokig? utbrast Elsa. Hur kan du hitta på en sådan dumhet? Vad ni skulle skämmas, om doktor Althof hade reda på alla edra påhitt!

— Tyst du! sade Nelly. Du är alltför grön ännu, du förstår dig inte på hemlig kärlek. Men när du bara blir äldre,

så lär du dig begripa sådana saker. Du sliter ännu på dina barnskor, du.

Elsa höll på att skratta sig fördärvad. Hennes sunda, rättframma sinne kunde inte förstå svagheter av detta slag.

— Nelly, ropade hon muntert, du talar så förståndigt som en gammal farmor, och ändå är du inte mer än två år äldre än jag.

Nelly hade likväl alls ingen likhet med en gammal farmor, hon kunde till och med ofta nog både tänka och handla riktigt barnsligt, isynnerhet när det gällde att skaffa sig läckerheter.

En söndagsafton stod hon i sitt rum vid det öppna fönstret och såg med längtansfulla blickar upp till äppleträdet, vars rödkindade frukter tittade fram mellan det gröna lövverket.

— Sådana härliga äpplen! utbrast hon. Den som hade några av dem! De äro mogna, Elsa, det vet jag — jag känner så bra till detta trädet. Jag är alldeles förtjust i äpplen, och så får jag bara se på dem. Se — och inte smaka — det är bra hårt.

Elsa, som var sysselsatt med att sy åt sig en toalettväska, likadan som Nellys, lade bort arbetet och kom fram till henne.

— Ja, mogna äro de, sade hon och betraktade äpplena med kännarmin. Vi ha av samma sort hemma. Om jag nu vore hemma på Moosdorf, så klättrade jag upp i trädet och tog ned några stycken — men här —

Nelly såg på Elsa, som tittade med vemodig uppsyn upp i trädet. Plötsligt fick hon en idé.

— Kan du klättra i trän? frågade hon. Elsa, jag har en fin idé. Du kan ju gå upp i trädet och taga ner några åt oss.

De sista orden viskade hon, så att ingen obehörig skulle höra dem.

Elsas bruna ögon lyste.

— Så gärna jag ville göra det — men jag vågar inte.

Tänk dig, Nelly, om fröken Raimar eller någon annan fick se mig!

— Det tar jag på mig! menade Nelly och antog en listig min. I afton, när fröken Raimar och alla de andra ligga och sova på sitt öra, då stiga vi upp igen och den modiga lilla Elsa klättrar ljudlöst som en katt ut genom fönstret och upp i trädet. Mångubben tittar fram och lyser henne, så att hon kan hitta de största och vackraste äpplen. Jag skall se till att ingen kommer — jag skall vara så påpasslig.

Elsa strålade av glädje. Tanken var för mycket frestande för att hon skulle göra några betänkligheter.

— Det är gudomligt! ropade hon så högt att Nelly måste lägga handen för hennes mun. Jag tager på mig min blus och klättrar ända upp i det gröna lövvalvet. Det är präktigt, Nelly.

Varpå hon tog väninnan om livet och dansade omkring i rummet med henne.

— Du är en ängel, du påhittiga Elsa! Jag önskade det vore natt.

Elsa stod snart ånyo vid fönstret och betraktade trädet med kritiska blickar.

— Ser du, sade hon ivrigt, först stiger jag på d e n grenen och så på den där — där hänga tre präktiga äpplen — dem plockar jag först och kastar ned till dig — så går jag högre upp, till Melanies och Orlas fönster — det står alltid öppet om natten — där sticker jag in huvudet och ropar god natt!

— Elsa! utbrast Nelly förskräckt, du får inte taga dig till något dylikt! Tag mig i hand på det!

— Å, det var bara skämt! svarade Elsa. Var inte rädd, Nelly, jag skall vara så tyst och stilla, ingen skall få en aning om vårt makalösa äventyr.

Tiden gick med snäckans gång för de två flickorna. Elsa, som inte kunde konsten att förställa sig, var ovanligt livlig och glad vid kvällsvarden.

— Du ser så glad och nöjd ut, sade fröken Gussow, har du fått goda underrättelser hemifrån?

Elsa rodnade och kände sig som gripen på bar gärning. Lyckligtvis gav lärarinnan ej vidare akt på henne, i annat fall hade hon kanske undrat över hennes förlägenhet.

Äntligen, äntligen var det tyst i huset. Fröken Gussow hade gjort sin rund genom alla sovrummen och gått in till sig.

Nelly satt lyssnande i sin säng. Hon hade hört, när dörren stängdes inunder, men dröjde ännu en stund. Därefter stod hon upp, gled som en ande genom rummet och lutade sig ut genom fönstret.

— Vad gör du? frågade Elsa.

— Jag vill se efter om fröken Gussow har släckt ljuset i sitt rum, viskade hon. Det är ljust ännu.

— Skall jag stiga upp? frågade Elsa.

— Nej, du skall ligga alldeles stilla och inte tala så högt. — Ännu är det ljust. Så förargligt! Vad kan hon ha för sig, efter hon inte går och lägger sig och somnar som andra människor?

Hon lutade sig långt ut genom fönstret och betraktade ihärdigt det upplysta fönstret. I viskande ton meddelade hon Elsa sina iakttagelser. Plötsligt drog hon huvudet tillbaka och lade fingret på munnen.

— Var alldeles tyst, Elsa — rör dig inte, sade hon, i det hon smög sig på tåspetsarna fram till Elsas säng. Hon sticker just nu ut huvudet och tittar på månen. Hon hade så när fått syn på mig.

En stund efteråt hörde de att fönstret stängdes, och då Nelly åter försiktigt stack ut huvudet, var ljuset släckt.

— Nu är det viktiga ögonblicket inne, sade hon i högtidlig ton och slog ut med handen. Upp nu, min fröken, och gå till edert storverk!

Elsa var så uppfylld vid tanken på sitt nattliga äventyr, att hon alls ej lade märke till, hur lustig Nelly såg ut i sin långa nattdräkt och med sin utsträckta arm.

Hon skyndade hastigt upp och började kläda på sig.

Detta var snart gjort. Blusen och vad hon för övrigt behövde låg färdigt.

Nelly var ej rätt belåten med stövletterna. — De äro så tunga — du kommer att väcka hela huset, när du går med dem.

Men Elsa hörde inte på henne. Hon hade redan dragit på sig dem och smög sig nu på tåspetsarna fram till fönstret.

— Räck mig korgen, bad hon. Nelly hängde den om hennes hals, så att hon skulle ha armarna lediga.

— Så där ja, nu är du resfärdig — gör din sak bra, barn lilla, sade hon och kysste Elsa på kinden.

Elsa hörde ingenting. Med ett lätt språng var hon uppe på fönsterbrädet och därifrån steg hon upp i trädet.

Nelly såg oroligt på, men hon hade ingen orsak att vara orolig. Elsa klättrade — trots de tunga stövletterna — så lätt och vigt som en ekorre. Då hon kommit till de tre första äpplena, tog hon dem och kastade dem in till Nelly.

— Här har du på prov, ropade hon övermodigt i halvhög ton. Det är bara för att tiden inte skall bli alltför lång för dig, tills jag hinner ner igen.

Äpplena rullade till Nellys förskräckelse ända bort till andra ändan av rummet.

— Men vad tänker du på? viskade hon till Elsa. Köksan ligger under oss. Tänk om hon vaknar vid det här bullret?

— Barbra sover som en stock, svarade Elsa, jag hör ända hit, hur hon snarkar. Vi kunna vara alldeles lugna — de sova allesammans — det är mörkt och tyst överallt. Adjö med dig, Nelly, nu anträder jag min resa. Ah, här är härligt, skall du tro!

Nelly blev med ens förskräckt.

— Akta dig, viskade hon med darrande läppar. Kom ner igen — det kunde hända dig någon olycka.

Men Elsa bara skrattade i tysthet och klättrade raskt uppåt. Hon var riktigt i sitt element och rörde sig här så fritt som en fågel.

Snart var hon högt uppe i trädet. Månen sken full och klar och visade henne tydligt varje steg, hon hade att göra.

Då hon var i höjd med Orlas och systrarna Schwarz' sovrum, kunde hon inte motstå lusten att se in till dem genom fönstret. Hon makade sig försiktigt fram på grenen, som nära nog rörde vid det öppna fönstret, och tittade in.

Klart belysta av månskenet lågo de därinne och sovo lugnt utan att ana något.

Ett ögonblick föll det henne in, om hon inte borde spela spöke för dem därinne. „Bara knacka en enda gång på fönsterrutan," tänkte hon och sträckte redan ut handen för att göra det — då rörde sig Orla i sömnen. Ofrivilligt drog sig Elsa tillbaka och kom ej att utföra sin dumdristiga idé.

Till höger och till vänster och överallt hängde där så många präktiga äpplen — hon kunde ha fyllt sin korg på en liten stund och utan det minsta besvär. Men det brydde hon sig inte om, hon hade nu sin frihet igen för en liten stund och ville inte så snart giva bort den. Trädets krona var hennes mål, det var en besvärlig klättring, men den avskräckte henne ej.

Hon klättrade som en pojke — ett enda felsteg och hon hade legat där nedanför med krossade lemmar. Men det var en tanke, som ej föll henne in, hemma hade hon utfört ännu farligare försök i fråga om att klättra och hon hade vänt sig av med att vara rädd.

Den lyssnande Nelly hörde då och då en kvist brytas av eller ett äpple falla ned. En gång sjönk hon förskräckt ihop — det var en fågel, som flög upp, Elsa måtte ha stört dess nattro. Hon började nu att bliva litet ängslig, det förekom henne som en evighet, sedan Elsa begav sig dit upp.

— Elsa! ropade hon försiktigt. Intet svar. Hur skulle också hennes röst kunnat tränga upp till kamraten, som satt uppe i trädets topp och sög in den friska nattluften i fulla drag.

Hon kände sig lycklig däruppe, fri och glad, som vore hon hemma hos sig! Här tryckte henne inga bojor. Skoltvång, pension, föreståndarskan — allt försvann som i en dimma. Trädgården därnere tillhörde pappa, trädet, hon satt uti, stod utanför hans fönster, det var den gamla alm. där hon så många gånger lekt kurra gömma med fadern. Överallt fick han gå omkring och söka henne, och plötsligt ropade hon då från den högsta toppen ett muntert „hurra“.

— Hurra! utbrast hon med ens, så att det genljöd genom trädgården.

I samma ögonblick vaknade hon ur sin dröm och förskräckt tryckte hon handen mot sin mun. Vad hade hon gjort? Men det var för sent att ångra sig. Nu måste hon först och främst tänka på sitt återtå, ty det förhöll sig alldeles som hon fruktade, hennes oförsiktiga utrop hade blivit hört inne i sovrummen.

Melanie hade vaknat och for förskräckt upp i sängen.

Greta! ropade hon med skälvande läppar. Hörde du?

— Ja. svarade Greta rädd. Melanie, jag dör av förskräckelse.

Hon drog täcket över huvudet och avvaktade med darrande ångest, vad som skulle komma.

Även Orla hade vaknat.

— Vad var det? frågade hon. Var kom det höga ropet ifrån? Jag tyckte det var alldeles invid sängen, man ropade.

— Gud i himlen! skrek Melanie. Ser du ingenting? Å, jag såg något förskräckligt. Ett spöke var det — med fladdrande hår och stora, brinnande ögon. Uff, det såg på mig, som om det ville sluka mig. Orla, ett spöke — ett spöke!

Hon darrade av fasa, och Orla, som inte sett någonting, men däremot hörde, hur det prasslade och knakade i trädet, hoppade modigt ur sängen, svepte täcket om sig och såg ut genom fönstret.

I samma ögonblick var Elsa framme vid sitt fönster. Nedfärden från den äventyrliga utflykten hade gått med en förtvivlad fart och i full ångest. Nelly räckte ut båda armarna emot henne. Hon var likblek av förskräckelse över Elsas oklokhet.

— Vad har du gjort? viskade hon. Du har röjt oss. Hör du att de äro vakna häruppe? — Det är Orlas röst. Vi äro förlorade.

Hon tog ögonblickligen korgen från den darrande Elsa, vars händer voro alldeles blodiga, kastade de få äpplen, som ej fallit ut, i sängen och korgen bakom skåpet, varpå hon lade sig igen, allt i största hast.

Elsa gjorde sammaledes. Utan att kläda av sig, med blus och kängor på hoppade hon upp i sängen och drog täcket över sig. Hon slöt sina ögon och väntade i dödsångest den straffdom, som skulle komma.

I det bedrägliga månskenet hade Orla icke rätt kunnat se, vad där hände utanför. En skepnad såg hon visserligen — två vita armar, som tycktes alltsammans ljudlöst försvunnet som i ett töcken.

Hon lyssnade andlös några sekunder, men spökeriet var över, där hördes eller sågs ingenting. Fastän hon var en modig flicka, kände hon sig rädd. Hon drog sig ifrån fönstret.

— Såg du något? frågade Melanie.

— Ja, svarade Orla, jag såg alldeles tydligt en skepnad, och jag kunde svära på att den blev indragen i Nellys rum av två långa, vita armar.

— Orla, kära Orla, bad Melanie, vridande sina händer, väck upp dem! Om spöket visar sig en gång till, så dör jag av ångest!

Orla drog i klocksträngen, som hängde alldeles invid hennes säng. Det var en klocksträng i varje rum för den händelse att någon av pensionärerna skulle bli sjuk om natten. Alla strängarna ledde till en gemensam klocka, som man placerat i nedre våningen, utanför fröken Raimars sovrum.

Högt och gällt som en stormklocka hördes den i nattens tystnad. Nelly och Elsa darrade som om de hört sin dödsdom.

Det blev liv i huset som genom ett trollslag. Fönsterna, som mörka och drömmande sett ut till trädgården, blevo upplysta. Dörrar öppnades, man hörde röster.

Föreståndarskan, klädd i djupaste negligé och med ett ljus i handen, var den första som kom ut ur sitt rum. Nära nog samtidigt kom fröken Gussow. Då de båda gingo korridoren fram, gläntade miss Lead på sin dörr och såg oroligt frågande på de båda damerna.

Den goda missen var inte just någon hjältinna och klockans klang hade skrämt henne. Darrande hade hon rusat upp ur sängen och hade förgäves sökt efter sina kläder. Hon försökte tända ljus, men tändsticksasken hade glidit ur hennes hand. För att inte förlora en sekund tog hon en skotsk pläd och kastade den över sig som en kappa. Det tunna håret, som hon varje afton borstade en kvarts timme, hängde ned över hennes axlar.

Hon gjorde ett löjligt intryck i sin fantastiska kostym, och föreståndarskan rådde henne allvarsamt att gå tillbaka och lägga sig, men det ville hon alls inte höra talas om.

— Nej, nej! och hon fattade fröken Gussows arm, som om hon sökte hjälp och beskydd hos henne.

Flera av pensionärerna hade också vaknat vid den ovanliga larmsignalen och skyndat upp. Ängsliga kommo de ut ur sina rum och följde efter lärarinnorna — Flora hade till och med fattat tag i föreståndarskans kjol.

Orla hörde röster i trappan. Hon öppnade dörren.

— Har det hänt dig eller systrarna något? frågade fröken Raimar.

Melanie svarade i Orlas ställe:

— Vi ha upplevat något förskräckligt. Vi ha sett ett spöke, ett riktigt spöke.

— Du har drömt, sade fröken Raimar. Inte finns det spöken.

— Jag såg det, fröken, med mina egna ögon, sade Melanie av full övertygelse. Först vaknade vi alla tre av ett förvärligt skrik — inte sant, Orla? Strax därefter for spöket alldeles förbi fönstret här.

— Kanske det var någon pojke som ville stjäla äpplen, lugnade dem fröken Raimar. Såg du också något, Orla?

— Ja, sade hon. Jag såg ut genom fönstret, och då tyckte jag, som om något försvann in i Nellys rum.

Alla pensionärerna och miss Lead även hade samlat sig i en tät skara kring föreståndarskan. Man kunde ju dö av förskräckelse. Spöken — tjuvar! Sådana förskräckliga saker hade man aldrig drömt om i pensionen. Flora darrade av fruktan och upphetsning och fann alltsammans ofantligt romantiskt. Hon beslöt att infläta händelsen i sin nästa roman.

Fröken Gussow hade knappast hört att spöket skulle ha försvunnit in genom Nellys fönster, förrän hon gick nedför trappan och in till de båda flickorna. Hon öppnade dörren och lyste in i rummet. Forskande såg hon sig omkring därinne, men där fanns ingenting misstänkt. Fönstret var stängt och Elsa tycktes ligga i sin djupaste sömn.

Nelly hade satt sig upp i sängen och såg ut att vara överraskad vid åsynen av lärarinnan.

— Vad står på? frågade hon. Varför ringde klockan? Jag blev så rädd.

— Någon lär ha stigit in genom fönstret här, svarade fröken Raimar, som följd av alla de andra skyndat efter fröken Gussow.

Nelly blev mållös av förskräckelse. Vad skulle hon göra? Tillstå alltsammans? Omöjligt — då skulle både Elsa och hon själv bliva bortvisade från pensionen. Ljuga — det kunde hon inte. Hon såg förfärad på föreståndarskan och svarade ej.

Fröken Raimar uttydde Nellys stumma förskräckelse på ett helt annat sätt och trodde, att den kom sig av rädsla.

— Du behöver inte vara rädd, sade hon lugnande. Orla och systrarna påstå att de hört ett högt skrik, och Orla säger att hon alldeles säkert såg ett spöke flyga förbi deras fönster och försvinna in i det här rummet.

— Ett spöke! O, så förfärligt! upprepade Nellys darrande läppar — och hennes bleka ansikte, den ångest, som stod avmålad i hennes drag, väckte fröken Raimars medlidande.

— Tag inte så illa vid dig av det, sade hon, flickorna måtte ha drömt. Emellertid ha de väckt upp hela huset. — Hon vände sig till fröken Gussow. Jag tror vi gå och lägga oss igen, sade hon, det är det bästa medlet att lugna de upphetsade sinnena.

Just som hon skulle gå, kom hon att tänka på den sovande Elsa. Hon gick fram till hennes säng och böjde sig över henne.

— Har Elsa inte vaknat vid allt detta larm? frågade hon förundrad.

Nelly följde med dödsångest varje steg av föreståndarskan. Om hon endast såg sig litet nogare omkring, så skulle de vara förlorade. Himmel — där stack ju spetsen av Elsas förskräckliga stövletter fram under sängtäcket!

— Hon är inte lätt att väcka, kunde Nelly äntligen säga — nu, när nöden var som störst, återfick hon sin själsnärvaro.

— Kära fröken Gussow, sade hon och sträckte bönfallande fram sina händer, se efter under min säng, om där är något farligt.

Allas uppmärksamhet vändes åter till Nelly och fröken tog verkligen ljuset och lyste under sängen. Fröken Raimar skakade otåligt på huvudet.

— Var inte barnslig, Nelly, sade hon. Vid din ålder bör man verkligen inte tro på spökshistorier.

Och miss Lead, som hela tiden hållit sig vid dörren ibland pensionärerna, kom nu fram till sin landsmaninna och grälade på henne för hennes rädsla.

Knappt fick Nelly syn på henne, förrän hon brast i skratt.
— O, miss Lead! ropade hon. Ni ser ut som en rövarhövding. Bliv inte ond, men jag kan inte låta bli att skratta!

De andra flickorna stämde in i skrattet — de hade hittills ej haft tid att se på den engelska lärarinnan.

Miss Lead blev mörkröd av förargelse och Nelly fick av föreståndarskan en allvarsam tillrättavisning för sitt opassande uppförande. Man glömde spökhistorien och såg inte mera på Elsa. Eller skulle någon upptäckt —?

Fröken Gussow vände sig hastigt mot dörren med ljuset i handen — hade hon kanske sett Elsas olycksaliga stövletter?

— Vi skola inte störa Elsa, sade hon, det är ju inte värt att också skrämma upp henne.

— Nej, det har ni rätt i. Hon har då en märkvärdig sömn. Gå nu och lägg er, barn. Melanies spöke var säkert ingenting annat än en katt, som var på jakt efter fåglar uppe i trädet. Ni kunna vara alldeles lugna, det kommer inte igen en gång till.

Därmed var det slut på spökeriet. En stund efteråt sovo husets invånare åter djupt. Melanie lät sin lampa brinna — hon vågade inte till något pris ligga i mörkret.

Då Nelly var viss på, att allt åter var tyst i huset, återfick hon jämte känslan av trygghet också sitt goda lynne. Hon sökte fram äpplena under sängtäcket och började lugnt att äta, som om intet hade förefallit.

— Vad är det, du gör? frågade Elsa. Hon hade ännu inte vågat röra sig och badade i svett.

— Jag äter äpplen, svarade Nelly lugnt.

— Men, Nelly, hur kan du? viskade Elsa. Jag darrar ännu i alla leder, mitt hjärta bultar som en hammare — och du kan ligga och äta! Kasta bort äpplena — de äro ju inte våra. Ack, Nelly, det var en dum historia!

— Åhå, sade Nelly och åt helt lugnt, man måste låtsa, som om man vore hemma hos sig. Plåga dig inte med oro i onödan — kläd hellre av dig och packa ner dina saker i kofferten. Och sedan kan du sova i lugn, my darling, ingen anar, att det var vi, och du är ju klok och tiger, söta Elsa.

Men Elsa kunde inte deltaga i Nellys skämt. Tanken på att ha fört föreståndarskan bakom ljuset plågade henne i hög grad. Hon klädde tyst av sig och packade omsorgsfullt ned sina saker i kofferten, varefter hon gick och lade sig igen.

Sömnen ville likväl inte infinna sig. Nellys jämna andedrag röjde att hon länge hade legat i sin sötaste sömn,

medan Elsa fortfarande låg vaken. Tanken på, hur nära de hade varit att bli upptäckta, skrämde sömnen ur hennes ögon för var gång, hon slumrade in. Och då hon äntligen somnade, plågades hon av de förfärligaste drömmar. Än var man efter henne, än föll hon ned från trädet, och slutligen och till sist förvandlades hon till en fågel, och en stor uggla ville äta upp henne.

Då fröken Raimar tidigt följande morgon gjorde sin morgonpromenad i trädgården, stannade hon vid äppleträdet. Hon skakade på huvudet och ropade på trädgårdsmästaren.

— Det måtte ha varit tjuvar i trädet, Lange, sade hon. Se så mycket löv och till och med kvistar, som fallit ned. Där ligga också några äpplen, som de måtte ha tappat. Under frukttiden får ni lov att då och då göra en rond genom trädgården om natten.

— Det är mig en gåta, hur de kommit in, sade trädgårdsmästaren betänksamt. Grindarna voro stängda. De måtte ha klättrat över muren.

— Det är nog möjligt, menade fröken Raimar och var nu säker på att det var en tjuv och inte något spöke, flickorna sett.

De båda flickorna stodo uppe vid sitt fönster och hörde varje ord. Elsa svettades och frös omväxlande och hon blygdes djupt. Nelly däremot skrattade belåtet och ansåg alltsammans som ett lustigt skämt.

— Det är härligt, sade hon, jag kan skratta ihjäl mig. Om de visste, att de hade tjuvarna i huset! Vad de skulle bli förvånade!

Elsa höll henne för munnen.

— Du får inte skratta åt det, Nelly, sade hon med bestämdhet. Jag ångrar hela tilltaget. Fröken Raimar kallade oss tjuvar och vi äro tjuvar. Det tänkte jag alls inte på, och det var mycket illa av mig.

— Vem skulle döma så strängt, tror du? tröstade Nelly. Det man äter upp, har man aldrig stulit, kom ihåg det. Fröken Raimar får så bra betalt, så hon kunde ha råd att bjuda oss på de där äpplena. Se så, kom och giv mig en kyss och se inte så hängfärdig ut, du lilla pojkslyngel!

Det tjänade till ingenting att disputera med Nelly. Hon framställde alltsammans i så oskyldig dager, att Elsa kände sig lättad, om hon också inte blev överbevisad. Men i en sak hade hon fattat sitt beslut. Nelly måste taga henne i handen på, att de aldrig mera skulle göra sig skyldiga till något dylikt pojkstreck.

*

Dagarna blevo kortare och kortare. Oktobervinden susade genom träden och lekte ibland de gula, vissnade bladen. Institutets trädgård låg öde och övergiven, ty nu var det förbi med det härliga livet i det fria, och flickorna voro mer eller mindre hänvisade till sina rum.

Om vardagarna märkte de det mindre, men om söndagseftermiddagarna, som de blivit vana att tillbringa i trädgården, kände de sig dubbelt innstängda. Inne i rummen var det så dystert och tråkigt — det var i alla fall Elsas åsikt. Man kunde inte skriva brev oupphörligt eller sy. Fördriva tiden genom att skriva romaner kunde bara Flora, och hon önskade också, att söndagseftermiddagarna skulle vara i evighet.

— I dag kommer jag upp i ert rum, sade hon en söndagsmorgon till de båda väninnorna. Jag skall läsa upp min nyaste novell högt för er — ja, det förstås, bara början och slutet, det övriga har jag inte skrivit, jag arbetar alltid på det sättet. Jag är säker på att ni bli förtjusta, små barn! Jag känner själv, hur bra mitt sista arbete lyckats.

Nelly skrattade.

— Vad jag är glad åt detta nya arbete! sade hon skämtsamt. Flora skriver alltid bara början och slutet, det tråkiga mittpartiet bryr hon sig inte om — o, hon är en stor författarinna!

Flora var alls inte lätt att reta — hon låtsade som om hon ingenting hörde.

— Alltså efter middagen i dag! sade hon och tryckte Elsas hand.

Då de druckit sitt kaffe, följde hon med upp på deras rum, och då alla tre satt sig vid fönstret, tog hon med en viktig min upp flera pappersblad ur fickan.

— Börja nu, Flora, varför dröjer du? frågade Nelly, då Flora tog upp och såg på det ena bladet efter det andra, men lade bort dem igen.

— Vänta litet, svarade Flora. De ha kommit i oordning. Sidan 5 — 10 — 11 — 3 — räknade hon. Se här är första sidan. Nu skall jag börja. — Nelly, gör mig den tjänsten att inte avbryta mig med dina kvicka infall, du förstör helt och hållet intrycket. — Hör på nu. Novellen heter „Ett sorgens offer“.

Havet brusade och stormen rasade. — Vita fiskmåsar flögo skrikande omkring. — Månen blickade — sorgsen och ensam — emellanåt fram mellan sönderrivna skyar.

En liten båt gungar på vågornas rygg och nalkas till stranden. En ung flicka sitter ensam där. Lätt hoppar hon ur båten och sätter sig på ett skär, som ligger helt nära land, sköljt av vågorna.

Hon drar en djup suck och hennes stora ögon, blå som en förgätmigej, fylldes av tårar.

„Vad skall jag göra?“ viskade hon, och hennes ljuva ansikte fick ett uttryck av sorgsen försakelse. „Han älskar mig — och jag älskar honom! Men Aurora älskar honom också, och hon är min älskade syster! Kan jag stå ut att se henne lida? — Nej — aldrig! Om jag så skulle dö av ett krossat hjärta!“

Hon suckade djupt. „Att dö! Men jag känner att jag icke dör — det brister icke, mitt hjärta — det skall fortfara att klappa — — — det vore kanske bättre att för evigt tvinga detta seglivade hjärta att stanna!“

Här gjorde Flora ett litet uppehåll, och Nelly kunde inte hindra sig att avbryta henne.

— Så förfärligt sorgligt! utbrast hon. Den stackars flickan med förgätmigejögonen och det seglivade hjärtat! Varifrån hade hon kommit i båten? — Så ensam mitt på det upprörda havet —

Och hon skrattade så hjärtligt åt Floras barnsligheter, så att hon fick tårar i ögonen.

— Så avskyvärt av dig, Nelly, att du avbryter mig! utbrast Flora förargad. Om du hade en gnista poesi inom dig, skulle du förstå mig. Men du är bara prosa — prosa från huvud till fot.

— Å, så lustig du är, Flora! skrattade Nelly. Läs nu vidare om ditt sorgens offer, så skall jag sitta så tyst och inte skratta.

Men Flora samlade förnärmad ihop sina papper. Detta var likväl inte så allvarligt menat, ty hon lät sig genast bevekas av Elsas böner och lovade att också läsa upp slutet. Hon hade redan öppnat sin mun för att fortsätta, då hon blev avbruten av Melanie, som kom inspringande.

— Flickor, ropade hon ivrigt, det har hänt något förfärligt intressant! Tänk er, just nu kom en högst elegant dam

åkande med en förtjusande söt liten flicka. Fröken Raimar tog själv emot henne vid porten, och Orla hörde henne säga: „Ni kommer själv med barnet, nådig fru.“ Hon skall således stanna här i pensionen — och tänk, det ha vi inte hört ett ord om! Varför skall alltsammans gå så hemlighetsfullt till? Eljest ha vi ju alltid fått veta på förhand, när det skulle komma någon ny elev till pensionen. Jag finner det, uppriktigt sagt, klassiskt!

De andra flickorna lyssnade förvånade — till och med Flora glömde att läsa fortsättningen på romanen. Hur kunde det hänga ihop med den lilla flickan, som så plötsligt kom hit?

— Vilken underlig historia! utbrast Nelly. Kom, så gå vi med detsamma och se på den främmande damen och hennes lilla flicka.

De skyndade nedför trappan med en brådska, som hade det skett ett underverk, som de skulle beskåda. Nelly var hela tiden före de andra — hon måste vara den första, som fick se de främmande.

Det var emellertid alls ingen att se, emedan de för tillfället voro inne i fröken Raimars rum. Vagnen höll emellertid utanför porten, och Nelly gissade sig därför till, att damen ej skulle stanna så alltför länge.

— Se henne måste vi åtminstone, sade Nelly. Kom, så ställa vi oss vid glasdörren i matsalen och vänta tills hon kommer.

De funno att denna dörr redan var belägrad. Där funnos verkligen i huset flera nyfikna än de själva.

— Ni komma för sent! ropade Greta, som naturligtvis hade den allra bästa platsen. Där bakom kan ni ingenting se.

Men Nelly var inte rådlös. Hon drog fram en stol och klev upp på den. Elsa följde exemplet.

Flickornas nyfikenhet blev emellertid satt på ett hårt prov. De fingo vänta mer än en halvtimme, innan någon kom. Men då syntes den främmande damen komma långsamt där förbi i livligt samtal med föreståndarskan.

Det hade lyckligtvis börjat skymma, och damerna voro så upptagna, att de inte lade märke till de många ansiktena bakom glasdörren — de nyfikna skulle i annat fall ha kunnat vänta sig en allvarsam straffpredikan av fröken Raimar.

— Vad hon är vacker! sade Nelly halvhögt.

— Var då tyst, Nelly, viskade Orla, som lagt örat intill nyckelhålet för att lyssna.

— Vad säger hon? frågade Flora. Jag tycker att hon talar franska.

— Nej, italienska, påstod Melanie, som för några dagar sedan börjat studera detta språk.

— Hon talar samma språk som vi, förklarade Greta. Just nu sade hon: min lilla Lilli.

— Jo, du hör bra, du, utbrast Orla, engelska talar hon.

— Å, det är en landsmaninna till mig, ropade Nelly belåten.

— Fröken Raimar står ju därute i korridoren med den främmande, viskade Orla. Om hon ser sig om, så äro vi uppdagade.

I detta ögonblick kom Rosi Müller från andra ändan av korridoren. Hon såg förvånad på den belägrade glasdörren. Flickorna måste maka sig undan för att hon skulle kunna gå fram.

— Vad ni kunna vara barnsliga! sade hon i milt förebrående ton. Jag förstår mig inte på er.

— Nej, du som är „fullkomlig“, invände Greta.

Rosi hörde inte på denna näsvisa invändning.

— Kom, så sätta vi oss kring bordet med våra handarbeten, sade hon, då man tänt gasen. Vi ha ännu inte slutat den där

berättelsen av Ottilia Wildermuth. Kanske du vill läsa högt i dag, Orla?

Men det blev ingenting av med läsningen. Just som Orla skulle börja, kom fröken Gussow in med Lilli i handen.

— Se här, Lilli, sade den unga lärarinnan, här kan du genast göra bekantskap med dina blivande väninnor.

Den lilla skakade på huvudet.

— Flickorna äro alltför stora, sade hon med sydtysk dialekt och utan att vara det allra minsta blyg — de kunna inte bli mina väninnor.

Nelly hittade genast på en utväg. Hon lade sig på knä och sade:

— Nu är jag en liten flicka liksom du, nu kan du leka med mig.

Lilli skrattade.

— Nej, du är stor, sade hon, men jag tycker om dig — och dig också, vände hon sig till Elsa, som stod bredvid Nelly. Du har nästan lika vackra lockar som jag. Du skall bli min väninna, dig skall jag leka med.

Hon tog Elsa i hand och såg trohjärtat på henne med sina stora ögon. Den unga flickan var helt och hållet förtjust över den lillas förtrolighet, kysste och smekte henne.

Naturligtvis voro alla pensionärerna förtjusta i barnet, som stod ibland dem som en ljusalf. Lilli hade långa, blonda lockar, som ringlade sig ned över skuldrorna, och de svarta ögonen och de mörka, fint penslade ögonbrynen bildade en egendomlig kontrast därtill. Den broderade, mycket korta, vita klänningen lämnade hals och armar bara. Ett högrött sidenskärp var bundet om livet.

— Du söta, förtjusande unge! — Lilla ängel! — Lilla älva! Med dessa och andra lika överspända uttryck gåvo flickorna luft

åt sin hänryckning. Fröken Raimar hade obemärkt kommit in och skakade på huvudet, då hon hörde dessa utrop.

Hon trädde fram och tog Lilli i handen.

— Kom, sade hon, först och främst skola vi kläda om dig. Du kunde förkyla dig i din tunna klänning.

— Snälla fröken, låt mig få vara här, bad hon. Jag fryser inte, jag går nästan ständigt så här klädd. Jag har så roligt här hos flickorna.

Fröken Raimar var emellertid obeveklig.

— Kom, barn, sade hon vänligt, du träffar dem igen vid kvällsvarden.

Lilli blev inte surmulen för det.

— Låt Elsa komma med mig, fröken, bad hon.

Denna begäran beviljades. Då Elsa och Lilli lämnat rummet, vände sig föreståndarskan till sina elever med några allvarsamma förmaningar:

— Jag ber er att ni hädanefter inte säga Lilli sådana artigheter, så att hon hör dem. Ni vilja väl inte göra henne fåfäng? Hon är ett mycket vackert barn, och hon har antagligen fått höra det mera än en gång, ty oförståndiga människor finns det gott om. Men vi skola åtminstone inte göra oss skyldiga till det felet, och jag hoppas att ni bli försiktigare för framtiden. — Lilli kommer att stanna här hos oss. Jag har inte talat om det för er, därför att det inte var alldeles avgjort.

Var bo Lillis förärldrar? frågade Flora.

— I Wien, svarade fröken. Fadern är död, och modern är en framstående skådespelerska. Hon har inte mycken tid att sysselsätta sig med barnets uppfostran och skickar därför Lilli till oss.

— Lillis moder är vacker, sade Nelly.

— Var har du sett henne? frågade föreståndarskan en smula överraskad.

— Jag såg henne gå förbi, svarade Nelly och rodnade lätt.

— Hon kunde tyvärr icke stanna här längre, sade föreståndarinnan, vänd till fröken Gussow. Hon reser tillbaka i kväll med snälltåget.

Flickorna stodo i en tät klunga omkring dem och lyssnade till varje ord. De ville så „förfärligt gärna“ höra något mera om Lillis moder, som intresserade dem ofantligt, därför att hon var skådespelerska. Men de fingo ingenting veta. Samtalet blev avbrutet, och fröken Raimar återförde de vetgiriga ungdomarna en smula tvärt tillbaka till verkligheten.

— Vems tur är det att duka bordet? frågade hon. Det är tid att dricka te.

Det var i dag Elsas och Floras tur. Den sistnämnda skyndade genast ut och kom snart tillbaka med Elsa. Var och en bar en hög tallrikar, som de ställde ifrån sig på ett av småborden. De togo fram dukar och började breda dem över bordet.

För ej särdeles många månader sedan skulle Elsa ha ansett det som något otänkbart, att h o n skulle utföra ett dylikt arbete. I dag stod hon, klädd i sitt rosenröda köksförkläde och utförde sitt åliggande lika ordentligt och raskt som någon av de andra kunde göra det.

Visserligen hade det inte alltid gått lika raskt, och nog hade det kostat henne mången strid med sig själv, innan hon kunde bekväma sig till att göra „pigsysslor“. Den godmodiga hushållerskan kunde berätta ett och annat om hennes halsstarrighet, och hon hade många mindre belevade svar att tillgiva Elsa.

En gång, då hon tappat en tallrik med smörgåsar och även slagit omkull mjölktillbringaren, bad hushållerskan henne se sig litet före en annan gång.

— Nej, svarade hon uppstudsigt, jag vill inte se mig för — jag bryr mig inte om sådant göra.

Men nästa gång var hon ändå mera försiktig, ty det var alls inte roligt att bli utskrattad av alla kamraterna. Hon märkte också, att ingen av alla flickorna — icke ens den klumpiga Greta — bar sig så fumligt åt som hon. De flesta fullgjorde sitt husliga arbete med behag och alla med en glad uppsyn — varför skulle hon då vara den enda tölpaktiga bland dem?

Lilli fick plats mellan föreståndarskan och Elsa. Under måltiden roade hon hela laget. Hon var varken blyg eller generad och hon höll ej inne med sina tankar och infall. — Det kommer sig av att hon vuxit upp bland konstnärer, anmärkte Flora.

— Fröken du, var snäll och giv mig en bit till. Jag är så hungrig, ropade hon obesvärat. Och då fröken Gussow frågade henne, vilka rätter hon tyckte bäst om, svarade hon:

— Wienerkorv och surkål.

— Men nog vill du väl hellre ha pannkakor, menade fröken Raimar.

— Ånej, pannkakor tycker jag just inte om. Men en stor bit fågel med grönsaker till, det äter jag.

Alla skrattade, till och med fröken Raimar instämde. Vem skulle också kunna låta bli att draga på munnen åt den lillas muntra pladder?

Med henne hade det kommit nytt liv i pensionen. Hon blev medelpunkten, alla ville göra henne till lags. Och om flickorna undveko att säga henne artigheter, så uppvaktade de henne så mycket mera. Det som hon tjusade dem med i allra högsta grad, var då hon nedlät sig att sjunga folkvisor för dem. Nedlät sig — ty när hon ej var hågad, kunde man på inga villkor förmå henne att sjunga. — Flora kom i hänryckning för varje gång, spådde henne en lysande framtid och försäkrade att hon med sin fylliga, böjliga röst, skulle bli en operastjärna av första slaget.

Lillis röst var i själva verket varken fyllig eller böjlig — Flora betraktade henne genom sina romantiska glasögon — men den hade ett vemodigt tonfall, då barnet stod så allvarligt och sjöng.

— Hon är märkvärdigt söt, läpsade Melanie, första gången, då Lilli sjöng „En liten fågel är jag".

— Se, Flora, hur melankoliskt hon stirrar framför sig.

— Melankoliskt, ja, upprepade Flora långsamt och patetiskt, du har rätt. Vet du, Melanie, där är något så drömmande, hemlighetsfullt i hennes sammetsmjuka, mörka Mignonsögon, något som tyckes säga: Jag passar inte för dig, du fadda värld.

„Jag ensam är — jag ensam är," slutade Lilli sin visa.

— Så sött! ropade Nelly och klappade händerna.

— Hur kan du finna det „sött", detta? avbröt Flora retad. Sorgset — vemodigt — det är det rätta uttrycket. Det är ett ensamt, sårat hjärta, som diktat dessa toner — vilka kval har det inte känt!

— O ja, hjärtat är en seglivad tingest — och dock skulle det mången gång varit bättre, om... deklamerade Nelly med komisk överdrift. Men hon fick inte fortsätta, Flora höll handen för hennes mun.

Du är avskyvärd — du är odräglig! ropade hon. Aldrig, aldrig mera skall jag anförtro åt dig mina hemligaste tankar. Hur har du hjärta att missbruka mitt förtroende på detta sätt?

*

Julen närmade sig och alla händer voro i fligigt arbete. Man sydde, broderade, tecknade, inövade stycken på pianot för att på det angenämaste sätt överraska föräldrar eller anhöriga.

Elsa hade aldrig kunnat glädja varken fader eller moder

med något arbete av sin egen hand. Mer än en gång hade hon på guvernantes enträgna uppmaningar börjat ett litet arbete, men hon hade inte kommit långt med det. Hon hade alls inga anlag ditåt, påstod hon, och tänkte aldrig på, att det inte var annat än tålamod och uthållighet, som fattades.

— Vad skall du giva åt dina föräldrar? frågade Nelly, som var flitigt sysselsatt med att teckna en döende hjort i svartkrita. Teckningen var ämnad till julgåva åt farbrodern i London, som underhöll henne i pensionen.

— Det har jag ännu inte tänkt på, svarade Elsa. Tror du, Nelly, tillade hon efter något funderande, att den där rosen, som jag håller på att teckna, skulle roa pappa?

— Naturligtvis! Men då måste du vara riktigt flitig — eljest kommer julen långt innan du blir färdig. Och vad skall du giva din mamma? frågade Nelly.

— Min mamma? Hon dröjde en stund med svaret, så sade hon äntligen: Jag skall köpa någonting åt henne.

Nelly var inte riktigt nöjd med svaret. — Köpta saker har man ingen vidare glädje av, sade hon. Varför kan du inte vara så snabb i fingrarna, så du kan göra något själv åt henne också?

— Nelly har rätt, blandade sig Rosi i samtalet. Hon satt bredvid Elsa och höll på med en duk i gammaltysk stil. Din mamma har föga glädje av en sak, som du har köpt.

— Jag kan ingenting, tillstod Elsa öppet.

— Vi skola hjälpa dig, lovade Rosi. Och fröken Gussow, som kom til dem, tog från Elsa sista skymten av tveksamhet.

— Du kan göra en sykorg, likadan som den Annemie håller på med. Det kan du nog, det är jag säker på.

Och det lyckades verkligen, till och med vida bättre än Elsa kunnat hoppas. Hon var uppsluppet glad, då korgen var färdig på åtta dagar och befanns lyckad.

— Det är fjorton dagar kvar till julen, sade hon till Rosi, och jag måste ännu göra något arbete åt fröken Raimar och fröken Gussow.

— Och åt min Lori, snälla Elsa, tiggde Lilli, som hade för vana att komma in i arbetsrummet under onsdagseftermiddagarna och då tog plats bredvid Elsa, som hon sade sig tycka så mycket om, så hon ville äta upp henne. Min Lori måste ha en ny klänning, fortfor hon och höll upp sin docka i vädret, förbarma er över henne till julen. Se, den gamla är så dålig.

Naturligtvis lovade Elsa att uppfylla hennes hjärtas bön, och detta löfte beseglade hon med en kyss på barnets röda läppar.

— Jag har en stilfull idé — ordet stilfull var sedan några dagar tillbaka på modet i pensionen — ropade Elsa på aftonen samma dag, då hon var ensam med Nelly. Jag köper en ny docka åt Lilli och utstyr henne själv. Vad säger du om det?

— Ja, det var verkligen en stilfull idé, medgav Nelly. Men, barn lilla, har du tänkt på att det är dyrt, både dockan och tillbehören? Hur står det till med din kassa?

— Å, det är ingen nöd, jag har mycket pengar, försäkrade Elsa mycket bestämt. Hon tog fram sin portmonnä ur byrålådan och räknade upp sina skatter.

— Tolv mark, sade hon, det är mera än jag behöver, icke sant?

— Fröken är en mycket klen räknemästare — Nelly ryckte henne obarmhärtigt ur sina illusioner — jag tänker, de räcka inte långt.

Elsa såg med ett tvivlande uttryck på sin väninna.

— Du pratar, sade hon, tolv mark måtte väl vara mycket pengar.

— De räcka inte, påstod Nelly ändå, hör på, så skall jag göra ett överslag:

1) en sybordsduk åt fröken Raimar går till fyra mark,

2) en arbetsväska åt fröken Gussow gör tre mark,

3) något riktigt vackert åt lilla Nelly och åt alla de andra damerna gör — många mark.

Hur skall du efter allt det där få pengar till dockan?

— Ja, inföll Elsa, och vår kusk därhemma och hans tre småttingar! Dem har jag alldeles glömt bort.

Hon såg riktigt bedrövad ut, ty hon hade varit så glad åt kunna överraska Lilli. Nu kunde det inte bli någonting av med den glädjen.

Hon satt och tänkte efter en stund. Med ens lyste det upp i hennes ögon.

— Jag vet! utbrast hon. Jag skriver till pappa i denna dag och ber honom skicka mig pengar. Det gör han, det vet jag bestämt. Min pappa är en riktigt rar pappa, skall jag säga dig.

— Och din mamma? frågade Nelly. Är hon inte också en rar mamma? Hon skickar ju till dig den ena vackra presenten efter den andra. Längtar du mycket efter julen? Det blir roligt, inte sant, att få återse dina föräldrar?

Elsa dröjde med svaret. Hon kom att tänka på, med vilken bestämdhet hon på sommaren sagt till sin fader, att hon inte ämnade komma hem till julen. Hon hade inte ändrat åsikt gentemot modern. Fast hon måste säga till sig själv och i all tysthet medgiva, att det varit nödvändigt för hennes uppfostran att låta henne vara i en god pension, så fasthöll hon likväl fortfarande tanken på, att det var modern, som skickat henne från hemmet.

— Jag stannar kvar här, sade hon. Jag vil fira julen här med eder.

— Det är stilfullt! ropade Nelly förtjust. Det är förfärligt roligt, att du inte reser bort. De andra fara inte heller alle-

sammans, och vi ha så roligt, skall du tro, om julen. Var och en får en låda från sina hem med alla möjliga goda saker — choklad och marsipan och annat. Och på julafton slås lådorna upp och jag hjälper än den ena, än den andra att packa upp.

— Får du då ingenting själv?

— Du vet ju — jag har inga föräldrar, vem skulle skicka något åt mig?

— Får du alls ingenting?

Elsa hade svårt att förstå det.

— Till nyåret skickar min onkel pengar åt mig — då köper jag vad jag behöver.

Elsa såg tigande på sin väninna. Men på aftonen skrev hon ett långt brev till hemmet. Först omtalade hon sitt beslut att stanna kvar och fira julen med kamraterna. Därefter övergick hon till sin penningbrist och skildrade sin nöd med många smekord för faderns räkning, och sist talade hon med värme om Nelly. „Jag har nu till slut en begäran,“ skrev hon, „till mamma,“ ämnade hon skriva, men hon besinnade sig och skrev: „till eder, kära föräldrar. Min kamrat Nelly är nämligen den enda i hela pensionen, som inte får några julgåvor. Hon har inga föräldrar och står alldeles ensam i världen. Hennes onkel i London låter henne utbilda sig till lärarinna. Det är ju förfärligt ledsamt! Och stackars Nelly är så ung och alltid så glad, jag kan inte tänka mig henne som guvernant. Det är bra sorgligt för den, som inte har något hem! — Nu ville jag bedja er, att ni skulle dela de skänker, som ni ämnat giva mig, mellan mig och Nelly och lägga dem i två lådor. Ni ge mig alltid så mycket, så att det är mycket nog, om jag bara får hälften. Jag skulle säkert inte ha någon verklig glädje av julafton, om Nelly inte får något att packa upp för sin egen räkning.

Ni ha givit mig tillåtelse att vara med om danslektionerna efter jul och mamma har lovat mig en ny klänning till dess.

Kära mamma, köp ingen, min blåa är ännu mycket bra, och jag reder mig bra med den. Köp i stället något åt Nelly för de pengarna.

Med dessa innerliga önskningar säger jag adjö och omfamnar er.

Er tacksamma

Elsa.

P. S. Skicka pengarna riktigt snart, min egen pappa, jag behöver dem så nödvändigt."

Elsa erhöll dem också med omgående. Fadern hade i sin glädje över dotterns goda hjärta velat skicka en stor summa, men fru Anna höll honom tillbaka. Hon gjorde honom uppmärksam på, att det vore nyttigare, att Elsa lärde sig vara sparsam och förnöjsam.

Gärna biföllo de hennes önskan att stanna i pensionen över julen, fadern skrev till och med och berömde hennes förståndiga beslut. Den långa resan i vinterkylan var inte att leka med. Visserligen skulle han komma att sakna sin vildfågel och modern och han skulle känna sig ganska ensamma, men han skulle trösta sig med tanken på nästa jul.

Det var inte långt ifrån att detta beredvilliga medgivande sårade henne litet. Emellertid fick hon föga tid att tänka på det, ty brevbäraren kom och lämnade henne trettio mark.

— Trettio mark! jublade Elsa. Nelly, nu äro vi rika. Kom så gå vi på ögonblicket och göra våra inköp, jag har inte ro att vänta.

— Lugna dig, unge, sade Nelly, först skola vi skriva en lång lista på alla saker, vi skola köpa. Vi måste räkna över, vad de kosta.

Det hade den livliga Elsa alls inte tänkt på. Hon skulle utan att räkna efter gått ut och köpt, tills pengarna voro slut utan at ändå ha räckt till.

De båda flickorna satte sig att skriva sin lista. Man antecknade de nödvändiga presenterna och den praktiska Nelly skrev dit det ungefärliga priset för var sak. Då Elsa även ville skriva upp saker, som skulle köpas åt kusken Johans barn, ropade Nelly:

— Vänta! Du kan giva dem av dina gamla saker, så spara vi pengarna.

— Jag har ingenting, menade Elsa. Det går fortare att köpa.

Men Nelly började genast att se efter i Elsas byrå och i hennes skåp.

— Man får lov att vara förståndig och inte kasta ut sina pengar genom fönsterna.

Och hon hittade verkligen ett och annat ibland Elsas gamla saker. Förkläden, som Elsa inte begagnade numera, en klänning, som blivit för trång och för kort, och sist hennes vinterkappa från i fjol, då hon fått en ny präktig kappa av sina föräldrar.

— Ser du, slösare! jublade Nelly. Du har inte reda på dina stora skatter. Nu köpa vi ett par tjocka handskar till din kusk och därmed ha vi det klart för hela den familjen.

De få veckor, som återstodo innan julen, gingo med hastig fart. Förutom alla sina övriga arbeten hade Nelly och Elsa att sy kläder åt den nya dockan. Det var en svår uppgift för Elsa, och hon skulle aldrig ha lyckats utan sin skickliga kamrats hjälp.

— Vad du är skicklig, Nelly, sade Elsa, då denna provade den skotska klänningen på dockan, du har lyckats alldeles utmärkt. Jag skulle aldrig i livet ha fått det färdigt.

— Har du då aldrig sytt klänningar åt dina dockor — eller hatt eller kappa?

— Nej, aldrig, svarade Elsa uppriktigt. Jag har aldrig haft

någon lust att leka med sådant där. Jag lekte hellre med hundarna.

— Då är det inte underligt att du ingenting kan. Dina hundar behöva inga kläder, skrattade Nelly. Nu får du lära dig att sy på gamla dagar.

Elsa skrattade muntert med och försökte att få dockans vita batistförkläde, som hon runt omkring garnerade med spetsar, riktigt fint och nätt.

Dagen före julaftonen fingo de större flickorna, som kunde ha nöje därav, lov att kläda den stora, präktiga julgranen. Det var en högtid, som isynnerhet för Elsa var alldeles ny. Hon hade aldrig befattat sig därmed, och hon hade aldrig vetat mera om det, än att hon på julaftonen hade en gran, som lyste och bländade med sina kostbara prydnader. Här såg hon att den kunde prydas och bli vacker även utan dyrbara grannlåter.

Efter kvällsvarden, då de yngre flickorna och även engelskorna, som inte funno något nöje i detta oskyldiga nöje, gått och lagt sig, tog arbetet sin början.

Orla kom med en stor korg full med grankottar, som hon plockat under sina promenader i skogen, och ställde den på bordet. Annemie placerade där bredvid två spilkumar med gummi, slog litet guldpulver i den ena och silverpulver i den andra och rörde omkring det med en sticka.

— Vem vill hjälpa mig? ropade hon.

— Jag, jag! svarades från alla kanter. Endast Elsa teg, hon visste alls inte, vad de skulle göra med alla de små och stora grankottarna — hemma lät man dem ligga kvar i skogen. Hon skulle snart få se vad meningen var.

Melanie och Rosi hade tagit fram penslar och började att giva de bruna, enkla kottarna en dräkt av silver eller guld. Och vad det gick fort! De behövde endast stryka över dem ett par gånger med penseln, så voro de färdiga.

— Se, Rosi, utbrast Melanie och höll fram en av de förgyllda kottarna under gaslågan, är den inte vacker! Utomordentlig, inte sant? Alldeles jämnt, verkligen konstnärligt förgylld har den blivit, man kan inte upptäcka några mörka fläckar. Och hon betraktade nöjd med sig själv detta praktexemplar från alla sidor.

Orla och Rosi fortforo flitigt att pensla och lade den ena kotten efter den andra ifrån sig.

— Du är i högsta grad tråkig med ditt ständiga självberöm, sade Orla. Jag har ännu inte träffat på någon, som prisar sig själv såsom du. Arbeta i stället och skryt inte.

Melanie kände sig träffad och rodnade.

— Du är stygg, Orla, sade hon retad, du har då intet sinne för oskyldigt skämt.

— Flickor! avbröt dem fröken Gussow, som satt vid andra ändan av bordet och höll på att förgylla äpplen och nötter, ingen träta! Kom hit, Melanie, så kan du hjälpa mig, och du, Elsa, försök, om du kan taga Melanies plats.

Elsa lät ej bedja sig två gånger. Hon fattade penseln och utförde arbetet med hastig och van hand. Orla var mycket nöjd med henne.

— Stryk bara inte så tjockt på, varnade hon, eljest förslår inte vårt förråd av guld och silver.

Flora och Annemie gjorde girlander av guldpapper. — Ett självsdödande arbete, pustade Flora, och totalt utan lyftning. Varför skall man styra ut granen med allt möjligt lappri? Är den inte allra härligast i sin doftande, gröna naturkostym? Att sticka gula vaxljus i dess mörka nålspetsar — en gyllene stjärna högst upp i dess topp — svävande — strålande stjärna — se d e t är poesi!

Nu kunde inte Annemie hålla ut längre, hon blev så skrattlysten att hon rusade upp och sprang sin väg för att få skratta ut.

Alldeles under trädet stodo Greta och Nelly. Den sistnämnda var uppflugen högt upp på en trappstege och hade i sin hand en hel påse med salt. Den andra höll en spilkum med lim och var Nellys biträde, det vill säga, hon räckte Nelly penseln, varmed grenarna beströkos med lim, varpå Nelly slog ut salt över dem.

— Nu är jag en stormvind och virvlar upp snö över granen, skämtade Nelly.

— Ja, verkligen — grenarna bli vita! ropade Elsa och lämnade sitt arbete för ett ögonblick för att taga snövädret i närmare betraktande. Det är verkligen präktigt — det där tycker jag om! Det är verkligen förtjusande!

Visserligen föll rätt mycket av saltet ned på golvet, men Nelly blev inte avskräckt för det, utan samlade upp det igen och strök det med handen på limmet över grenarna.

— Du gamla grangubbe skakar av dig all snön, sade hon. Det är ett otrevligt arbete, man blir alldeles klibbig om fingrarna.

Rosi gick nu också bort till granen för att smycka den med de lysande grankottarna. Hon var inte sig lik. Hennes eljest så intetsägande ansikte hade ett uttryck av glad förväntan, hennes milda ögon strålade och hennes kinder hade fått färg.

— O, du härliga, du välsignade julekväll! gnolade hon sakta för sig själv med sin friska röst. Fröken Gussow ropade till henne:

— Sjung högre, Rosi, så komma vi i den rätta julstämningen, när vi sitta här och arbeta.

— Vi sjunga allihop! ropade Greta och Annemie. Få vi det, fröken Gussow?

— Gärna för mig, men dämpat, flickor, så att inte småttingarna vakna.

Och nu ljöd fyrstämmig den vackra julsången från de ung-

domliga läpparna. — — — Den unga lärarinnan sänkte huvudet, sången gjorde henne sorgen till mods — hennes barndom, hennes första ungdom stodo med ens levande för hennes själs ögon. — — — Vad hade hon icke hoppats — — — och hur hade hennes drömmar blivit uppfyllda! — — — Det var hennes egen skuld!

Mitt under sången öppnades dörren plötsligt och fröken Raimar kom in, åtföljd av doktor Althof. De hade just slutat en överläggning inne i föreståndarskans rum.

Det var en överraskning, som ingen väntat sig. Sången tystnade och flickorna blevo mer och mindre förlägna, då föremålet för deras tillbedjan så oförmodat stod mitt ibland dem. Flora rodnade ända ner i nacken.

— Nå, flickor, varför fortsätta ni inte sången? frågade föreståndarskan. Låt inte oss störa.

Men sången ville inte rätt komma i gång. Orla stämde först upp men falskt — hon var inte vidare musikalisk. Annemie brast i skratt över den falska tonen, och som skratt är smittosomt, så blev glädjen allmän.

— Vad håller ni på med, miss Nelly? frågade doktor Althof och gick fram till henne. Varför gömmer ni edra händer så försiktigt?

Han smålog. Flora såg förstulet på honom, och hon skrev i sin dagbok, innan hon gick till sängs:

„Han har skänkt henne ett leende! Avundsvärda Nelly! Han såg bedårande — hänförande ut i detta ögonblick! De själfulla, mörka ögonen brunno — de fina läpparna krökte sig till ett sarkastiskt småleende — en underbar rad av vita pärlor skymtade fram genom det breda skägget. — Men Nelly är kokett — tyvärr! — Detta sätt att slå upp sina ögon!"

— Å, svarade Nelly högeligen förlägen, jag har klibbat mina fingrar på detta förskräckliga limmet! Varpå hon skyn-

dade sig ut för att tvätta sig grundligt. Doktor Althof såg med välbehag efter henne.

— K l i b b a t ! Nelly talar vårt språk illa, anmärkte Flora. Jag kan knappt förstå det — hon har varit i pensionen ett helt år och nyttjar ibland alldeles orätta ord.

Hon hade gjort sin anmärkning så högt, att den unge läraren hörde den.

— Vårt språk är ganska svårt att lära sig, Flora, sade han, och jag kan inte annat än medgiva, att Nelly gjort särdeles stora framsteg däri på det här året. För övrigt, när hon gör någon liten bock, så kommer den fram så trevligt och naivt — vi skola inte vara alltför stränga.

Fröken Raimar såg en smula förvånad på doktorn, som med sådan värme tog Nelly i försvar. Kanske fann hon denna ursskyllan icke fullt passande i de andra flickornas närvaro.

— Det är sent, flickor, sade hon för att avbryta detta ämne. Viljen ni inte sluta för i dag och upptaga arbetet i morgon?

Men flickorna bådo så bevekande att få göra alltsammans färdigt nu i dag, så hon gav sitt tillstånd — till stor harm för Flora, som hade svårt att lugna sig, då hon ville anteckna de många storslagna tankar, som tumlade sig i hennes huvud.

Fröken Raimar och doktor Althof avlägsnade sig, och kort därefter kom Nelly tillbaka in. Flora kunde inte motså sin lust att reta henne en smula.

— Varför höll du händerna på ryggen? frågade hon. Det såg för löjligt ut. Du trodde kanske, att doktor Althof ville taga dig i hand?

Den stackars Nelly blev så förskräckt över denna överrumpling, att hon inte kom sig för att svara. Men Elsa hjälpte sin väninna ur trångmålet.

— Vet du, Flora, sade hon glatt, jag kan inte se något löjligt däri, att Nelly inte ville visa att hon var smutsig om hän-

derna. Men det som är löjligt, det är att du tror, att hon tänker precis som du själv. — Ja du, du röjde dig, Flora!

Flora rodnade, men var förståndig nog att svara endast med en överlägsen axelryckning.

Nu voro alla förberedelser avslutade. Flickorna kommo fram med kedjor, klasar och allt annat, som skulle hänga i granen.

Vad den blev rikt besatt! Så festligt smyckad den snart stod där! Elsa beundrade isynnerhet de glänsande kottarna, som gjorde så stor effekt, där de hängde mellan de mörka grenarna.

— Det är som i en saga, ropade hon glatt. Kära träd, skaka ner dina skatter över oss! tillade hon.

— Nej, nej, sade Nelly med komiskt allvar, låt bli det, kära gran, för då faller snön ner från dina grenar och så får jag lov att smeta ner mig en gång till.

— Aldrig i livet har jag sett en så vacker julgran! förklarade Elsa.

— Ännu äro vi inte färdiga, Elsa, ropade fröken Gussow, jag hade så när glömt glittret. Varpå hon började att spinna sitt nät runt omkring grenarna.

— Så vackert, så vackert! jublade Elsa och slog ihop sina händer i barnslig glädje. Därefter slog hon armen om Nelly och dansade med henne omkring granen.

— Du är så högljudd, så du väcker småflickorna, varnade fröken Gussow, men hon såg ändå med innerligt deltagande på Elsas fröjd. Det var en tid, då även hon hade jublat av glädje — till dess stormen kom och härjade och förströdde hennes vårs blommor.

— Gå nu och lägg er, flickor, bad hon, men tyst, hör ni. God natt!

— God natt, god natt! ropade alla tillbaka och Elsa tillade: Ack, fröken, om det vore i morgon!

Det blev ett liv dagen därpå! Flickorna voro utom sig av glädje. Elsa var obändigt barnslig och Nelly hjälpte henne trofast därmed. Annemie skrattade åt varenda obetydlighet, ja, till och med Rosi, som eljest alltid var lugn, gjorde i dag ett undantag från regeln och gjorde gemensam sak med kamraterna. Då Flora läste upp ett julkväde av eget fabrikat, och hela skaran skrattade av full hals däråt, då skrattade Rosi med — det var först, då Nelly som vanligt började pika Flora, som hon helt blitt bad:

— Nej, Nelly, jag ber dig, reta henne inte! Vi skrattade allihop, det var redan för hårt för Flora.

Melanie och Greta voro de enda, som inte kunde dölja en viss förstämning. De hade hoppats få resa hem till julen och blevo mycket snopna, då föräldrarna inte gåvo sitt tillstånd därtill, emedan de ej funno det passande att unga flickor företogo en så lång resa på egen hand.

Melanie ansåg sig till och med på allvar sårad över detta skäl för en vägran.

— Det är som om jag vore ett barn! sade hon förargad till Orla. Jag är sjutton år. Och dessutom utvecklad och förståndig nog att ansvara för oss båda två.

— Men du är så vacker, inföll Orla med en smula ironiskt tonfall, och det är farligt. Tänk om du råkade ut för något äventyr på resan. Det skulle ju vara alldeles förfärligt!

— Jag ber dig, Orla, förskona mig från dina elaka kvickheter! utbrast Melanie förargad, men i sitt hjärta kände hon sig likväl smickrad, den lilla fåfänga varelsen.

— Du tycker minsann bra om att höra det, skrattade Orla. Varför skulle jag inte få säga det? Det är ju intet ont i att

vara vacker — isynnerhet när man som du alls inte är fåfäng. För resten får du trösta dig med vårt sällskap. Vi äro ju kvar här allihop med undantag av de få, som bo här i närheten, och de fyra engelskorna, som miss Lead eskorterar hem. Stör nu inte vårt festhumör genom sura miner. Se på Lilli — kan du se hur utom sig av glädje hon är, och ändå vara ledsen själv?

Barnet sprang nämligen omkring från den ena till den andra, trappa upp och trappa ner och frågade var tionde minut, om det icke snart skulle bli afton och om inte Kristusbarnet skulle komma snart.

Äntligen blev det afton. Föreståndarskan och fröken Gussow hade alltsedan klockan tu hållit sig inne i stora salen, och flickorna sutto i spänd väntan i ett därinvid beläget klassrum — naturligtvis i mörkret, ty man fick inte tända ljus förrän aftonens fest började.

Lilli kände sig en smula mörkrädd. Hon klängde upp i Elsas knä och slog armarna om hennes hals.

— Kommer Kristusbarnet snart? frågade hon återigen. Det är ju redan kolmörkt.

— Nu kommer han snart, tröstade henne Elsa och tryckte henne kärleksfullt till sig. Barnets smekningar tyckte hon så mycket om, och dess kärlek gjorde henne så lycklig. Snart kommer Kristusbarnet, och då skall du se, vad det blir vackert! — Skall jag berätta en saga för dig, så går tiden fortare?

— Gör det! Om Hans och Greta!

Men Elsa hade knappt hunnit över „Det var en gång“, då Lilli tystade henne.

— Nej, berätta inte, avbröt hon, jag ville inte höra sagor i dag. Jag måste tänka på Kristusbarnet. Känner du honom, Elsa, har du sett honom?

— Nej, sade Elsa, sett honom har jag aldrig. Ingen kan se honom, han bor inte på jorden.

— Bor han i himlen? frågade Lilli. Vet du, där vill jag också bo, där är vackert, inte sant? Där finnas små änglar, och änglarna, de bodde förut på jorden och voro små snälla barn. — Gud har tagit upp dem till sig, inte sant, Elsa?

Barnets ord kallade fram sentimentala tankar hos Flora. Hon var redan i begrepp att uttala dem, då Nelly förekom henne:

— Vad är det lilla barnet säger? sade hon och strök vänligt smekande Lillis hand. Var har du hört det där? Ingen människa har ännu sett in i himmelriket.

— Mamma har sagt det — hon vet det, icke sant, Elsa? frågade Lilli livligt.

Elsa svarade ej utan försökte få barnet att tänka på annat.

— Längtar du hem till din mamma? frågade hon.

— Nej, svarade Lilli, jag stannar hellre här hos er. Mamma bryr sig så litet om mig — hon har aldrig tid. Hon måste oupphörligt studera, sade hon med ett lillgammalt tonfall. Och var kväll går hon till teatern.

„Jag ensam är“, citerade Flora svärmiskt ur Lillis visa.

— Kom till mig, Lilli, bad Melanie, jag skall berätta för dig en rolig julhistoria.

Å nej, Melanie, låt mig vara hos Elsa. Jag skall ändå höra på så uppmärksamt, när du berättar.

Och medan Melanie talar om sin berättelse, skola vi kasta en blick in i den stora julsalen.

De båda damerna voro nära nog färdiga med sitt dryga göra. Fröken Gussow höll ännu på att lägga omkring på de

olika platserna en del förseglade paket. Det var de presenter, flickorna sinsemellan gåvo varandra.

Fröken Raimar stod bredvid trädgårdsmästaren, som var ivrigt sysselsatt med att slå upp de ankomna lådorna. Locken lades sedan tillbaka helt löst, så att mottagarinnorna själva skulle få packa upp.

Endast för Lillis låda gjordes ett undantag. Fröken Raimar tog upp dess innehåll och skakade på huvudet, medan hon höll på därmed.

— Se, kära fröken, all denna stass, sade hon. Jag kan inte hitta en enda förnuftig sak där. Två vita klänningar, så korta, att de knappast räcka barnet till knäet — men vackert broderade. Här ett brett atlasskärp i rosafärg — en liten muff av hermelin — ett par tunna saffianskängor och en docka i balkostym. Och en mängd konfekt — det är alltsammans. Varma strumpor och ett varmt täcke, som jag uttryckligen har bett om och som barnet nödvändigt behöver — det finns inte här.

— Här tycks ligga ett brev till er, sade fröken Gussow och tog upp från golvet en parfymerad biljett på skärt papper. Den hade antagligen fallit ut ur muffen, som föreståndarskan höll kvar i handen. Hon bröt den till henne adresserade biljetten och läste följande rader:

„Jag ber eder vänligen att lägga dessa småsaker på julbordet för min Lillis räkning. Som jag hoppas, är det kära barnet friskt. Nu behöver jag ju ej hysa någon oro för henne, då jag vet att min lilla älskling är i så goda händer. Ullstrumpor och kofta skickar jag icke, jag vill ej att barnet skall förvekligas. Hon skall alltid gå i vit klänning — med bar hals och bara armar — hon är van därvid och jag önskar att hon skall fortfara därmed.

Giv mitt lilla hjärtegryn tusen kyssar och låt henne ej glömma sin mamma.

Med tacksamma hälsningar förbliver jag

eder tillgivna

Toni Lubauer."

— Vita klänningar och tunna strumpor! upprepade fröken Raimar misslynt. Det är väl att vi ha sörjt en smula för hennes behov. Jag skulle inte kunna bära ansvaret att låta henne gå så tunnklädd.

Den unga lärarinnan var ense med henne däruti och kastade en nöjd blick på alla de vackra och nyttiga saker, som blivit uppstaplade på Lillis bord.

Trädgårdsmästaren var färdig med sitt arbete och hade lämnat rummet — damerna tände ljusen i granen, och när det var gjort, fattade föreståndarskan en silverklocka och ringde.

Som genom ett trollslag sprungo dörrarna upp och den unga skaran stormade in.

Ett ögonblick stodo flickorna som bländade. Så plötsligt från mörkret in i det skarpa ljusskenet — kontrasten var alltför stor.

Lilli var isynnerhet som förstenad och höll hårt fast i Elsas hand.

— Kom, sade fröken Raimar till henne, så skall jag föra dig till ditt bord; du har ju blivit alldeles stum.

Då barnet fick se alla sina julklappar, återvände hennes livlighet.

— Så vacker dockan är! ropade hon hänförd och slog ihop sina händer. Den är för vacker! Min gamla Lori är inte på långt när så söt. — Och halmhatt har hon — och se! långa flätor! Och skolväska på armen! Snälla fröken, får jag taga den? Jag måste se den på nära håll. Får jag det?

Fröken Raimar sade ja och Lilli tog försiktigt dockan på armen.

— Hon kan blunda, fortfor barnet. Se, fröken, hon är sömnig. Barnet var alldeles utom sig av förtjusning över denna upptäckt, och hon kunde inte hålla sig tyst ett ögonblick. Min Lori har alltid ögonen öppna, hon kan inte sova, vet fröken. Hon är dum, alls inte så snäll som den här. — Har du givit mig dockan, fröken?

— Nej, svarade denna, som själv fröjdade sig åt flickans jublande glädje. Elsa och Nelly ha sytt den åt dig. Men se här, här har du ännu en docka, som din mamma har givit dig.

Hon hade knappt en blick för den dyrbara baldamen.

— Den är alldeles för grann, sade hon, den kan jag då inte taga med mig i sängen. Den kan inte vara mitt barn. Och med dockan på armen sprang hon för att tacka Elsa.

Denna var emellertid fullt sysselsatt på sitt håll. Hon packade ur sin låda och hade inte tid att tänka på något annat — Sedan, kära du! sade hon och avfärdade Lilli med en flyktig kyss. Hon höll som bäst ett präktigt rosafärgat klänningstyg i handen och Nelly stod bredvid och beundrade det högt.

— O, så sött! ropade hon. Så fint som spindelväv! Och så det klär dig, fortfor hon och höll fram tyget emot Elsa. Det blir en utmärkt dansskoleklänning. Du kommer att se ut som en älva i den.

Elsa var ändå ej riktigt nöjd över den dyrbara gåvan — hon såg till och med en smula obehagligt överraskad ut. Varför kunde föräldrarna inte uppfylla hennes begäran? Inte en gång hade de svarat på hennes brev.

Nelly var bra snäll — utan tecken till avund delade hon hennes glädje.

Fröken Gussow måtte ha tänkt detsamma som Elsa, ty

hon kom nu fram till dem. Hon lade sin arm över Nellys skuldra och frågade:

— Varför packar du inte upp din egen låda?

— Min låda? upprepade Nelly. Ni skämtar, fröken, inte har jag någon låda.

Elsa hade hört fröken Gussows ord. Hon såg hastigt och frågande på lärarinnan och denna svarade med ett leende av hemligt förstånd.

— Vem vet? fortfor hon. Se efter! Kanske att någon god fe varit här med något åt dig.

Elsa reste sig hastigt från sin nedhukade ställning och tog Nelly under armen.

— Kom, sade hon, så gå vi och söka.

Där stodo lådorna i rader, var och en hade tagit sin i besittning, men Elsa tittade efter längre bort och upptäckte slutligen en låda, som ingen ägare hade. Hon drog Nelly med sig dit.

Mycket riktigt, där stod med stora bokstäver på locket: „Miss Nelly Grey.“ Det kunde inte vara något misstag, lådan var till henne.

— Vad vill det säga? ropade Nelly överraskad och blev röd om kinderna. Vem kan ha tänkt på mig? Är det säkert åt mig?

— Ja, visst är det åt dig, försäkrade Elsa strålande — nu först kände hon en verklig julaftonsstämning — tag bara av locket.

Ännu något dröjande följde Nelly denna uppmaning. Vilken överraskning! Där låg överst ett likadant klänningstyg, fastän i blått, som det hon nyss beundrat i ljusrött ibland Elsas presenter.

Och som de fortforo att packa upp, var och en ur sin låda, kunde de gång på gång jublande visa varandra lika-

dana härligheter. Än var det ett broderat förkläde, än kommo kulörta strumpor, handskar, ja, ej ens den korallkedja, som Elsa önskat sig med sådan längtan sedan flera år tillbaka, fattades bland Nellys skänker. Även åtskilliga ätbara presenter voro lika delade mellan dem båda.

I en ask, innehållande brevpapper, hade Elsa hittat ett långt, kärleksfullt brev från föräldrarna, och då Nelly öppnade sin ask, låg där även ett litet brev.

„Min kära Nelly," skrev Elsas moder. „Jag får väl kalla eder så, då ni är Elsas bästa väninna? Min man och jag önskade så gärna giva er ett litet bevis på vår tacksamhet för den kärlek och vänlighet, som ni alltid visat vårt barn. Två väninnor måste också ha samma glädje — och det är med den tanken, vi hjärtligt bedja eder att mottaga lådans innehåll.

Med den uppriktiga önskan, att ni även framdeles kommer att förbliva en trogen väninna åt vår Elsa, skicka vi er våra hjärtliga hälsningar.

Anna Macket."

Nelly föll Elsa om halsen och var ej i stånd till att få fram ett ord. Rörelsen snörde ihop hennes strupe — tårar förekommo däremot sällan hos vår Nelly. Den tidigt föräldralösa flickan, som från barndomen varit van att bo än hos den ena släktingen och än hos den andra, som saknat föräldrars kärlek, hade nära nog glömt bort att gråta. Vem skulle också ha brytt sig om hennes tårar?

— Din moder är en ängel! utbrast hon slutligen med helt låg röst. Hur skall jag kunna tacka för allt detta?

— Ja, min mamma är mycket snäll! medgav Elsa, som nu för första gången kände en varm, kärleksfull känsla för henne stiga upp i sitt hjärta.

Att bli sentimentala hade emellertid varken Elsa eller Nelly lust för, och då den förra stack en konfektbit i den senares mun, så var det slut med den upprörda sinnesstämningen. Med rörelse åt Nelly upp konfekten, och Elsa tyckte, hon såg så lustig ut, så att hon måste skratta — och då måste Nelly naturligtvis instämma.

— Äro ni färdiga, barn? Ha alla packat upp sina lådor? ropade fröken Raimar och avbröt därmed virrvarret av röster, som ljödo över varandra.

— Ja, ja, ropade alla till svar, och nu skyndade sig envar att visa fram vad hon fått och föreståndarskan såg idel glatt upprörda och nöjda ansikten omkring sig. Endast Flora såg en smula missnöjd ut. I stället för Jean Pauls skrifter, som hon så ivrigt önskat sig, hade hon erhållit Schlossers världshistoria jämte löfte att få Jean Paul, då hon visat sig mogen för sådan lektyr.

Mogen! Det var som ville man håna henne. Med sina sexton år kände hon sig så övermogen; hon som själv åstadkom poetiska arbeten — och hon, h o n skulle inte få läsa Jean Paul!

Då de anhörigas gåvor blivit upplagda på ett bord, som för detta ändamål blivit lämnat tomt, och sedan flickorna också mottagit små skänker från lärarinnorna, kom äntligen turen till de förseglade och omsorgsfullt inlagda överraskningarna.

Alla möjliga lustiga saker kommo fram, och skrattet och jublet ville aldrig taga slut.

Flora hade just virat upp en lång, blå strumpa ur ett oändligt antal omslag och höll den nu i handen. Litet förundrad vände hon presenten på alla håll, dess ironiska betydelse kom hon inte genast att tänka på.

— En strumpa! undrade hon. Vad skall jag göra med den?

— Det är ditt vapen, kära blåstrumpa, ropade Orla. Det är verkligen en stilfull idé.

— Den är från dig!

— Nej, tyvärr inte, svarade Orla.

Annemie skrattade så högt och hjärtligt att hon röjde sig som givarinnan.

— Är du ond på mig, Flora? frågade hon glatt.

En dum fråga! Tvärtom, Flora kände sig högeligen smickrad, att man värdigades räkna henne till blåstrumporna. Den broderade halsduk, som Annemie gömt inne i strumpan, gladde henne ej hälften så mycket som erkännandet att hon var författarinna. I bästa sinnesstämning knöt hon upp banden kring en pappask. Det var hårt omknutet. På locket var ett vinglas målat och med stora bokstäver hade man skrivit „Aktas" där bredvid.

Med största aktsamhet tog hon därför av locket, drog ut en del papper och fann, inslaget i fint silkespapper, ett sönderkrossat hjärta av biskvi.

— Det var avskyvärt av dig, Nelly! ropade hon sårad — hon vände sig genast till den skyldiga. Hjärtat kastade hon föraktligt undan.

— Ha inte så bråttom, Flora, ropade Greta. Se då först närmare på det krossade hjärtat.

Dröjande gjorde hon det, och då hon fann en nätt liten toalettdyna mycket skickligt gömd inuti hjärtat, kände hon sig i någon mån försonligt stämd mot den stygga Nelly.

Men icke blott Flora utan även de andra fingo del av de sarkastiska julgåvorna. Många svaga sidor blevo framvisade i dagsljuset och skoningslöst gisslade. Förestånderskan vakade över att man höll sig inom skämtets gränser, hon ansåg detta i allmänhet som ett gott medel, då flickorna ömse-

sidigt påpekade varandras svagheter — det hjälpte ofta bättre än allvarliga förmaningar.

Nelly hade framför sig ett helt berg av ätbara saker, som hon upptagit ur sina paket, där, jämte någon liten gåva, alltid funnos allehanda sötsaker.

Choklad, marsipan, apelsiner, russin och mandlar, pepparnötter och slutligen två ättiksgurkor, inlagda i en liten nätt porslinsask. Gurkor voro hennes förtjusning.

Hon skrattade och frågade, om man ansåg henne så omättlig.

— Se, där är ännu ett paket, fortfor hon, vad kan det vara för goda saker i det?

Men hon misstog sig. Denna gång blev en bok synlig, och när hon slog upp den, läste hon på titelbladet: „Tysk språklära". Bredvid titelbladet låg en papperslapp med en liten vers. Nelly läste upp den:

„Vill poesiens väsen du studera,
det tyska språket du studera må,
då skall du kanske lära dig värdera
en vän, som nu du aldrig kan förstå."

— Flora! ropade Nelly. Jag skäms över detta ädla sätt att hämnas. Ja, jag skall lära mig att förstå dig av den här språkläran, var säker på det. Kom och tag mig i handen, jag lovar att aldrig mera skratta åt din ljuva poesi, om den också vimlar av krossade hjärtan.

Orla fick ibland annat en pincenez och — — — o fasa! en ask med cigarretter. Fröken Raimar stod bredvid henne och såg den förrädiska gåvan.

— Vad är det? frågade hon. Jag vill hoppas, Orla, att du inte röker som en emanciperad dam? Jag skulle bli mycket ond, om du det gjorde. Men, avbröt hon sig själv, varför står

jag här och tar skämdet för allvar — på julaftonen är det naturligtvis tillåtet att skämta med varandra. Tyst, så att ingen annan än ryskan hörde det, tillade hon: Jag litar på att du inte röker.

Orla teg och slog ned ögonen. Hon hade verkligen många gånger rökt en cigarrett i hemlighet. Det var ju helt vanligt i hennes hemland, att en dam roade sig med att röka.

Hon var egentligen förargad över detta tyska pedanteri som tvingade henne att uppoffra ett så oskyldigt nöje, ty aldrig skulle hennes sanningskärlek tillåtit henne att handla tvärt emot föreståndarskans befallning. Hon övervann sig själv och räckte fröken Raimar cigarretterna.

— Får jag bedja er taga dem i förvar, sade hon och tillade leende: för att jag inte må inledas i frestelse.

Melanie koketterade med en liten toalettspegel. Hon tyckte mycket om den, men ännu mer om sin egen bild, som log emot henne däri.

Greta tittade henne över axeln.

— Det är en pik åt din fåfänga, Melanie. Jag har inte fått något, som kan förarga mig eller som jag kan anse mig träffad över.

— Nu tror du att du är utan fel, Greta, sade Melanie. Inbilla dig aldrig det, kära barn, det dröjer länge innan du når fullkomlighetens stadium. Det är inte någon konst att hitta på fel hos dig.

Som om bevis genast skulle följa på denna beskyllning, ropade fröken Gussow: — Greta, på din plats ligger ännu ett paket, som du glömt. Du har kastat omslagspapper över det och har inte kommit att se det.

Glad och förhoppningsfull öppnade Greta paketet. O ve, då hon fått av papperet, såg hon ett spritt nytt, sirligt arbetat hänglås.

— Det är en pik åt dig, kära pratmakare! ropade Melanie med systerlig skadeglädje och höll upp låset framför Gretas mun. Så här, för att du för framtiden måtte tiga vackert och inte vara näsvis.

Greta vände sig harmsen bort, hon kände sig föga uppbyggd över denna överraskning. Hon kastade låset tillbaka in i asken, där det legat, lade locket på och förrådde genom sin tydliga förargelse, att hon blivit träffad djupt.

Elsa hade dragit fram en hund ur en stor låda, som för övrigt var fylld med hö. Ingen levande hund, endast en av papp — brun och med vita tassar. Om halsen hade han ett rött band och på en liten vidhängande pappbit stod där med stora bokstäver: Bob.

— Orla! gissade Elsa genast. Hon hade så ofta talat med henne om sin hund. Hon tyckte nu själv att det var lustigt, då man skildrade hennes ankomst till pensionen med hunden på armen. Vad hon hade varit enfaldig — så hon hade plågat sin stackars pappa! Ännu en överraskning väntade Elsa, och denna blev hon nästan litet rädd för. I en nätt liten arbetskorg fann hon flera äpplen av marsipan.

Nelly stod bredvid och viskade till henne: — Dessa äpplen äro från det där trädet, du vet!

Då Elsa förskräckt såg sig om, fortfor hon lugnande:

— Du behöver inte vara rädd, ingen hör oss.

Allas uppmärksamhet var också för ögonblicket riktad åt en fågelbur, där en levande skrattduva satt. Annemie höll högst behagligt överraskad buren i sin hand.

— Nu kunna ni skratta i kapp, sade föreståndarskan, duvan får du hänga i ditt rum. Men glöm aldrig, Annemie, att ge henne mat och dryck regelmässigt.

På detta sätt fick var och en någon skämtsam gåva — Rosi undantagen. Flickorna hade ansträngt sig av alla krafter för

att upptäcka någon svag sida hos henne, men det befanns tyvärr omöjligt. — Något skall hon ändå få förklarade emellertid Nelly, och så gick hon och köpte en bilderbok, på vars pärm lästes i gyllene bokstäver tre ord: „För snälla barn“. — Den här är just lämplig åt henne, menade Nelly och kamraterna höllo med därom.

Rosi tog boken, skrattade och lade undan den. Hon kunde inte rätt förstå vad meningen var.

Då utdelningen av julklapparna var slutad och sedan flickorna även fyllt ett bord med sina egna arbeten för de båda lärarinnornas räkning, drack man te och gick kort därefter till ro. För Lilli var det svårt att skiljas från alla sina vackra saker, hon ville inte gå och lägga sig, men så kom Jon Blund och höll sitt paraply över henne. Sovande kläddes hon av och lades i sin säng, som stod i fröken Gussows rum.

Och nu blev det tyst och mörkt i hela huset. Den härliga julaftonen var förbi med sina glada förväntningar och sin ljusprakt...

Månne granen skulle tändas nästa år för alla dem, som nu varit samlade omkring den?

*

Nu gick allt åter i de gamla hjulspåren. Undervisningen hade åter tagit sin början och miss Lead hade några få dagar efter nyårsdagen återkommit från sin färd till hemlandet. Hon hade med sig sex unga engelskor, som inte förstodo et ord tyska och som längtade hem gränslöst.

Nelly försökte trösta dem, men de satte sig hårdnackat emot varje försök i den vägen. De kände sig olyckliga i det främmande landet, ville icke lära sig tyska och förklarade att de av-

skydde både språket och människorna i Tyskland. Långa jeremiader skrevo de hem och bestormade sina anhöriga med böner om att låta dem återvända.

Detta var emellertid intet nytt. Fröken Raimar lade ingen vidare vikt därvid, då hon alltid gjorde samma erfarenhet i fråga om engelskorna. Det hade till och med förekommit, att någon av dem föresatt sig att svälta ihjäl och hårdnackat vägrat att både äta och dricka. Men ännu hade ingen av dem dött av svält — när magen energiskt fordrade sin rätt, hade de uppgivit hungersdöden.

— Jag är alls inte förtjust i mina landsmänner, sade Nelly en dag till Elsa. Jag tycker mycket mer om tyskarna — ja vill inte komma hem igen.

— Landsmänner? upprepade Elsa. Säg mig genast, hur man kallar dem! Jag har ju nyligen sagt dig det.

— Ja, jag vet, det heter landskvinnor, rättade sig Nelly.

— Du är härlig! storskrattade Elsa. Landsmaninnor heter det. Säg efter det och glöm det inte sedan, du kära engelska tyska. Du är för resten inte lik dina landsmaninnor, du är inte så stel, så inbunden och så stram som de andra. De se alltid ned på en, som om de ville säga: Det är för väl att jag inte är tyska.

— Nej, försvarade sig Nelly, som plötsligt kände sin nationalstolthet vakna, du får inte säga så. De se bara strama ut, därför att de inte förstå dig, det är alltsammans.

— De äro högfärdiga, påstod Elsa fortfarande. Sök inte att urskulda dina tråkiga engelskor. Du sade själv för en stund sedan, att du inte alls tyckte om dem.

Det tillstod Nelly. Hon menade emellertid, att hon själv kunde få säga det, men hon varken kunde eller ville höra en liknande dom ur en annans mun.

— Du är ändå lustig, Nelly, skrattade Elsa. Doktor Althof skulle säga: Miss Nelly, ni har skeva åsikter.

— Nej, visst inte, svarade Nelly ivrig och lätt rodnande. Doktor Althof skulle förstå mig. Han vet hur det ser ut i mitt hjärta.

Detta föreföll Elsa ytterst komiskt och hon retade sin väninna genom att skratta åt henne.

— Han skulle få mycket att göra, om han brydde sig om att se in i edra hjärtan, ropade hon skrattande. Och om han verkligen gjorde sig det besväret, så skulle du se, hur han skulle driva med er allesammans, dig och de andra, som svärma för honom.

Elsa läste nu för tiden med iver och hon ansåg ej mera att arbetet var en plåga. Att teckna var isynnerhet roligt, och sedan hennes fader blivit så glad över den ros, hon skickat honom, strävade hon ärligt att nå den skicklighet, han i sin blinda kärlek ansåg att hon redan nått. Han betraktade henne redan som konstnärinna och hade skrivit till henne med stolthet, att han låtit sätta hennes teckning inom glas och ram och att den nu hängde över hans skrivbord. Elsa var inte riktigt nöjd härmed, hon visste ju att fadern visade hennes försök för var och en, som kom på besök till honom.

Även modern var glatt överraskad över Elsas julgåva. För henne utgjorde det ett lysande bevis på framsteg och uthållighet, som hon aldrig förut märkt hos vildfågeln. Den största glädjen hade hon emellertid av Elsas tacksägelsebrev. Det var första gången, som denna talat till henne i så varma och hjärtliga ord — fru Annas ögon fylldes med tårar av rörelse och glädje. Hon kände nu med visshet, att framtiden skulle skänka henne Elsas kärlek.

De mycket efterlängtade danslektionerna hade tagit sin början redan för fjorton dagar sedan och medförde litet omväxling

i det enformiga pensionslivet. Två gånger i veckan kom dansläraren med sin fiol klockan sex på aftonen och lektionen började i stora salen.

Det var inte alla flickorna, som deltogo i dansövningarna. Småflickorna och engelskorna voro ej med därom, de sistnämnda förstodo så litet tyska och kunde ej heller finna något nöje i de enformiga dansstegen. Melanie delade deras åsikt och hade alltid ansett danstimmarna förskräckligt tråkiga.

— Det är verkligen ett måttligt nöje att hoppa omkring på det viset, sade hon till Flora en gång, då de voro ute och spatserade, vad skola dessa chasséer, dessa nigningar tjäna till? Vi kunna ju dansa förut och nog veta vi, hur vi skola niga och hälsa. Vi äro ju vuxna flickor, vet jag.

— Å ja, suckade Flora med en svärmisk blick över till den spegelblanka dammen, där gymnasisterna åkte skridsko, det kan väl gå för sig. Men det värsta är, att vi i tva hela månader måste dansa utan kavaljerer.

— Så grymt tråkigt! Melanie var djupt uppskakad, då hon utropade dessa ord. Man behandlar oss verkligen med puritansk hårdhet. Utan kavaljerer! Det är oerhört!

— Ja, med puritansk hårdhet! upprepade Melanie, som fann uttrycket ypperligt. Om jag kunde begripa, varför vi inte skola få vara tillsammans med herrar. Man behandlar oss, som om vi vore barnungar.

De förskräckligt tråkiga månaderna förgingo emellertid, varpå fröken Raimar inbjöd några väluppfostrade ungherrar, som gingo på gymnasiet, att deltaga i dansundervisningen de sista frya veckorna.

Med vilken glädje dessa inbjudningar mottogos, behöver jag inte berätta. Ungherrarna ansågo det som en stor heder att bliva bjudna til dansaftnarna i pensionen. I år längtade de mer

än eljest därefter, ty de påstodo, att det aldrig varit så vackra flickor i pensionen som nu. De kände dem mycket väl till utseendet, ty de begagnade varje möjligt tillfälle att möta dem på deras spatserturer. Nu skulle de få dansa med dem och språka med dem, det var utmärkt!

— I afton få ni för första gången dansa med unga herrar, barn, sade fröken Raimar vid middagsbordet en onsdag. Och då hon såg, med vilken glädje flertalet mottog denna underrättelse, tillade hon: Jag hoppas, att ni inte konverserar alltför livligt med dem — kom ihåg, att det är för dansens och inte för konversationens skull, som de äro hitbjudna.

Annemie fann dessa ord så lustiga, att hon började fnissa. Hon fick en bestraffande blick av fröken Raimar.

— Du kan särskilt taga åt dig mina ord, Annemie fortfor föreståndarskan. Akta dig för att göra dig bemärkt genom ditt ständiga fnissande. Och dig, Greta, ber jag allvarsammt att inte prata alltför mycket. Tänk på vad du skall säga, innan du öppnar munnen.

På detta sätt varnade och förmanade hon de unga eleverna, som i dag till följd av sin förväntansfulla spänning knappt hörde vad hon sade. Av vida större betydelse funno de frågan: „Vad skola ni taga på er? På vad sätt skola ni göra er fina?“

Knappt hade de hunnit ut ur matsalen, förrän de stormade uppför trappan för att hålla stor rådplägning i Orlas och systrarnas rum.

Melanie hämtade fram en stor pappask och började draga fram blommor och band. Hon ställde sig sedan framför spegeln och höll upp en ros mot sitt askblonda hår.

— Vad säga ni om den här rosen? frågade hon. Se på den — bryr då ingen människa sig om mig? ropade hon högt och otåligt till den övriga, som överröstade varandra, och hon stampade med foten av otålighet.

— Den passar bra, Melanie, svarade Rosi, som just nu kom in och hörde de sista orden — på sin egen toalett tänkte hon inte. Den mörkröda färgen passar utmärk till ditt blonda hår.

— Du har inte mycken smak, kära Rosi — ursäkta att jag säger det rent ut, sade Melanie tvärt. Orla, fäll nu din dom.

Ryskan ansågs som den mest eleganta bland flickorna, hennes dräkt var alltid mera smakfull än de andras. Med kännaremin tog hon Melanie i skärskådande.

— Den mörka rosen är för skarp i färgen, avgjorde hon, till ditt hår passar en bleckare blomma bättre. Vad tar du för övrigt på dig för klänning? Den är ju huvudsaken och efter den får du välja blomman.

— Min blåa batistklänning, har jag tänkt.

— Din bästa klänning! ropade Greta häpen. I så fall tar jag min blommiga.

Just som rådslaget var som ivrigast, öppnades dörren och fröken Gussow kom in.

— Fröken Raimar har bett mig säga till, att ni få kläda er i edra söndagsklänningar till aftonen, förkunnade hon.

— Å! sade Melanie långsamt och surt. Å, fröken Gussow, våra gamla, mörka klänningar! De ljusa vore ju mycket bättre.

Det blev emellertid ylleklänningarna. Mot föreståndarskans maktspråk gällde inga invändningar.

Innan de gingo in i danssalen, samlade sig flickorna ännu en gång inne hos Orla. Hon gjorde då en allmän mönstring av klänningarna, förbättrade en smula här och där och förstod att genom en obetydlig ändring giva även den enklaste klänning ett nätt utseende.

Melanie hade prytt sig efter bästa förmåga. En vit spetsfischy smög sig i djupa veck om hennes hals, och en blekröd ros, fästad på ena sidan, klädde henne utmärkt. Hon var otadlig och såg mycket klädd ut, trots den enkla, bruna klänningen.

Greta var så klumpig, så på henne tjänade det ingenting till att ändra något. Långa armar, stora fötter, dålig hållning — detta var sådant, som ej kunde döljas. Hennes allt annat än behagliga rörelser bidrogo ej heller att göra henne vacker.

— För dig passar den mörka dräkten mycket bra, sade Orla, i det hon tog fram ur sitt nipperskrin en korallkedja och slingrade den om Gretas hals. Den här skall jag låna dig, för att du inte skall se alltför enkel ut.

Flora underkastade sig ingen mönstring — hon fann det onödigt, emedan hennes smak var helt och hållet olikartad emot Orlas. Hon hade med otroligt besvär åstadkommit en grekisk hårfrisyr. I nacken hade hon samlat håret i en knut, ett par ensamma lockar föllo ned på sidorna, omkring framhåret hade hon tre gånger bundit ett svart sammetsband, besatt med vita pärlor. I pannan föll en krusad lugg ned.

Hon tyckte själv hon var lyckad, denna idé med håret försonade henne till och med med den gröna ylleklän ningen, fast hon i den, lång och tunn, såg ut som en humlestör.

Rosi hade inte prytt sig mycket. Hennes svarta kaschmirsklänning var oförändrad. En vit spets i halsen sammanhölls av ett sidenband med en silverpil. Så plägade hon förekomma om söndagarna och fröken Raimars befallning var ju, att det skulle ha söndagsdräkterna på sig.

— O gud, vad du ser tarvlig ut, Rosi! Så allvarlig och högtidlig, som om du ämnade dig i kyrkan! ropade Orla. Har du då åtminstone inte ett kulört band att sätta i stället för den där spetsen?

Hon hade intet, Melanie måste hjälpa henne. Villigt lånade hon Rosi ett alldeles nytt rött sidenband och var glad, då det lämpade sig så utmärkt åt „dygdemönstret“.

— Se nu hur du ser ut, sade hon och höll upp en toalett-

spegel för henne. Nå, vad säger du nu? Nu ser du inte längre ut som „guds ord från landet".

— Bandet är inte illa, menade Rosi, men det är en pinsam känsla att veta, att man bär lånade saker på sig.

— O sancta simplicitas! ropade den genialska Flora. Ditt pedanteri, mitt kära barn, går nästan för långt. Här kan inte bli tal om lånade saker, vi ha allting gemensamt.

Och liksom för att göra sitt ord till handling stack hon ned handen i Melanies blomsterask, som stod öppen, tog en eldröd nejlika och fäste den vid sitt skärp.

— Du tillåter väl, Melanie? frågade hon i förbigående. Den röda färgen klär mig verkligen förträffligt, och hon betraktade sig med välbehag i spegeln.

— Var äro Nelly och Elsa? ropade Orla.

De kommo in i samma ögonblick. Båda hade klätt sig med smak. Nelly visade sig på sitt allra bästa i skotsk klänning, garnerad om hals och armer med äkta spetsar, och likaså Elsa, som lagt en bred spetskrage över sitt blåa klänningsliv. Sin korallkedja bar hon, liksom Nelly bar sin.

— Tag nu dessa tusenskönor i håret, ropade Melanie och ville fästa dem i hennes lockar. Men hon satte sig däremot.

— Gå din väg med dina tusenskönor! svarade hon avvärjande. Jag kan inte tåla att gå med döda blommor.

— Som du behagar! sade Melanie litet förnärmad och kastade de försmådda blommorna tillbaka i asken.

Flickorna lämnade nu rummet och gingo utför trappan.

— Orla är ändå finast av oss alla, sade Melanie icke utan en smula avund, till Nelly och såg på henne, som gick före dem. I sitt blåa sammetsliv och den lika färgade sidenklänningen såg ryskan mycket förnäm ut. Mina föräldrar kunna inte kläda mig i siden och sammet, så rika äro inte vi.

— Gör detsamma, sade Nelly, man måste vara nöjd med litet.

— Vänta, vänta ett ögonblick! ropade någon bakom dem.

Det var Annemie, som i full fart kom efter dem.

— Jag är ännu inte riktigt färdig, sade hon andlös, men det rår jag inte för. När jag drog på mig klänningen, brast ett band någonstädes — och nu hänger en spets av överkjolen och släpar ända ned på golvet. Se, se!

Alla hade stannat och sågo på henne. Nelly, som alltid var praktisk, såg genast efter vari felet bestod.

— Kom hit, sade hon, så skall jag laga dig. Men då måste jag ha nål och tråd — sedan blir du färdig med ett par styng.

Det är inte så noga, menade Flora. Här har du en knappnål, den kan nog duga. Jag har mer än en gång fästat både band och satt ihop små rispor med knappnålar.

Men det ville engelskan ej höra talas om. Hon tog Annemie med sig på sitt rum och sydde de få styngen.

— Kära, snälla Nelly, ser du, här har ett stort stycke av spetsen gått upp på min ärm, vill du inte sy det på samma gång? Du är en riktig ängel.

Nelly lagade också detta, och då det var färdigt, hjälpte hon Annemie också med en och annan småsak i dräkten — ingenting satt som det borde sitta på den lilla knubbiga skrattduvan. Handskarna voro oknäppta, kragen satt snett och en knapp felades i de halvlåga lackerade skorna.

— Du är en mycket slarvig flicka, min kära skrattduva, grälade Nelly, men nu kan jag inte hjälpa dig mera, du måste gå utan knapp i skon. Klockan slår sex, vi måste vara punktliga.

De övriga flickorna hade inväntat dem i trappan. Nu följdes de allesammans åt, men stannade utanför salsdörren, då ingen vågade vara den första som kom in.

— Jag hör man talar därinne, viskade Orla, jag tror att de redan äro där.

Hon lade örat till dörrspringan och lyssnade.

— Jaha, de äro där.

— Låt mig titta genom nyckelhålet, Orla, bad Flora nyfiken och makade undan den andra.

Hon böjde sig fram, men just som hon skulle se genom nyckelhålet, fick Greta ett anfall av pojkaktighet. Hon skuffade till Flora, så att denna stångade med huvudet emot dörren. Det blev en allmän förskräckelse. Som en stormvind flögo de allesammans ända till rummets andra vägg. Tänk om fröken Raimar hört bullret! — Då hade vi ställt det vackert för oss, förklarade Melanie och kallade Greta tanklös och tölpaktig.

— Du är tokig, Greta, du är i högsta grad ouppfostrad, sade Flora ond, men Annemie skrattade, så att tårarna trillade utför hennes kinder.

— Var inte ond för att jag skrattar åt dig, Flora, sade hon, jag kan inte hjälpa det. Du såg så rolig ut — och så förskräckt, när du stångade dörren med din antika hårfrisyr.

Fröken Raimar hade verkligen hört en stöt mot dörren. Hon öppnade den därför, och då hon såg att flickorna stodo där, ropade hon till dem, att de skulle skynda sig.

Det var ett kritiskt ögonblick. I all hemlighet sökte de att maka fram varandra och bådo varandra gå först.

— Du får gå först, Orla, du som är den äldsta av oss, viskade Elsa.

— Jag är den yngsta, då kommer jag sist, ropade Greta, som eljest alltid var den första att göra sig hörd.

— Nej, Greta, bad Annemie, låt mig komma sist — jag har ännu inte skrattat ut.

Rosi var som vanligt den förståndigaste.

— Kom, Orla, sade hon, vi få inte låta fröken Raimar vänta. Jag tycker att vi på det hela taget uppföra oss betydligt barnsligt. Det är Gretas tölpaktighet, som är skuld till alltsammans.

De båda äldstas goda exempel verkade välgörande på de övriga. De besinnade sig och kommo lugna och allvarliga in i salen.

— Mina damer, tillåt mig att presentera herrarna för er. Med dessa ord mottog dansläraren dem, varpå följde ömsesidiga hälsningar.

Flora svävade redan i sjunde himlen, ty hon hade bland herrarna upptäckt en gymnasist i översta klassen, som länge svärmat för henne. Nyligen hade hon besjungit honom på jambisk vers som Apollo.

Fröken Gussow stod bredvid föreståndarskan och gladdes vid åsynen av denna blomstrande krans av unga flickor. Elsa såg hon mest på. Hon hade utvecklat sig otroligt på denna tid — både i kroppsligt och andligt hänseende. Det hetsiga barnet hade fått jämvikt över sig, vart hade hennes egensinne tagit vägen?

Hon jämförde Elsa med de övriga och fann, att hon ej blott var den vackraste, utan hon var även mera naturlig och omedveten än de andra. Hos henne fann man ej ett spår av koketteri, glad och fri såg hon ut i världen med sina stora barnaögon och tycktes vilja uttala den lyckligas fråga: Är du alltid lika härlig, vackra värld?

Melanie hade ett mera regelbundet ansikte, men hon var alls ej så omedvetet täck — man märkte snart, att den unga skönheten ofta nog plägade fråga spegeln om dess mening.

Flora och Melanie stodo bredvid varandra och gjorde sina iakttagelser angående herrarna, som de förstulet tittade

på. Naturligtvis låtsades de, som om de inte på minsta sätt brydde sig om dem.

Orla var mera uppriktig. Hon hade satt pincenezen på näsan och betraktade gossarna mycket obesvärat — vilket också sedan inbringade henne en skrapa av föreståndérskan.

Greta och Annemie hade satt sig i en fönstersmyg och skrattade och pratade otroliga dumheter. Ej ens Nelly var helt och hållet fri från att söka göra sig bemärkt. Hon hade förstått att sätta sig så att hennes lilla nätta fot i sin guldskinnssko liksom utan avsikt stack fram under klänningen. Rosi däremot var naturligtvis varken kokett eller på minsta sätt upphetsad. Hon satt lugn och glad, som alltid, såg rätt framför sig och var „dygdemönstret" även under danslektionen.

— Begynn! ropade dansläraren och klappade i händerna.

Orkestern, som bestod av en fiol och ett piano, stämde nu upp.

Och musiken klingade härligt i de unges öron och valsen befanns „förfärligt vacker".

— Vilja herrarna vara goda och bjuda upp! befallde dansläraren, och som berörda av en trollstav skyndade de danslystna ynglingarna fram, var och en till den av damerna, som han i tysthet utvalt åt sig.

För den sköna Melanie bugade sig tre herrar på en gång. Vilken triumf för hennes fåfänga sinne! Tyvärr hunde hon inte dansa med dem alla tre på en gång, utan måste trösta sig med vissheten att alla närvarande lagt märke till denna utmärkelse. Det hade visserligen inte alla gjort, men Flora och Greta hade märkt det och måste finna sig i den smärtande omständighet att de försmådda kavaljererna kommo och bjödo upp dem. De voro de enda bland alla de unga damerna,

som fått sitta. Isynnerhet Flora kände sig djupt förolämpad och följde med avundsamma blickar Elsa, som just valsade förbi med hennes „Apollo“.

Livlig blev knappast den första lektionen med kavaljerer. Föreståndarskans närvaro och hennes mönstrande blickar orsakade också ett visst tvång. Nelly, som var särdeles uppmärksam på sig själv och rädd att göra sig skyldig till några språkfel, var ovanligt tystlåten, och ett par gånger, då hon skulle svara och ville uttrycka sig riktigt regelrätt, sade hon de mest egendomliga saker.

En av ungherrarna berättade att han skulle resa till England, när han studerat slut hemma. — Skall ni bli stadig där? frågade hon, men menade: Skall ni stanna där? En annan frågade om hon trivdes i Tyskland. — Ja, jag är alldeles förtjust i tyskarna, svarade hon muntert.

Men det gjorde ingenting, ty hennes barnsliga naivitet var lika vinnande, trots hennes språkliga fel. De unga herrarna blevo allesammans intagna i den engelska flickan, och då hon dessutom dansade bra, blev hon mera uppburen än någon av de andra.

Greta hade svårt att hålla sig tyst och värdig, och mer än en gång föll hon ur sin roll. Orla hörde henne en gång förplumpa sig betydligt.

— Vad heter den unga damen med lockarna? hade hennes kavaljer frågat.

— Det är Elsa Macket, svarade Greta genast, och nu började hon att berätta utförligt om henne. Hon har varit här sedan i somras, hennes pappa kom hit med henne. Hon är långt bort ifrån — från Pommern — och, kan ni tänka er, hon hade sin hund med och ville nödvändigt ha den med sig i pensionen. Det kunde fröken Raimar naturligtvis inte

tillåta. Och vad hon var klumpig — det kan ingen göra sig ett begrepp om. En gång tappade hon en hel hög tallrikar —

— Greta, avklippte Orla hennes ordflöde, du håller på att tappa en nål. Kom med mig ett ögonblick, så skall jag fästa den.

— Så skamligt, så avskyvärt du bär dig åt! viskade hon, i det hon låtsades rätta på Gretas krage. Varför skall du tala illa om Elsa? Du ser den där herrn för första gången och inviger honom genast i våra pensionshemligheter. Skulle du tycka om, att han gick och gjorde narr av Elsa?

Greta var snopen. Detta hade hon inte tänkt på. Hennes pratsjuka hade på en gång fått makt med henne och hade spelat henne ett fult spratt.

Ledsen och nedslagen återkom hon till de dansande. Hon fattade det fasta beslut att vara försiktigare för framtiden. Men hur länge kunde hon hålla detta löfte? Det är svårt att tygla en livlig tunga.

Emellertid är det inte min mening att noga och utförligt skildra danslektionerna. Jag antager att de flickor, som läsa min berättelse, själva känna till både dess sorger och dess glädje. Det är alltid detsamma. Oskyldigt koketteri, litet svartsjuka, litet avund, svärmisk beundran, litet pojkkärlek, kanske också litet skvaller och så vidare. Därjämte också några små uppmärksamheter så att säga bakom kulisserna, till exempel hälsningar från fönsterna, gåvor av blommor, någon gång till och med ett gemensamt skridskoparti på isen.

Artigheter av de sistnämnda slagen voro naturligtvis helt och hållet förbjudna i pensionen. Fröken Raimar skulle för övrigt inte ha tillåtit dem — hon höll strängt på att flickorna ej hade någon gemenskap med gossarna utom under danstimmarna. I detta avseende var hon ytterst noggrann.

Det var henne därför i högsta grad emot, att de unga kavaljererna dagligen sökte att möta flickorna på deras promenader och få hälsa på dem. Hon kunde inte ens förstå, hur de kunde veta, vilken väg pensionärerna skulle välja, ty den ena dagen förde hon sin unga skara genom parken, den andra dagen genom dalen, den tredje bort åt bergen — men alltid kunde hon vara viss på att få se de röda gymnasistmössorna dyka upp, hon kunde omöjligt undgå dem. Gåtans lösning var mycket enkel, det var förmiddagseleverna som utförde förräderiet. De voro sändebud från sina bröder, släktingar och bekanta till helpensionärerna. De smugglade fram hälsningar, dikter, ja, till och med fotografier, och Flora begagnade sig av denna väg för att skicka sitt album till ungherrarna med begäran att de skulle skriva in originalpoem däri.

En dag — det var ganska nära slutet av dansterminen — stack man till Nelly en liten biljett. Hon skyndade sig upp på sitt rum, där Elsa befann sig, och öppnade den.

— Så oförskämt! ropade hon rodnande, sedan hon läst de få raderna. Hur kan den enfaldiga människan tillåta sig något dylikt emot mig? Jag har visst inte givit honom skäl till en sådan fräckhet. Härpå rev hon sönder biljetten.

Innan Elsa fick tid att uttala sin mening, kom Melanie inrusande, strålande av glädje.

— Flickor, ropade hon med sin läspande röst, jag måste tala om någonting för er. Men ni få inte förråda mig! Svär på att ni inte säga ett ord. Du också, Greta, vände hon sig till systern, som just kom in i rummet.

Naturligtvis gav hon sig inte tid att vänta på svaret. Hon sköt hemlighetsfullt regeln för dörren, tog fram ett litet brev ur sin klänningsficka och började att läsa högt.

„Min nådiga fröken!

Ni skulle göra mig till den lyckligaste av alla människor, om ni ville skänka mig er fotografi! Det är en djärv bön, jag vet det, men ni skall säkert förlåta mig, om jag tillstår, att det är min varmaste önskan att dagligen och stundligen få se och beundra edra märkligt antika drag.

Får jag hoppas?

Georg Breitner.“

Nelly hade samlat upp bitarna av det sönderrivna brevet från golvet och något så när lyckats sätta ihop dem. Nu läste hon upp brevet. Det var av samme författare och innehöll samma begäran, ordställningen var endast något annorlunda och han kallade Nellys drag „älskliga“ i stället för „antika“.

Den segerstolta Melanie blev en smula nedstämd vid denna upptäckt. Hon var tyst ett ögonblick och bara såg på Nelly.

— Vad skola vi göra, Nelly? frågade hon sedan. Vi kunna väl inte avslå herr Breitners begäran.

— Du vågar inte ge honom ditt porträtt, ropade Greta, som nog var en smula avundsjuk mot den vida vackrare systern. Låt du bli det, eljest skriver jag och talar om det för pappa.

— Jag har inte frågat vad du tyckte, svarade Melanie kort. Vad säger du, Nelly?

— Men, Melanie, ropade Elsa mycket uppretad, hur kan du ett enda ögonblick vara obestämd? Inte vill du väl skänka ditt porträtt åt en herre, som noga taget är helt och hållet främmande för dig och som ännu inte är en riktig herre. Han vill roa sig med att ha ditt porträtt — det är alltihop.

— Du pratar det du inte begriper, lilla enfald från landet! svarade Melanie ond. Vad menar du med „riktiga“ herrar?

— Sådana som inte gå i skola och sitta på skolbänkarna, förklarade Elsa. Herr Georg Breitner kommer att taga ditt porträtt med sig i klassen och låta sina „herrar" kamrater beundra det. Det blir roligt för dig.

— Nelly, du är alldeles tyst, sade Melanie en smula nedstämd, vad tycker du vi skola göra?

— Ingenting alls, svarade Nelly torrt. Vi låtsas som om vi inte fått de dumma breven.

— Nå, men om han frågar? Vad säga vi då, Nelly?

— Ingenting då heller. Vi rycka på axlarna och tiga. Det kallas: att straffa med sitt förakt.

Melanie var inte riktigt med om detta avgörande. Hon skulle inte ogärna givit bort sitt „märkligt antika" porträtt, men nu måste hon foga sig efter nödvändigheten. Vad var det också för påhitt av honom att bedja om Nellys „älskliga" fotografi?

— Ni ha märkvärdigt inskränkta åsikter, sade hon föraktligt och gick sin väg.

*

Dansterminen närmade sig sitt slut. — Så ledsamt! suckade ungdomen, men fröken Raimar kände sig lättad, ty fast hon gärna skaffade flickorna glädje, så längtade hon efter lugn och ro, då hon gjort den erfarenhet, att studiernas allvar blev lidande för nöjets skull.

Kursens avslutning och glanspunkt utgjordes varje år av en liten bal, och den skulle bliva på lördagen.

Benämningen bal är noga taget för storartad för den lilla festen. Några gäster till voro bjudna, orkestern förfogade över en fiol mera än vanligt, efter teet med smörgåsar följde en

liten bål och kakor och flickorna voro klädda i sina bästa kläder. Det var alltsammans.

Men den stora salen fick ett festligt utseende, det drog alltid fröken Raimar försorg för. Hon tyckte om att försöka väcka skönhetssinnet hos sina unga elever, för att de i en framtid skulle förstå att med små medel giva den enklaste fest en konstnärlig prägel.

Hon stod som bäst bredvid trädgårdsmästaren och bestämde, hur han med tillhjälp av de små granar, som han på morgonen kört hem från skogen, och därtill några bladväxter skulle åstadkomma små inbjudande hörn i rummet. Då detta var färdigt, fick han slå upp konsoler av rödmålat trä mellan de olikt formade kandelabrarna på väggen — yppiga slingerväxter ställdes upp på konsolerna. Även den gammaldags bronskronan, som hade formen av en skål med ljusarmar, fick sin prydnad av grönt. Man placerade en slingerväxt inne i skålen, så att de gröna stänglarna hängde ned mellan ljusen. Då dessa blivit tända på aftonen, gjorde den lätt åstadkomna prydnaden ett anslående måleriskt intryck.

Da allt färdigt, gjorde fröken Raimar ännu en tur kring salen och var nöjd med den.

Flickorna voro naturligtvis fullt sysselsatta. Det var deras första bal, som närmade sig, och denna betydelsefulla händelse upptog deras tankar helt och hållet. Några undersökte gång på gång sina luftiga klänningar, andra experimenterade med att lägga upp sitt hår på nytt sätt — Flora gjorda ständigt nya försök i den vägen — andra provade för säkerhets skull omigen sina klänningar — till dessa hörde Nelly och Elsa, som just fått sina julklänningar från sömmerskan. Då de båda stodo färdigklädda, kom Lilli inspringande.

— Jag får vara med på er bal! ropade hon. Fröken har givit lov. Och min nya vita klänning med sidenskärpet skall jag ha på mig — och jag får dansa med. Det blir så roligt i morgon!

Hon höll med båda händer i sitt förkläde och dansade lätt och behagfullt fram och tillbaka i rummet.

Det var redan tämligen mörkt, och den lilla märkte inte hur eleganta Nelly och Elsa voro. Först då de tänt på ljus, stannade flickan överraskad och såg från den ena till den andra.

— Vad ni äro fina! ropade hon beundrande och betraktade dem nära nog med andakt och med hopknäppta händer.

— Elsa, vet du, du ser ut som en prinsessa, fortfor hon. Får jag leda dig genom salen i morgon?

Elsa slog armen om sin lilla älskling och kysste henne.

— Vad du är het, Lilli! sade hon och kände på barnets panna och kind. Mår du inte bra?

— Jag har en smula ont i huvudet, svarade Lilli, men inte mycket — inte alls mycket, försäkrade hon, då Elsa bekymrad såg på henne. Det blir nog bra till i morgon — i morgon kommer jag säkert med på balen. Du får också komma med, sade hon till sin docka, som var döpt till Elsa efter givarinnan. Men då måste du vara snäll, eljest får du gå och lägga dig.

Morgonen därefter låg Lilli till sängs i häftig feber. Den tillkallade läkaren såg mycket allvarsam ut. Han ordinerade isomslag på hennes huvud — var halvtimme skulle de bytas om. Det livliga barnet låg där stilla och medvetslöst.

Fröken Gussow satt bekymrad bredvid Lillis säng, barnet hade just inslumrat. Föreståndarinnan försökte trösta henne och sade att Lilli hade förkylt sig — hon hade ofta sett liknande fall.

Den unga lärarinnan skakade tvivlande på huvudet.

— Om vi inte skulle ha bal i afton åtminstone! sade hon suckande. Detta buller i huset — och så det sjuka barnet! Kunde vi inte uppskjuta balen, fröken?

— Ni ser allt i för mörka färger, kära fröken, svarade föreståndarskan. Bullret kommer inte att störa Lilli — hur skulle det kunna nå ända hit? Och tänk så flickorna ha glatt sig åt denna kväll och hur hårt det vore att förstöra deras glädje. Ännu kan jag inte se någon fara, och vi kunna lugnt låta balen bli av.

— Balen, upprepade Lilli, som vaknat och hört de sista orden. Jag vill dansa — kläd på mig fröken! Låt mig få dansa

Fröken Gussow såg med en vältalig blick på föreståndarskan. Nu måste hon ju inse, hur sjuk flickan var — hon yrade.

Men fröken Raimar förblev lugn. Hon gick fram till Lilli och tog henne i handen.

— Det är ju ljusan dag, Lilli, sade hon vänligt. Ser du inte, hur solen skiner? I afton skall du få dansa, men ännu är det alldeles för tidigt. Lägg dig och sov en stund till — när du vaknar, är du frisk och kry, och får på dig din vackraste klänning.

— Solen skiner, upprepade barnet, liksom uppvaknande ur en dröm och såg med trötta ögon bort åt fönstret. Därefter lade hon handen på pannan och sade sakta:

— Ack, fröken, jag har så ont i huvudet.

— Det går nog över, kära barn; tag bara din medicin ordentligt.

Hon kysste Lilli och sökte övertyga den uppskrämda lärarinnan, att den lilla sjuklingens fantasier hade ingenting att betyda — det hände ofta hos livliga barn vid ett feberanfall, utan att det behövde innebära någon fara. Och efter dessa uppriktigt menade trösteord lämnade hon rummet.

Det såg också ut, som om hon skulle ha spått sant. Lilli somnade fram emot middagen. Febern hade minskats något och fröken Gussow kände sig lättare till sinnes och vågade andas ut. Då Elsa kom och deltagande, med bekymrat uttryck frågade efter Lilli, viskade fröken Gussow glatt:

— Hon sover — det ser ut som vore hon bättre.

Elsa meddelade genast åt sina väninnor denna glada underrättelse — litet var hade blivit orolig för allas lilla älskling — men nu återväcktes den muntra stämmingen. Endast Flora var fortfarande en olycksprofet.

— Mina aningar bedraga mig inte, jag känner det — döden kommer att bryta denna späda knopp, sade hon i tragisk ton och provade samtidigt sina nya balskor, sträckte fram foten så långt hon kunde och beundrade skons fina, smäckra form. Det var inte alltför allvarsamt med hennes mörka aningar.

Lillis förbättring visade sig emellertid av kort varaktighet. Medan flickorna muntra och lyckliga klädde sig till festen, låg hon i den häftigaste feber.

Fröken Gussow vek ej från hennes sida och förklarade med bestämdhet att hon ej ämnade lämna sin plats. På fröken Raimars önskan talade man ännu icke om att den sjuka blivit sämre — hon ville ej minska elevernas glädje, det skulle för övrigt tjäna till intet. Den unga lärarinnan stannade således kvar ensam i sjukrummet. Hon hörde ett oredigt sorl från danssalen, någon gång trängde ett muntert skratt till hennes öron — och slutligen hördes musiken dämpad, det var polonäsen, som spelades upp.

— Kom, Elsa, ropade Lilli plötsligt — fröken Gussow ryckte till förskräckt. Snälla Elsa, kom! Jag skall leda ut dig i salen, kom bara!

Hon hade satt sig upp i sängen och försökte hoppa ner ur den.

Fröken Gussow lade sin arm om det feberheta barnet och försökte få henne att lägga sig, men Lilli stötte henne bort.

— Gå bort! ropade hon. Du är inte prinsessa, du har ingen vit klänning. Elsa! — Elsa, kom!

Ångestfullt och häftigt stötte hon fram dessa ord och stirrade med vidöppna ögon på sin vårdarinna.

— Var lugn, så skall Elsa komma, sade denna med darrande röst — hennes strupe sammansnördes av ångest. Var lugn, min älskling, säg, vill du inte? Lägg dig ned — stilla — så där! Med milt våld bäddade hon ned den sjuka.

— Stilla, upprepade barnet mekaniskt. Alldeles stilla, så kommer Elsa.

Fröken Gussow drog i klocksträngen och då hon en stund väntat oroligt, kom kokerskan. Hon var den enda, som lagt märke till ringningen — de båda andra tjänstflickorna voro sysselsatta i festrummen.

— Gå genast efter fröken Elsa, bad hon med halvhög röst. Och skicka efter doktorn. Flickan är mycket sjuk. Men utan att väcka något uppseende, Barbra, ingen behöver få veta det.

— Men om fröken Raimar skulle fråga mig, undrade den något trögtänkta kokerskan, då måste jag väl tala om, hur det är?

— Hon frågar dig om ingenting, om du bär dig klokt åt. Skynda dig bara, det ber jag dig om.

Slumpen hjälpte Barbra. Just som hon ämnade sig in i salen, kommo Elsa och Nelly, upphettade, skrattande och pratande, arm i arm ut därifrån.

Barbra vinkade hemlighetsfullt till dem.

— Fröken Elsa, sade hon. Ni måste genast gå upp till fröken Gussow.

— Det har väl inte hänt någonting, Barbra? frågade båda flickorna på en gång.

— Nej, nej, ingenting har hänt, men barnet däruppe är sämre. Jag skall genast hämta doktorn. Men ingen skulle få veta det. Ni behöva inte bli förskräckta, lugnade hon, då hon såg deras ångestfulla miner, det går inte så fort med små barn. Sjuk — död — frisk — man vet inte, vad det kan bliva av. Men nu måste jag skynda mig!

Och som en vind bar det nedför trappan och ut ur huset.

— Jag går med dig, sade Nelly, men Elsa hindrade henne.

— Du måste gå tillbaka in i salen, Nelly, sade hon med bestämdhet. Det skulle väcka uppseende, om vi båda voro borta. Jag går ensam — jag skall snart låta dig veta, hur hon mår.

Sorgsen såg Nelly efter den bortskyndande, sedan återvände hon till den festligt upplysta salen. Hon kände sig beklämd, då hon såg omkring sig endast lyckliga, glada människor — ovillkorligen fyllde sig hennes ögon med tårar.

Men ingen skulle få se hennes bedrövade ansikte. Hon dolde sig därför bakom en växtgrupp.

Det fanns emellertid en som lagt märke till henne och det var doktor Althof. Då han såg henne inträda i salen med så allvarsam uppsyn och strax därefter draga sig undan, närmade han sig småningom till henne.

— Varför söker ni ensamheten miss Nelly? frågade han vänligt. Är ni ledsen?

— Ack, herr doktor, jag är så orolig för Lillis skull. Barbra var här och hämtade Elsa och har nu gått efter doktorn. — Nellys eljest så glättiga ögon sågo nu i sorg och ångest upp till den unge mannen.

Doktor Althof hade aldrig funnit henne så älskvärd som i denna stund.

Den skälmska, glada Nelly i den tunna, ljusblå klänningen, med en krans av tusensköna i det blonda håret, hade han med välvilja givit akt på under aftonens lopp — den sorgsna Nelly, som röjde en så livlig medkänsla för sin lilla kamrat, gjorde honom varm om hjärtat.

— Lugna er, tröstade han. Jag skall ögonblickligen gå upp till den sjuka och lovar er att låta er veta, hur det står till.

Då han efter en lätt knackning öppnade dörren, mötte honom en rörande syn. Elsa låg knäböjande framför sängen och hade lagt sitt huvud alldeles tätt intill Lillis, så att hennes bruna lockar blandade sig i barnets ljusa. En frisk, röd ros, den enda prydnad hon burit i dag, hade fallit ur hennes hår och låg på golvet med flera blad avfallna. Fröken Gussow lade som bäst ett nytt isomslag på den sjukas brännande panna.

Doktor Althof frågade ingenting — en blik på det sjuka barnet sade honom allt. Hon såg på honom med en stirrande och främmande blick, hennes händer trevade oroligt omkring i den tomma luften. Då Elsa ville höja sitt huvud, hängde barnet sig fast vid henne.

— Du skall inte gå ifrån mig — du är prinsessan! ropade hon i avbrutna meningar. Du är den vackraste! — Kom — kom och dansa med mig!

Med ens togo hennes inbillningar en ny riktning och hon trodde att Elsa var Kristusbarnet.

— Det kära Kristusbarnet har en gyllene klänning — och krona på huvudet — ack, så den strålar! — Du vill leka med mig, fortfor hon med ett leende, vänta, jag kommer till dig, till de små änglarna. — Jag kommer — tag mig med dig!

Utmattad sjönk hon efter detta anfall ned i bädden.

Elsa var som förlamad av skräck. Aldrig förr hade hon stått vid ett sjukläger, det var därför helt naturligt att hon var

utom sig av förskräckelse och fasa. Hon höll sig fast i fröken Gussov och blev dödsblek utan att hon ändå kunde få ett ord över sina bävande läppar.

— Gå tillbaka dit ner, Elsa, sade doktor Althof och fattade hennes hand. Kom, jag skall följa med er.

Men hon skakade på huvudet.

— Jag stannar här, sade hon sakta men bestämt, jag lämnar inte Lilli.

Och fast tonerna av Straussvalsen smekande och lockande trängde genom natten in i det stilla sjukrummet, tänkte Elsa inte på att återvända ill glädjen och munterheten därnere. Hennes själ var helt och hållet fylld av oro för hennes älskling.

Endast få ögonblick låg Lilli lugn och med slutna ögon — sedan började hon åter att yra, ännu häftigare än förr. Än ropade hon på Elsa och ville dansa med henne, än ville hon leka med Kristusbarnet, slutligen började hon att med svag och matt röst sjunga: „En liten fågel är jag."

Vad barnets sång lät sorgsen och vemodsfull! Elsa måste vända sig bort, heta tårar runno nedför hennes kinder och det var, som om hennes hjärta ville brista.

— Jag fruktar det värsta, sade fröken Gussow högst upprörd. Om doktorn ville komma ändå!

Han dröjde alls inte länge, men det föreföll henne som en evighet, innan han kom. Han såg på barnet och studsade. Hur hade Lilli inte förändrat sig, sedan han såg henne senast, vart hade det blomstrande, levnadsglada barnet från i går tagit vägen? De runda kinderna voro infallna och de stora, mörka ögonen stirrade uttryckslöst ut i luften. Han tog hennes hand och kände henne på pulsen — men hon märkte ingenting utan fortfor att sjunga, helt sakta: „Jag ensam är —"

— Aj, aj! skrek hon plötsligen och tryckte handen mot sitt huvud. Katten biter mig! Tag bort den, fröken, tag bort den!

Läkaren slog ett pulver i ett glas vatten och räckte henne. Det var svårt att få barnet att taga in det och först, då Elsa talade milt och vänligt bad henne, öppnade hon läpparna. Då hon druckit blev hon lugnare och föll i en lätt slummer.

— Var bo barnets föräldrar? vände sig läkaren till fröken Gussow. Jag råder er att genast underrätta dem om sjukdomsfallet. Jag vågar inte svara för utgången. Vi ha att göra med en svår hjärninflammation.

— Endast modern lever, svarade doktor Althof och erbjöd sig att genast avsända ett telegram till henne. Efter hans beräkning skulle hon kunna vara här redan följande afton.

Innan han gick, återvände han ännu en gång till danssalen för att underrätta föreståndarskan om vad läkaren sagt. Nelly, som just dansade fransäs med Georg Breitner och ej kunde gå ut ur ledet, sände honom en oroligt frågande blick. Hon märkte genast att han inte hade något gott att berätta. Om dansen blott slutade, så att hon kunde skynda till honom! Men han väntade inte, han försvann ur salen efter ett par minuter och lämnade Nelly i den häftigaste oro. Hade Lilli blivit sämre? Fröken Raimars lugna ansikte gav intet svar på denna fråga. Hon hade sitt vanliga välvilliga leende, där hon talade med några av gästerna utan att på minsta sätt se upprörd ut.

Hon var likväl orolig, fast hon mästerligt förstod den sällsynta konsten att behärska sig. Varför skulle hon störa glädjen? Inom en kvarts timme skulle dansen vara slut, då skulle flickorna gå till vila, utan att höra, hur det stod till med den sjuka. Ungdomen behöver sömn, sade hon till sig själv, isynnerhet efter en genomdansad natt. Om Lillis tillstånd försämrades, så skulle flickorna ju nästa morgon få höra den sorgliga nyheten.

Elsas försvinnande hade väckt åtskillig uppmärksamhet, men Nelly hade urskuldat henne, genom att svara på alla frågor:

— Hon kommer nog snart igen, hon fick litet ont i huvudet. Åt föreståndarskan hade hon sagt, var Elsa var. Balen slutade, innan hon kom igen.

Miss Lead hade fått i uppdrag att sörja för, att flickorna stilla och utan buller skulle gå in i sina rum. Det blev också gjort, men då den engelska lärarinnan dragit sig tillbaka in till sig och flickorna ansågo sig säkra, så smögo de sig alla för en stund in till Rosi, som bodde i slutet av korridoren. De måste ännu få tala om sina intryck, så fyllda voro deras unga hjärtan av den förtjusande festen.

Melanie hade med sig sina doftande kotiljongsbuketter och lade fram dem på bordet framför sig. Med vemodsblandad stolthet betraktade hon sitt överflöd. — Vilken skada! ropade hon, vilken skada, att allt redan är förbi!

— Allt det sköna är förgängligt, blott minnet förbliver, sade Flora patetiskt. Och när hon sade detta, betraktade hon en ung herres fotografi, som hon försiktigt och fiffigt hade gömt i sin näsduk. — Det var Georg Breitners porträtt, han hade bytt sig till hennes.

— Ack. flickor, det var i alla fall gudomligt! utbrast Annemie i ett plötsligt utbrott av förtjusning. O, vad jag skulle kunna berätta mycket för er!

— Än jag då! Och jag! ropade de andra.

— Ni skulle baxna, om jag ville tala om vad jag vet! ropade Melanie stolt och vände kokett sina blickar mot taket. Jag har upplevat mycket, jag! Hon var så ivrig, så att hon glömde att tala sakta.

— Tala inte så högt, Melanie, förmanade Rosi och Orla instämde.

— Vi få lov att gå och lägga oss, sade någon slutligen, ty om ni en gång börja att berätta om edra erfarenheter, så bli ni kvar här till i morgon.

— I morgon är söndag, då få vi sova ut, sade Greta, som förgicks av nyfikenhet efter att få höra det så mystiskt antydda. Men var äro Elsa och Nelly? avbröt hon sig plötsligt och såg sig om. Jag har inte sett Elsa på hela aftonen. Hade hon verkligen huvudvärk? Kom, så smyga vi oss över till henne och titta efter!

Förslaget mottogs med allmänt bifall, men det blev ändå inte utfört. Ty de hade inte gått många steg, förrän miss Lead stod som ett spöke i natten framför dem.

— Vart skola ni hän? frågade hon vredgad. Har jag inte befallt er gå till sängs? Lägg er genast — och i morgon skall jag rapportera er olydnad för föreståndarskan.

Så blev det då äntligen tyst i den översta våningen. Småningom tystnade de livliga rösterna, ögonen föllo ihop i lugn slummer och sömnens gud förde de unga flickorna tillbaka till dansen. Ännu en gång spelade musiken upp och dansen var livlig och förtjusande.

— Så tråkig verkligheten är! det var Melanies första ord, då hon vaknade.

*

I sjukrummet tänkte man inte på att sova, ännu mindre på lyckliga drömmar. Där såg det sorgligt ut. Lillis yrsel var visserligen över, men hon låg medvetslös. Febern var också i tilltagande. Då föreståndarskan kom in, skyndade läkaren att underrätta henne om sina farhågor. Elsa kunde inte avhålla sig från att snyfta högt — det var henne omöjligt att behärska sig.

— Gå och lägg dig, Elsa, sade fröken Raimar vänligt till henne, du kan inte längre få vara kvar här.

Läkaren tillrådde detsamma, och hur ivrigt bönfallande flickan än såg på föreståndarskan, så måste hon foga sig.

— Du är en snäll flicka, sade fröken Raimar vänligt och hennes röst var så vek, som om hon höll sina tårar tillbaka, men du kan inte få som du vill den här gången. Du kunde bli sjuk själv, om du stannade här. Du kan ju ändå inte hjälpa Lilli. Ser du — hon känner varken igen dig eller oss.

Innan Elsa lämnade rummet, gick hon sakta fram till Lillis säng. Darrande tog hon den lilla, brännande handen, böjde sig ner och tryckte en kyss på den. God natt, min älskling, viskade hon sakta, god natt?

Och med en lång, tårfylld blick tog hon avsked av det bleka ansiktet, och hon kände att det var ett avsked för alltid. Därefter skyndade hon ut — med näsduken pressad emot munnen för att ej skrika högt av sorg.

Utanför — alldeles utanför dörren stod Nelly. Hon hade obemärkt följt efter fröken Raimar och väntade på Elsa, som nu tröstlös föll henne om halsen, varpå Nelly förde henne upp på sitt rum. Där kastade sig Elsa förtvivlad på sin säng och dolde sitt ansikte i kuddarna, medan hon grät högt.

— Är hon så dålig? frågade Nelly.

— Hon dör, Nelly, snyftade Elsa utom sig, vår lilla älskling dör.

Nelly blev blek och började att darra häftigt, men hon kunde ingenting säga. Hon kunde aldrig giva luft åt sin smärta som Elsa. Dennas ohejdade gråt var något helt och hållet främmande för Nelly. Det var ej att undra på. Elsa hade aldrig sett sorg och lidande i ögonen, hennes sorglösa ungdom kunde man likna vid en solig majdag, som ler över jorden från en blå himmel utan moln. Men Nelly! Hur många djupa skuggor hade inte redan fördunklat hennes

unga liv! Hon måste tänka på sin fader, som gick bort så ung och lämnade henne föräldralös kvar.

Hon satte sig bredvid Elsa på hennes säng och tog hennes hand.

— Kom och sätt dig! sade hon med något osäker röst. Du blir sjuk själv, om du inte söker lugna dig. Och om vi än gräto oss till döds, så blir det stackars barnet inte friskt för det. Om Gud sagt: Jag vill taga den lilla ängeln till mig — vad kunna vi då göra? — Elsa, det är alls inte olyckligt att dö som litet barn. Vem vet, om inte ett sorgligt liv väntede vår lilla älskling; det är då mycket bättre, att hon är död. — Jag har ibland önskat, att Gud skulle tagit mig till sig, medan jag var ett litet barn.

Så sorgligt hon talade! Elsas medlidande vände sig genast till Nelly. Hon svarade intet, men hon reste sig upp och omfamnade henne fast och innerligt. Och de båda flickorna i sina lätta baldräkter, som de tagit på sig med förhoppning om endast glädje, slöto i detta ögonblick av allvar ett innerligt vänskapsförbund för hela livet. Månen bröt plötsligt fram ur de täta molnen och smekte med sina bleka strålar de båda väninnornas ansikten — två rosor som knoppades på samma stam.

*

Det var en sorglig söndag, som följde efter balen. Då flickorna sutto vid morgonkaffet, ännu uppfyllda av sina minnen, kom fröken Gussow in. Åsynen av henne kom det muntra pratet att förstummas — hennes bleka och förgråtna ansikte förkunnade intet gott. Elsa och Nelly skyndade genast fram till henne, de hade hittills hållit sig ifrån de övriga, då det var omöjligt för dem att deltaga i den andras glädje.

— Är det bättre? frågade Elsa på en gång i hopp och fruktan.

Sorgsen skakade fröken Gussow på huvudet, och hennes ögon fylldes av tårar.

— Nej, sade hon, det är inte bättre. Sjukdomen är i tilltagande och vi måste vara beredda på det värsta. Jag talar om detta för er, flickor, för att ni inte skola bli alltför överväldigade ifall — — —

Hon kunde ej tala ut, tårarna kvävde hennes röst.

Det blev på ögonblicket dödstyst efter dessa ord. Men när Elsa började snyfta högt, då blev där en allmän gråt och jämmer. Intet öga förblev torrt vid tanken på att de för alltid skulle förlora lilla Lilli.

Den unga lärarinnan avlägsnade sig, men Elsa skyndade efter henne.

— Låt mig gå in till henne, bad hon ivrigt och sträckte fram sina händer.

Hon kunde inte få det. — Du kan inte få återse henne, Elsa, sade fröken Gussow med bestämd röst. Hon har blivit så förändad, så att du inte på lång tid skulle kunna glömma henne. Hon är blott en skugga nu av det vackra, glada barnet.

Hon kysste den tröstlösa Elsa och återvände till sjukrummet. Fröken Raimar hade ej lämnat det sedan midnatt.

Då Elsa kom tillbaka till matsalen, stod miss Lead färdig att gå i kyrkan och med psalmboken i handen. Hon bad flickorna skynda sig, det var hög tid.

— Jag kan inte följa med i dag, miss Lead, sade Orla, som helt och hållet emot sin vana låtit sina känslor övermanna sig och grät häftigt — jag kan inte.

— Inte jag heller — inte jag heller, instämde de övriga. Till och med Rosi, som alltid var lydig och foglig, bad att få

stanna hemma. Jag är så ängslig, jag skulle inte kunna höra på predikan, sade hon.

— Jag förstår mig inte på er, sade miss Lead högst förvånad och såg från den ena till den andra. Är inte Guds hus den bästa tillflyktsort för ett sorgset hjärta? Säger icke Herren: „Kommen till mig, alla som äro betungade, och jag skall vederkvicka eder.“ Jag går för att bedja för den lilla sjuklingen — kanske skall Herren höra min bön.

Hon gick, och de engelska pensionärerna följde med henne. De delade helt och hållet hennes åsikt. Endast Nelly stannade hemma. Hon var icke mindre allvarlig än de andra, hon hade ett fromt, barnsligt sinne, men hon hade också ett varmt hjärta, som kände djupt, och det skulle ha varit omöjligt för henne att lämna den boning, som blivit hennes hem, på en dag, då man varje stund kunde vänta dödsängeln.

— Jag vill också bedja, sade hon för sig slälv. Hon gick bort i ensamheten, föll på sina knän, lade sina hopknäppta händer på en stol och böjde sitt huvud. I denna ställning förblev hon länge och bad varmt och innerligt att Lilli skulle få leva.

Men det stod annorlunda skrivet i stjärnorna. Mot aftonen slog förestånderskan upp fönsterna i sjukrummet. Lilli var död.

Milt hade dödsängeln kysst hennes panna och burit henne med sig bort från jorden. Som ett sorglöst slumrande barn låg hennes kropp i den lilla bädden, det krampaktiga draget i hennes ansikte var borta och ett fridfullt leende låg på hennes läppar.

De båda lärarinnorna stodo tysta och med hopknäppta händer vid bädden och kunde ej taga sina blickar från den lilla döda. Aftonsolen förklarade med sitt rosenskimmer det

bleka ansiktet, och i det knoppande äppleträdet utanför fönstret sjöng en stare sin aftonsång. Där utanför var vaknande vår — härinne en liten knopp, som blivit bruten, innan den kunnat utveckla sig till blomma.

— Så snart måste du dö — och bland främlingar! avbröt fröken Gussow den högtidliga tystnaden.

— Hon kände sig lycklig och hemma ibland oss, sade fröken Raimar i djup rörelse. Hon hade blivit främmande för sitt egentliga hem, hon har ju inte en gång frågat efter sin moder.

— Hon slumrar så lugnt, som om hon ännu levde. Hon är lycklig! Och plötsligt överväldigad av sina känslor böjde sig den unga lärarinnan högt gråtande över Lilli och kysste hennes kalla panna. — Sov gott, sov gott, älskade barn! Gud höll dig kär, därför tog han dig till sig.

— Lugna er, kära väninna, förmanade fröken Raimar, i det hon lade sin hand på hennes skuldra. Vi ha en pinsam uppgift kvar, att tala om denna sorgliga utgång för flickorna. Vi måste göra det så lugnt som möjligt, för att de inte skola bliva alldeles utom sig av sorg.

Men flickorna blevo ändå överväldigade, isynnerhet Elsa vars livliga natur otyglad hängav sig åt smärtan. Hon trodde att hon skulle dö. Ännu hade hon aldrig känt sig så olycklig som under den första natten efter Lillis död, inte ens den gången, då hon såg vagnen rulla bort med hennes fader och hon stod kvar främmande och ensam utanför porten till pensionen.

*

Lilli var nedbäddad i jorden. Under snöklockor och violer vilade hon. Den lilla kistan var helt och hållet täckt

med vårens små blombarn. Barnet sörjdes djupt av alla, som kommit i närmare beröring med det, och det hade väckt allmän smärtsam förvåning att modern ej kommit dit.

På Lillis dödsdag hade det kommit ett telegram, där hon nämnde, att hon ej kunde komma förrän på tisdag afton. Det var alldeles omöjligt att komma förr, emedan hon på måndagen skulle utföra huvudrollen i ett nytt teaterstycke. Sedan hon samma dag fått underrättelse om barnets död, anlände med omgående post ett brev fullt av sorg och klagan, men själv kom hon inte. Dyrbara blommor sände hon, och hon gav föreståndерskan i uppdrag att för Lillis grav låta förfärdiga ett marmormonument, framställande en knäböjande ängel, och sockeln skulle bära i gyllene bokstäver inskriften: „Dyra barn, bed för mig.“

— Min mamma skulle ha kommit hit, om hon visste att jag vore illa sjuk, sade Elsa, sedan hon uppläst för Nelly det brev, hennes moder skrivit med kärleksfulla, tröstande ord.

— Ja, hon skulle säkert ha kommit till dig från världens ända, ropade Nelly livligt.

— Och hon är ändå inte min riktiga mamma, tillade Elsa. Ack, Nelly, jag har inte alltid varit snäll mot henne. Tror du hon vill förlåta mig?

Sorgen hade gjort Elsa så vek och mottaglig för varje bevis på kärlek, och hela hennes sinne intogs av en allvarlig, högtidlig stämning. Hon hade aldrig förut kommit på dylika tankar, och om detta skulle varit tillfället, om de förr klappat på hos henne, skulle hon ej släppt in dem. I dag var det helt annorlunda, nu kände hon ett behov att tala ut med sin väninna och att anklaga sig själv.

— Sörj inte för det, Elsa! Din moder håller av dig och är alls inte ond på dig. Hon förlåter dig allt, var säker på det.

När du var hemma hos henne, var du ju också en ouppfostrad, dum „baby“, men nu har du blivit en ung dam.

— Tror du det på allvar, Nelly? frågade Elsa och såg frågande på Nelly med sina barnsliga ögon.

— På fullt allvar, och jag skall giva dig ett gott råd: Skriv ett långt brev till din mamma och tala om för henne, vad du tänker.

Elsa funderade ett ögonblick.

— Du har nog rätt, Nelly, sade hon sedan med bestämdhet, jag skall skriva till henne, det är jag henne skyldig. Jag skall göra det redan i dag. Måtte hon endast svara på det mycket snart, jag blir inte lugn förrän hon gjort det.

Just som hon satt sig ned för att verkställa sitt beslut, kom Flora in med strålande ögon.

— Jag är tvungen att läsa upp mina nyaste dikter för er, sade hon upprörd. Det är det bästa, jag ännu har skrivit. Ni få lov att höra dem.

Hon slog upp ett drygt häfte, där hon besjungit Lillis död i sinsemellan mycket olika tonarter.

„Elegie över en av stormen bruten rosenknopp,“ började hon att läsa.

Nelly höll sig för öronen.

— Var tyst! Jag vill inte höra dina dumheter! Förarga mig inte med dem!

Elsa instämde.

— Låt oss vara i fred, Flora, sade hon. Vi äro så ledsna, så vi kunna inte skratta. Och det vet du, att dina dikter alltid narra oss att skratta.

Djupt förnärmad slog Flora igen häftet, på hvars omslag där stod med stora bokstäver: „Floras klagosånger.“

— Ni ha alls intet sinne för den högre diktningen, och jag skall tacka Gud, när det blir påsk och jag får lämna detta prosaiska ställe.

Hon övergav de otacksamma och sökte upp Rosi. Om igen annan ville beundra hennes dikter, så hade hon alltid i „dygdemönstret“ en tålmodig åhörarinna. Men inte begriper hon sådant, menade Flora med en suck.

Elsas brev till henes mor var avsänt. Sedan dess hade åtta dagar förgått och ännu hade hon ej fått något svar. Hon var orolig och ledsen däröver, men Nelly tröstade henne.

— Det är ju ingen evighet, sedan du skrev, sade hon. Du tänker oupphörligt på det, och därför blir tiden så lång för dig. Jag slår vad om att du i dag får ett långt och roligt brev. Jag anar det.

Och mycket riktigt! Nellys aning, som egentligen inte var så allvarsam menad, gick i fullbordan. Det kom ett brev till Elsa.

— Kom in till mig, Elsa, jag har något att tala om för dig.

Med dessa ord mottog fröken Raimar henne, då hon kom ifrån kyrkan.

Med klappande hjärta följde Elsa. Vad kunde det vara?

— Jag har nyss fått ett brev från din fader, kära barn, däri han ber mig meddela dig en riktigt glad nyhet. Anar du inte, vad det kan vara?

— Nej, svarade Elsa och såg i otålig spänning på fröken Raimar.

— Du har fått en liten broder. Se här, läs själv — din fader har lagt in ett brev till dig.

Men Elsa kunde ingenting läsa i detta ögonblick. Nyheten hade på en gång glatt och uppskakat henne i hennes innersta. Blodet trängde sig upp i hennes kinder, och innan hon kunde

få ett ord över sina läppar, kastade hon sig om fröken Raimars hals och kysste henne. Hon måste ha någon att urladda sin jublande glädje över.

Då hon blev något lugnare, blygdes hon över sin överilning. Hur kunde hon på detta sätt glömma all respekt och så ogenerat omfamna pensionsföreståndarskan!

— Förlåt mig! sade hon skamsen och drog sig tillbaka. Men fröken Raimar hade alls inte blivit ond utan omfamnade henne en gång till.

— Kom hit, mitt barn, sade hon vänligt, och låt mig vara den första, som hjärtligt lyckönskar dig!

Senare omtalade hon för fröken Gussow Elsas överflödande glädje som ett bevis för hennes barnsligt goda hjärta. Hon hade förr knappast trott, att Elsas trotsiga natur skulle låta tämja sig.

Brevet till Elsa var helt kort och skrivet av modern för flera dagar sedan. Att det blivit liggande oavsänt var faderns fel, han hade velat tillägga några rader och hade ej kommit sig för därmed förrän nu.

— Läs först, vad din mamma skriver, bad Nelly, då Elsa strålande av glädje kommit inrusande till henne. Läs först, så ska vi sedan prata om „baby“.

Elsa läste:

„Mitt kära barn!

Ditt sista brev har gjort mig mycket lycklig. Jag kan knappast invänta den stund, då jag får trycka dig till mitt bröst och med en hjärtlig kyss säga dig, att jag aldrig varit ond på dig. Jag visste väl att mitt barn skulle hitta vägen till mig. Var nu inte ledsen över små överilningar från flydda dagar — de äro längesedan glömda — tänk hellre på framtiden, då vi få vara tillsammans, och utmåla den så skön,

som din unga fantasi kan det. Jag håller så mycket, mycket av dig! Med många kyssar

din Mamma.“

Pappa hade i går i hast tillagt följande:

„Hurra! Vi ha en präktig pojke! jag har blott den enda önskan att genast få visa honom för dig. Han är lik dig, har lika muntra, bruna ögon som du. I morgon skriver jag mera till dig.“

— Ack, klagade Elsa, som på en gång skrattade och grät, ack, om jag kunde flyga hem! Jag längtar så mycket att få se mamma och pappa och lille bror.

Hon omfamnade och kysste Nelly, och då fröken Gussow kom in, föll hon också henne om halsen. Hon skulle i sin glädje ha velat taga hela världen i famn.

På eftermiddagen, då det första glädjeruset lagt sig, återvände Elsas tankar till den döda Lilli. Hon förebrådde sig att hon hunnit glömma henne så helt och hållet.

— Kom ,Nelly, sade hon, så gå vi ned i trädgården och plocka violer till en krans på Lillis grav.

Fröken Gussow var med om detta förslag och på aftonen följde hon de båda flickorna ut till den fridfulla kyrkogården. Elsa lade ned kransen på den nya gravkullen. De övriga kransarna från begravningen lågo ännu kvar där, men de voro redan vissnade och torra och kvällsvinden lekte i den långa, vita sidenbanden.

*

Dagarna kommo och gingo och påsken stod för dörren. Examen var redan överstökad och de utdelade betygen hade framkallat glädje eller sorg, allt efter deras beskaffenhet.

Elsa hade orsak att vara nöjd. Undantagandes i ett par ämnen såsom räkning, hade hon gjort goda framsteg. Hennes allvarliga flit, hennes uppförande, som var otadligt, isynnerhet på sista tiden — efter Lillis död — framhölls med lovord av både lärare och lärarinnor — endast den engelska lärarinnan delade ej de övrigas åsikt. Miss Lead hyste fortfarande fördom mot Elsa, som hon fann klumpig och bullersam, och vars engelska uttal missen aldrig kunde berömma.

— Var inte ledsen för det, Elsa, sade Nelly, då de båda blivit ensamma. Du talar alls inte dåligt engelska, och du uttrycker dig alltid bra. För övrigt kan du trösta dig med, vad som här står om mig. Varpå hon räckte fram sitt betyg, där Elsa läste: „Särskild anmärkning: Nelly gör mycket obetydliga framsteg i tyska språket.“ Är det inte orättvist? frågade hon. Jag bemödar mig allt vad jag kan med edert krångliga språk.

Nu blev det Elsas tur att trösta. Hon lovade att inte låta Nelly säga något tyskt ord orätt utan att rätta henne, däremot skulle Nelly minst en timme om dagen tala endast engelska med sin väninna.

Flora var i högsta grad förargad. Hon fann det „i sanning storartat“, att doktor Althof givit henne blott simpelt „underkänt“ i litteraturhistoria. — Åt mig! ropade hon, så snart hon ej längre hade läraren framför sig. Åt mig! Jag som själv så länge varit sysselsatt med litterärt arbete! Men ni skall så se, herr doktor, ni skall få se!

Denna mystiska antydan hade avseende på hennes sista arbete. Hon hade dagen förut skrivit den sista raden däri och tillika med en biljett lämnat det till genomläsning åt doktorn. Med anspråkslös självkänsla hade hon hoppats, att man skulle uppföra hennes sagospel på föreståndarskans instundande födelsedag. Skulle doktorn anse några små ändringar nödvändiga, så ville hon gärna rätta sig efter hans råd.

Några dagar hade förgått, och ännu hade hon ej erhållit något svar. Varför dröjde han? Nog måste han ju tycka om „Thea, blommornas fe“, det tvivlade hon ej på ett ögonblick. Hon hade levat sig in i sin sagovärld, och hennes fantasi utmålade för henne en storartad framgång. Hon hörde åskådarnas stormande bifall — författarinnan måste fram och tacka för applådarna. — Hon drömde vaken — långsamt, med nedslagna ögon kom hon fram mellan kulisserna. — „Flora!“ ropades från alla sidor och allas ögon riktades emot henne. — Ja, bli nu förvånade, ni som inte trodde, att den misskända Flora kunde åstadkomma något av värde! Nu har hon övertygat er, att hon var född till författarinna. — Anspråkslös och ödmjuk niger hon till höger och vänster — utan att se upp — hon hade gått fram till spegeln för att instudera sin blick och sin nigning. — Jag spelar naturligtvis själv blommornas fe, fortfor hon i tankarna. Vilken annan skulle kunna så uppgå i rollen, som jag! Vad kostymen skall kläda mig! En klänning av silverskir, fullsatt av rosor, en gyllene krona på huvudet, en lång, lätt slöja och utslaget, böljande hår.

Försjunken i sina tankar löste hon sina flätor och draperade sitt hår måleriskt över skuldrorna. Ovillkorligen föllo de första stroferna av storverket på hennes läppar och högt med patetisk röst började hon att deklamera:

„Träd fram, små blommor, jag med er vill leka,
låt mig ej vänta, träden alla fram!
Jag vill båd rosor och tulpaner smeka . . .“

Hon blev avbruten på ett högst obehagligt sätt av en ljudelig knackning på dörren och ett slamrande med handtaget. Greta ropade också därute:

— Varför har du stängt igen om dig? Öppna, jag har någonting med mig åt dig.

I största hast fästade Flora upp sitt hår, sköt sedan ifrån regeln och frågade vresigt:

— Vad är det du vill?

Greta hade kommit in i rummet och såg sig förvånad omkring.

— Du talade så högt, sade hon, alldeles nyss. Vem talade du med?

Flora brydde sig ej om att svara. Hon såg att Greta hade med sig hennes manuskript och hon ryckte det till sig.

— Giv mig det! Var har du fått tag i min bok?

— Var inte så ondsint, du, sade Greta. Vad går åt dig? Det är en ren slump, att jag kommer med det. Doktor Althof bad mig lämna det åt dig.

— Varför bad han inte mig komma själv och hämta det? Du trängde dig väl fram på ditt vanliga viktiga sätt. För resten kan du gå din väg — jag vill vara ensam.

Men Greta var alls ej hågad att gå sin väg. Hon vädrade en hemlighet, och den måste hon först ha reda på.

— Men jag har ingen lust att gå härifrån, sade hon och satte sig helt lugnt.

— Du är så odräglig! ropade Flora ond och vände ryggen åt Greta. Så fick hon en ny idé. Nå, om du nödvändigt vill stanna här, så inte gör det mig någonting, fortfor hon och närmade sig till dörren.

Innan Greta hunnit upp, hade hon öppnat dörren och skyndat ut. Hastigt vred hon om nyckeln i låset och den nyfikna Greta var fången.

Med vingade steg skyndade Flora ned i trädgården, till tårpilen. Hon smög sig in mellan de nedhängande grenarna och sjönk ned på en bänk, gjord av en trädrot. Här kunde ingen upptäcka henne.

Hon tryckte handen emot det häftigt klappande hjärtat och darrade av spänning. Hur skulle domen utfalla? Hennes oroliga svaghet varade likväl ej länge, snart kom tillförsikten tillbaka. Modig och segerviss slog hon upp häftet. Naturligtvis sökte hon först efter några rader av *hans* hand. Men hon bläddrade och fann ingenting. Hon bladade igenom häftet, höll upp det i luften och skakade det, men det hon väntat föll ej ur. Hon var högeligen överraskad, då hon ej ens kunde finna den minsta lilla rad, ditskriven av honom. Hon ämnade redan lägga undan boken, då hon kom att upptäcka två ord, som doktor Althof med sin sirliga och på samma gång fasta handstil skrivit med rött bläck alldeles inuti den släng hon anbragt under slutordet. Hon läste dessa ord och sjönk ned som krossad.

— Avskyvärt! ropade hon med bävande läppar, upprörande!

Floras överraskning var ej heller något att undra på, hennes ståtliga luftslott störtade samman vid dessa båda små ord. „Tanklöst pjoller!“ stod där tydligt skrivet och utan förbarmande var därmed domen fälld över hennes författarskap.

Hon knöt sina händer i vanmäktigt raseri och hatade nu den man, hon hittills tillbett i svärmisk beundran. Varför skulle han misskänna hennes begåvning — eller snarare, varför ville han inte erkänna den? Hon ville skynda till honom — ögonblickligen — han skulle tvingas att säga, *varför* han dömt henne så hårt.

Men hon uppgav detta beslust, hon fruktade att svimma av rörelse — och svag skulle han aldrig få se henne — aldrig hädanefter! Hon föredrog att skriva till honom och det genast.

Hon tog upp en anteckningsbok ur fickan och började sätta ihop ett ursinnigt brev. Men knappast hade hon nedskrivit ett par meningar, innan hon genom det gröna bladgallret upptäckte Greta, som kom storspringande rätt emot pilen. Hon fick knap-

past tid att gömma anteckningsboken, innan den andra stod framför henne.

Floras tankar sysselsatte sig uteslutande med brevet, så att hon glömt sitt manuskrip, som hon lagt på bänken bredvid sig. Greta upptäckte det ögonblickligen, slog ned på det som en fågel, tog det och skyndade bort med sitt byte.

— Så, fröken Flora! ropade hon triumferande. Nu får jag ändå reda på dina hemligheter — nu är det jag som har överlistat dig.

— Greta, giv mig boken! ropade Flora utom sig och sprang efter henne. Snälla Greta! Jag skall giva dig, vad du vill.

Men Greta var döv för hennes böner. Hon bara skrattade och sprang.

— Du är tvungen att ge mig tillbaka vad som jag rår om! hotade Flora, då hon såg, att hon inte i godo kunde få sin vilja fram. Hör du, jag *vill* ha igen den.

När Greta hörde dessa ord, bara storskrattade hon.

— Du vill! Jo, det är härligt! ropade hon. Du är rolig du! Greta hade kommit ända fram till byggnaden, medan Flora ännu hade ett stycke kvar. Trots sin tunga, oviga kropp var hon lättare på foten än Flora.

Då denna insåg att hon sprang i onödan, stannade hon och började gråta. En i sanning förtvivlad blick kastade hon på den, som rövat hennes skatt, ty hon var nu förlorad, det vill säga prisgiven till kamraternas hån och smälek. Greta skulle naturligtvis skvallra om alltihop.

Men saken fick en helt annan utgång. Just som Greta sprang uppför de två trappstegen till korridoren, rusade hon nära nog i armarna på doktor Althof. Hon hade inte sett honom, därför att hon såg bakom sig. Hon svängde häftet i luften och ropade till den stackars Flora:

— Nu skall jag läsa dina hemligheter!

Läraren insåg genast, vad det var fråga om. Han skulle ej behövt tvivla på det, även om han ej sett hur förskräckt Flora var.

— Ni skulle ju lämna fram detta häfte till Flora, sade han i förebrående ton. Hur kommer det sig att ni ännu har det kvar?

Hon svarade icke och såg tämligen flat och skamsen ut. Hon hade även blivit röd upp över öronen.

— Jag skall aldrig mera bedja er om en tjänst, fortfor han, då jag ser, hur föga jag kan lita på er. Giv mig boken, så skall jag lämna den till Flora.

Greta räckte honom den.

— Det är hennes egen skull, fick hon äntligen fram som ett urskuldande, hon hade — hon hade låst in mig. Till straff ville jag taga boken ifrån henne.

— Till straff? upprepade doktor Althof med ett tvivlande leende. Och vad skulle ni göra med den?

— Ja, inte skulle jag ha läst den, sade hon, Floras dikter äro bara tråktiga och tokiga. Jag ville bara retas med henne.

— Greta, Greta! Den unge läraren hotade med fingret och skrattade. Om det ordet vore en bro, så vågade jag inte gå över den. Låt se att ni inte är så indiskret och nyfiken en annan gång, nyfikenhet är ingen prydnad för unga flickor.

Han vände sig ifrån henne och gick emot Flora, som närmade sig långsamt. Hon hade ännu tårar i ögonen. Vart hade detta hat tagit vägen, som nyss på stunden rasade i hennes inre? Det var försvunnet, bortdunstat! Den gamla kärleken och beundran för doktor Althof hade trängt det tillbaka och åter bemäktigat sig hennes ädla hjärta. Så svallade hennes hängivenhet över, att hon plötsligt, hänförd av tacksamhet, fattade hans hand och ville kyssa den.

— Tack, sade hon sakta, då han hindrat henne därifrån. Sedan skyndade hon tillbaka till sin fristad, sitt sångartempel, och i stället för att avsluta det påbörjade brevet, diktade hon en sonett, som hade överskriften: „Till honom.“

Doktor Althof såg efter henne, då hon skyndade bort, och skakade på huvudet.

— Överspänd! utbrast han ofrivilligt och tillade: Det allra värsta är att hon är obotlig.

Fröken Raimars födelsedag, som inföll i maj, firades alltid med en storartad fest. Förmiddagselevarna och pensionärerna tävlade om att få den så omväxlande och underhållande som möjligt genom musikaliska och teatraliska prestationer, levande tavlor och annat. Även i år skulle dagen bliva en fest och detta, fast knappast fyra veckor förflutit, sedan Lilli dog.

— Jag skulle gärna uppgivit festen, sade föreståndarskan en dag till den engelska lärarinnan och fröken Gussow, men jag vill inte göra det för flickornas skull. Mer eller mindre har Lillis död uppskakat dem alla och de gå och hänga med huvudena. Det bästa medlet att uppliva dem är att skaffa dem någon förströelse. Hur mycket vi sörja, kunna vi ej väcka upp det kära barnet.

Lärarinnorna kommo överens om att genast börja anordningarna till festen. Miss Lead åtog sig att låta flickorna instudera ett engelskt lustspel och fröken Gussow ett franskt. Den förstnämnda utvalde sin personal uteslutande bland förmiddagseleverna, den senare besatte sina roller med helpensionärer. Men hon hade åtskilliga svårigheter, innan hon kunde förmå flickorna att antaga de roller, hon bestämt för var och en. Flora, som skulle spela en gammal gumma, var alls inte nöjd därmed, utan påstod att Rosi skulle passa mycket

bättre till en sådan roll, men Rosi saknade totalt varje tillstymmelse till dramatisk talang och skulle aldrig gått i land med en roll. Hon talade dessutom vida sämre franska än vad Flora gjorde.

Fröken Gussow var mycket bestämd.

— Som du vill, Flora, sade hon. Om det inte roar dig att mottaga den roliga rollen, så låter jag någon av förmiddagseleverna spela den, och då får du nöja dig med att vara åskådare för denna gång.

Men att sitta bland åskådarna roade Flora ännu mindre. Efter någon tvekan bestämde hon sig — med mycken självuppoffring, som hon påstod — att spela den gamla frun. Elsa och Melanie, som skulle spela hennes döttrar, passade utmärkt för sina roller — Melanie utstyrd, elegant och fåfäng, Elsa raka motsatsen. Vild och obändig, halsstarrig och näsvis, naturligtvis allt annat än elegant, gör hon de galnaste streck och den svaga modern kan alls ej rå på henne. Då uppträder en ung släkting, intresserar sig för den otämda fågeln och förstår att genom vänlighet och bestämdhet väcka hennes goda sidor och tämja hennes trots. Slutligen blir hon hans brud.

— Orla, du kan taga kusinens roll, sade lärarinnan.

— Orla? utbrast Elsa förvånad. Hon kan väl inte spela herre!

Vid Elsas oskyldiga fråga uppstod en verklig storm bland flickorna. Alla talade på en gång och alla ville de upplysa Elsa, som ingenting visste.

— Vet du då inte, att vi bruka ha det så? frågade Orla.

— Vi få inte spela teater tillsammans med herrar, sade Flora hånfullt, de äro förbjudna i pensionen.

Du är lustig, Elsa, ropade Melanie. Det är just det otrevliga att vi flickor också måste spela herrollerna.

— Herrar! Herrar! sade Annemie och bara skrattade. Man kan skratta ihjäl sig åt er!

— Ja, om herrar vore med, så ville jag spela Elsas roll, hördes Gretas starka röst över de andras, men nu —

— Nu får du spela bondgossen, Greta, avbröt fröken Gussow. Man hade helt och hållet glömt hennes närvaro. Och nu ber jag er vara lugna, ni bråkiga flickor! Fröken Raimar hade minsann sina skäl för vad hon bestämt — hur våga ni sätta er häremot? Att ni ännu äro för barnsliga för att förstå dem, det har jag nu märkt alltför tydligt. Ni borde skämmas! — Sätt er nu vackert ned och skriv av edra roller, i morgon skall var och en läsa upp sin roll.

Med dessa ord lämnade hon flickorna.

Alla voro nu tysta, undantagandes Greta, som inte kunde avhålla sig från att säga: — Tråkigt är det ändå, när inga herrar äro med! Och den dumma bondpojken tänker jag inte spela.

Men hon spelade honom ändå och det visade sig snart, att hon passade utmärkt till denna roll.

De dagliga repetitionerna förströdde flickorna, som fröken Raimar önskat. Elsa fann isynnerhet ett stort nöje i denna sysselsättning, som var fullkomligt ny för henne. Hon övervann snart sin första rädsla och utförde sin roll till fröken Gussows belåtenhet — ibland kunde lärarinnan inte låta bli att småle över den högst natursanna framställningen.

Till generalrepetitionen skulle alla infinna sig i sina kostymer för att de skulle vänja sig vid varandras utseende. Denna förordning var särdeles lämplig, ty då de sågo varandra i de komiska dräkterna, kunde de inte avhålla sig från att skratta.

Flora med kanonlockar vid tinningarna, i en liten mössa,

med lornjett, som hon ständigt höll upp mot sina ögon, var oigenkännlig. Den eleganta svarta klänningen med släp gjorde, att hon såg mycket längre ut än hon var. Hon hade nu helt och hållet försonat sig med sin roll som gammal fru, och de lovord, hon mer än en gång fick höra av fröken Gussow, kommo henne att fundera över, om inte teatern vore hennes egentliga framtidsbana, och hon drömde dag och natt om dessa tiljor, „som föreställa världen", om sin framtid som författarinna och scenisk konstnärinna, den stora framtid, som väntade henne.

Orla tog sig förträfflig ut i sin jägarkostym, med den gröna hatten käckt på sned, och de små mustascher, som hon hade sotat på sin överläpp, gåvo henne ett mycket manligt utseende och klädde henne förträffligt.

— Du är stilfull, Orla, sade Melanie och betraktade Orlas jaktstövlar med hänryckning.

— Så där borde du alltid gå klädd, tillade Flora på fullt allvar och blev naturligtvis utskrattad.

Greta var en bondgosse, alldeles sådan hon skulle vara, klumpig och högröstad. Melanie trivdes utmärkt i den koketta och eleganta dräkt, hon utvalt åt sig. Hon ställde sig framför spegeln och ändrade litet här och där på sin kostym. Och Elsa?

Hon kom in sist av alla och vid åsynen av henne uppstod ett så enstämmigt skratt, att fröken Gussow hade svårt att tysta flickorna.

— Så du ser ut, Elsa! ropade hon skrattande. Kom hit, så får jag se närmare på dig. Vill du verkligen uppträda i de där kläderna? Nej, vet du, det går inte för sig. En och annan ändring få vi lov att göra på din kostym. Du är då inte kokett, eljest hade du aldrig tagit på dig den där klänningen.

— Låt mig vara som jag är, bad Elsa ivrigt — hon var så lycklig att få ha på sig sin älskade blusklänning vid detta tillfälle. Hon hade växt ur den, den hade blivit både för kort och för trång, vilket gjorde att hon såg otroligt löjlig ut i den.

— Omöjligt, kära barn! Du ser ut som en tiggerska. Det går inte an, att ärmarna äro lösa från livet, det där utslitna skärpet få vi ersätta med ett nytt — en krage måste du ha, och främst av allt måste de avskyvärda stövletterna borstas rena. Sedan går du an. Vi skola inte överdriva, tillade hon, då Elsa började hänga läpp, man måste alltid hålla måttan. Och så skall du inte låta håret falla ner så tätt över ögonen — du kan ju knappast se framför dig. Glöm inte att du är dotter till en friherrinna, dina kläder kunna vara i oordning, men söndriga få de inte vara.

— Skola vi inte börja? sade miss Lead, som tillika med sina konstnärinnor även infunnit sig till generalrepetitionen. Hon hade blivit en smula otålig över den långvariga mönstringen av kostymerna, vilken hon fann helt och hållet överflödig — hon kunde inte begripa, varför fröken Gussow sysslade så länge med en sådan sak. Enligt hennes mening berodde alltsammans på, att flickorna behärskade det främmande språket och lärt sig sina roller — allt det övriga var utan betydelse. Något livligt spel ville hon inte höra talas om, sökte någon av de uppträdande att röra sig fritt och naturligt, så blev hon alldeles utom sig och ropade: — Lugn, lugn! Tänk på plastiken!

Som det nästan alltid går, så gick det också här, generalrepetitionen utföll ytterst dåligt. Flickorna hade redan rampfeber i avvaktan på morgondagen och fingo det ännu mera genom miss Leads otålighet. Hon förklarade nämligen häftigt, att det vore allra bäst, om man uppgav alla teaterplanerna. Det franska stycket fann hon under all kritik och

rådde fröken Gussow enskilt, att inte låta det uppföras. — Tänk bara på, sade hon, att det behandlar en kärlekshistoria! Det kommer att väcka anstöt.

Fröken Gussow sade småleende till engelskan, att det ju ej var några småbarn utan vuxna flickor, som spelade det lilla stycket.

— Kärlekshistorien, tillade hon, är ju en bisak av fullkomligt oskadlig art — det hela handlar om en halsstarrig flicka, som blir tuktad.

Miss Lead skakade ändå ogillande på huvudet, hon ville inte låta sig övertygas.

— För övrigt, om ni verkligen utför er föresats, så kommer Elsa att förstöra alltsammans. Hur ser hon ut, och hur spelar hon? Klumpigt, utan ett spår av hållning. Golvet på er lilla teater brakar ju under hennes fötter för varje steg hon tager — hennes rörelser äro plumpa och alltför fria.

Fröken Gussow svarade ingenting på denna hårda, orättvisa kritik. Hon hade för länge sedan uppgivit alla försök att bota engelskan för hennes fördomar, vilket inte heller var möjligt. Och Elsa var en gång för alla ingen gunstling hos miss Lead.

Hon hade emellertid misstagit sig. Aftonen därpå lyckades allt över förväntan väl. Den praktfullt upplysta salen, det högtidsklädda sällskapet meddelade, åt de unga en livlig stämning. Festen inleddes med en prolog, skriven av en av flickorna i högsta klassen. Hon framsade den själv mycket vackert och rönte starkt bifall. Flora var den enda, som ryckte på axlarna, där hon stod mellan kulisserna. — Ingen lyftning, ingen poesi och ingen talang! så ljöd hennes kritiska domslut.

Det engelska stycket gick otadligt, korrekt men tråkigt. Men om också åskådarna inte hade mer än en mening därom,

så voro de likväl efter styckets slut frikostiga på applåder. De uppträdande ropades fram och då den röda ridån höjde sig och flickorna nigande trädde fram, strålade miss Lead av stolthet och belåtenhet. — Very well! ropade hon högt. Ni ha lyckats riktigt bra!

Sedan några tablåer och litet musik förekommit, avslutades föreställningen med det franska lustspelet.

— Tänker ni verkligen våga försöket? vände sig ännu en gång miss Lead i välvillig men något nedlåtande ton till fröken Gussow. Blev ni inte avskräckt efter den stora framgång, *vårt* stykte vann? Lyd ni mitt råd och inställ alltsammans! Vi skola alltid hitta på något skäl. Det franska lättsinnet måste falla igenom vid jämförelsen med den engelska gedigenheten.

Trots miss Leads varningar gick ridån upp över det franska stycket, och hon måste göra den nedslående erfarenheten, att det upptogs vida bättre än den engelska komedien. Åskådarna hade mycket roligt och skrattade hela tiden. Två gånger blev Elsa framropad för öppen ridå, så friskt och natursant spelade hon.

— Hon är *charmante, charmante!* ropade monsieur Michael. Jag har allt skäl att vara stolt över henne. Hon talar och rör sig så livligt och smakfullt som en parisiska.

— Hon spelar sig själv, sade doktor Althof leende. Men jag hade inte väntat mig ett så behagfullt uppträdande hos vildfågeln.

En liten triumf skulle miss Lead likväl få njuta, Elsa förstörde totalt kärleksscenen, som avslutade stycket. I det ögonblick, då Orla skulle omfamna henne, fann hon alltsammans så löjligt, att hon brast i skratt.

— Vilken skada! utbrast Nelly halvhögt. Varför skulle hon skratta? Hon var så bra och nu förstör hon slutet.

Doktor Althof, som händelsevis befann sig i Nellys närhet, hörde hennes utrop. Han slog sig ned på en tom plats bredvid henne.

— Er väninna, sade han, är i alla fall aftonens hjältinna. Men varför har ni inte varit med i kväll, varför är ni härute bland åskådarna? Ni skulle säkert ha lyckats väl på scenen.

Nelly slog ned sina ögon.

— Ni är alltför god, herr doktor, sade hon, men jag duger inte till det, jag har ingen talang.

— Ni har ju inte försökt. Se på Elsa, vem hade trott henne om att vara en så intagande skådespelerska?

— Ja, inte sant? instämde Nelly livligt och med uppriktig glädje. Hon är förträfflig och jag är alldeles förtjust över henne.

Den unge läraren såg tigande men deltagande på Nelly. Hennes ord kommo från hjärtat utan spår av avund, hennes ögon lyste av glädje, då hon berömde sin väninna. Och i jämförelse med Elsa hade hon likväl så föga att hoppas för framtiden. Den ena var ett lyckans barn, den andra en fattig flicka, som skulle börja en mödosam bana som lärarinna.

— Inte sant? Hon är förtjusande? upprepade Nelly och såg frågande på honom.

— Javisst, javisst, svarade läraren tankspridd och började därpå att tala om helt andra ämnen. Varifrån har ni fått de vackra violerna? frågade han, pekande på en bukett, som hon höll i handen. De dofta så starkt. Jag tycker så mycket om violer.

Hon uppfattade endast, att han tyckte om violer. — Tag dem, herr doktor, sade hon naivt och rodnade, tag dem, det skulle glädja mig mycket.

— Inte alla, sade han leende och plockade ut ett par ur

buketten, som hon räckt honom. Så, nu är det tillräckligt. Tack!

Han steg upp och gick ifrån henne. Hon blickade efter honom med ögon, som lyste — hon hade lagt märke till, att han stuckit hennes blommor i knapphålet.

— Hur kan du bära dig så taktlöst åt! utbrast miss Lead, som hade sin plats alldeles bakom Nelly, och ryckte henne med sin skarpa röst med ens ur hennes paradis. Ett sådant uppförande! Jag har hört varje ord. Blygs du inte över att skänka blommor åt en herre!

Som en iskall vind plötsligt ilar över en nyss utsprucken blomknopp, så förstörde dessa ord Nellys glädje.

— Har jag gjort något orätt? frågade hon ängsligt. Jag ber er, miss, säg om det var opassande? Tror ni att doktorn anser mig för påflugen?

Tanken på denna möjlighet pinade henne i hög grad och kom blodet att rusa upp till hennes kinder. Med verklig ångest väntade hon på ett lugnande ord och såg forskande på lärarinnans ansikte, som alls icke hade något milt uttryck.

— Åtminstone kommer han att anse dig en smula enfaldig, svarade hon utan förbarmande, om han också inte finner dig påflugen.

— Nej, nej, ropade Nelly förskräckt. Han skall inte döma sin lärjunge så strängt.

— Jaså, du vet det så säkert? fortfor miss Lead att pina henne. Du är inte längre något barn, som man kan tillgiva sådana uttryck av tanklöshet — en vuxen flicka får inte blint följa vart och ett av sina infall.

— Jag skall bedja honom att få igen blommorna, sade Nelly djupt skamsen.

— Nej, låt bli det, om du inte vill blottställa dig i ännu högre grad. Du bör tiga och inte glömma dig så en gång till.

En blivande lärarinna måste lära sig att tänka på varje ord, varje blick, på sin hållning framför allt. Kom alltid ihåg det!

Sorgsen såg Nelly ned på golvet efter denna hårda tillrättavisning. Borta var nu hennes goda lynne, hela festen var förstörd. En het tår föll ned ur hennes öga på blommorna, som varit orsak till hennes bekymmer. De rent av brände hennes hand och hon hade gärna kastat dem långt ifrån sig. Tyst och avsides höll hon sig hela aftonen, och om doktor Althof kom i hennes närhet, så undvek hon honom. Hon skulle ej kunnat möta honom nu, miss Lead hade helt och hållet tagit ifrån henne den förra glada frimodigheten.

Då flickorna gingo och lade sig efter festens slut, satt Nelly alldeles emot sin vana tankfull kvar.

— Hur är det med dig? frågade Elsa. Du är så tystlåten i kväll.

— Å, ingenting! svarade Nelly hastigt och steg upp från sin drömmande ställning. Det är ingenting alls.

Det var första gången hon förteg sanningen för sin bästa väninna. Hon kunde omöjligt tala om sin sorg, och ändå — vad var det, som trots alla bekymmer kom hennes hjärta att klappa häftigare och som genomströmmade henne som en vårvind?

*

Hägg och syren hade blommat ut och det blev nu rosornas tid. Nelly och Elsa promenerade efter kvällsvarden i trädgården, och då de hörde en näktergal slå sin drill i skogen, stannade de lyssnande.

— Så vackert! utbrast Nelly. Kom, låt oss sätta oss här och höra på.

De hade lagt sina armar om varandras liv och talade ej ett ord. Den stilla, doftande kvällen, månen som silverklar steg upp på aftonhimlen, näktergalens smältande sång väckte en aningsfull, aldrig förr känd stämning i deras unga hjärtan.

— O, Elsa, avbröt Nelly med en suck den högtidliga tystnaden, nu far du snart härifrån och lämnar mig ensam. Jag är så ledsen, när jag tänker på det.

Även Elsa var vemodigt stämd, och hennes ögon blevo fuktiga vid tanken på att skiljas från Nelly. Men hon dolde modigt sin sinnesstämning och försökte att trösta sin väninna.

— Ännu dröjer det ju länge, innan jag lämnar pensionen, sade hon, du vet ju att mina föräldrar vilja, att jag skall stanna här till den första september. Vi ha ännu åtta veckor att vara tillsammans, Nelly. Det är ju en mycket lång tid, tänk dig, åtta hela veckor!

Nelly skakade sorgsen på huvudet.

— Nej, svarade hon, det är en mycket kort tid. Det är inte heller fullt åtta veckor, om du räknar ordentligt. Vi ha i dag redan den sjunde juli — till första september är det femtiofyra dagar. Det fattas sålunda två hela dagar i åtta veckor.

Elsa måste skratta, hur bekymrad hon än var.

— Du söta, kära Nelly, utropade hon och kysste henne hjärtligt på munnen. Du är då alltid rolig, till och med när du är bedrövad! Vet du vad? Vi skola inte redan nu börja göra det svårt för oss genom att tänka på vår skilsmässa. Vi skiljas ju heller inte för hela livet. Du kommer snart och hälsar på mig — säg?

Men Nelly var vemodigt stämd denna afton och kunde icke tröstas. Hon försökte visserligen att hålla sina tårar tillbaka, men de trängde likväl alltid fram igen. Elsa lutade sitt huvud mot hennes skuldra och satt tyst. I hennes inre stred sorgen

mot glädjen. Hon ville så gärna fröjda sig åt att få återse sina kära — isynnerhet att få se sin lille bror — men glädjen var alls icke oblandad, då tanken att skiljas från Nelly alltid svävade för henne.

— Här äro de! Kom hit! De sitta båda två under fläderbusken!

Det var ingen annan än Greta, som genom sitt högljudda rop skrämde upp dem ur sina drömmar. Hon hade obemärkt kommit fram på en sidogång och stod med ens framför dem såsom uppväxt ur jorden.

Elsa sprang upp och gick emot de andra flickorna, som kommit till. Nelly torkade sina tårar i all hemlighet och försökte möta de andra med ett glatt ansikte.

— Vi ha sökt er överallt, sade Orla. Vad göra ni här?

— Jag tror sannerligen att ni svärma i månskenet, små flickor, läspade Melanie, ni se så smäktande ut båda två, jag tror ni ha gråtit.

Greta fann sig föranlåten att skaffa sig visshet härutinnan, hon kom ända fram till Nelly och såg henne nyfiket i ögonen.

— Du *har* gråtit, Nelly — och du också, Elsa, påstod hon med bestämdhet. Vad är det åt er, *varför* ha ni gråtit?

— För ingenting! svarade Nelly förargad över hennes påflugenhet.

— Man gråter inte utan orsak, fortfor emellertid Greta obesvärat. Tala om det, jag ber er så vackert.

— Sluta då med dina ogrannlaga frågor, utbrast Flora. Om de nu skulle svara dig: Den silverklara månen, de doftande rosorna, den hänförande sommarkvällen, skapad för kärlek och för vemod, allt det här har framkallat våra tårar — skulle du förstå det kanske? Aldrig i livet! Ty du har intet sinne för de högre sfärerna — du är alldeles för prosaisk.

Hon lät sina ord följas av en svärmisk blick, riktad uppåt himlen, från sina ljusblå ögon.

Floras högtravande tirader framkallade emellertid en munter stämning. Nelly glömde, tack vare dem, sin hjärtesorg och sade leende:

— O, Flora! Vad du är för en ljuv varelse! Tack, du upphöjda varelse, du har förstått oss!

— Flickor! avbröt dem Orla. Sluta nu med edra barnsligheter, jag har något mycket viktigt att säga er.

Något viktigt! Greta spärrade upp munnen, spetsade öronen och slukade med ögonen Orla, till vilken hon ögonblickligen trängt sig fram.

— Inte här, fortfor Orla. Följ med mig till linden.

— Till linden? frågade Annemie oroligt. Nej, låt oss stanna här — under det där gamla lummiga trädet är det redan mörkt.

— Ja, och det är sent, låt oss skynda oss, tillade den mörkrädda Flora.

— Var inte rädd för tiden, käraste Flora, ropade Orla, utan hör och häpna. Emedan det i dag är min födelsedag, så har fröken Raimar på min ivriga begäran visat oss den nåden att tillåta oss stanna kvar i trädgården till klockan tio i kväll.

— Så roligt! —Så förtjusande! — Alltför snällt! ropade flickorna över varandra, och Greta försökte till och med att göra ett litet luftsprång av glädjee.

— Till linden således! kommenderade Orla och satte sig i marsch dit.

Utan invändningar följde nu ålla med, och om ett ögonblick voro de framme. Orla steg upp på bänken, som gick runt om stammen, lade armarna i kors över bröstet och såg tigande på kamraterna, som bildat en halvcirkel omkring henne och med mycken nyfikenhet väntade på vad som skulle komma.

— Mina kära väninnor! började hon. Då prasslade det i grenarna över dem och flickorna skreko av rädsla.

Vad var det? frågade Annemie. Tänk, om någon gömt sig uppe i trädet!

— Eller att vi få se ett spöke en gång till? sade Melanie med bävande läppar.

— Här är så hemskt! sade Greta. Jag blir rädd.

— Ett sådant där spöke med stora eldögon och fladdrande hår, sade Nelly och knuffade till Elsa, ja, det vore förskräckligt!

Orla stod lugn och orädd.

— Ni skulle blygas! ropade hon till dem som avbrutit henne. Äro ni småbarn eller ej? Kan en stackars liten läderlapp skrämma er på flykten? Den, som är rädd, gör bäst i att gå sin väg; vad jag har att säga, är inte för barnungar. Vilja ni vara förnuftiga?

— Ja, ja, svarades det, visserligen en smula tveksamt från en och annan, men nyfikenheten övervann fruktan.

— Så hör på mig! Låt oss här i skuggan av vår älskade lind sluta ett förbund, som skall förena oss i vänskap för hela livet. Det dröjer ju inte länge, innan vi lämna pensionen och ödet skingrar oss åt östan och västan.

— Östan och västan! återtog Flora halvhögt.

— Jag vill därför fråga er, skall det få skilja oss för alltid? Jag säger nej, vi vilja träffas igen. Vi ha trofast hållit tillsammans, vår vänskap får icke förgå som en dimma.

— Som en tom dimma, repeterade Flora som ett eko.

— Tyst! ropade de andra. Låt Orla tala.

— Jag frågar er därför: Vilja ni i detta högtidliga ögonblick lova mig att återvända hit efter tre år? Här under denna lind skola vi återse varandra, återförena oss med varandra den sjunde juli, klockan elva på förmiddagen. Vilja ni det?

— Ja, ropade man enstämmigt och livligt, vi komma.

— Svär på det!

Hon lyfte sin högra hand och alla de övriga följde hennes exempel. Endast Rosi dröjde.

— Det kan komma hinder i vägen, som göra det omöjligt för oss att resa hit, sade hon med sin späda röst.

— Hinder — det vill säga endast *verkliga* hinder — göra eden ogiltig, förklarade Orla. Men i så fall vare den uteblivande skyldig att i ett utförligt brev tala om orsaken till sin frånvaro. Svär också på det!

Åter höjdes händerna och nu tvekade ej ens Rosi att vara med.

— Nu ha vi förbundit oss därtill, tog Orla åter till ordet, och var och en av oss skall hålla sin ed. För att vi skola ha den i minne, vill jag göra er ett förslag. Till påminnelse om denna heliga timme skola vi låta göra enkla ringar av silver, som vi bära på vänstra handens lillfinger. Var och en av oss får en sådan och bär den till sin död.

— Ända till sin död, repeterade Flora långsamt och elegiskt. Idéen med ringarna ansågs förtjusande och „stilfull“ och mottogs med hänförelese. Orla, som hoppat ned från sin upphöjda plats, blev omringard och överhopad med smickrande lovord. Melanie spådde henne till och med en stor framtid såsom talare, hon hade talat „som en hel hjälte“.

Alla voro för övrigt i en exalterad sinnesstämning. De omfamnade varandra, kysste varandra och svuro varandra ömsesidigt den trognaste vänskap, som endast döden skulle kunna slita sönder.

De trodde med mycket allvar på varandras löften, och deras oskyldiga tro förgiftades ej av några slags tvivel. Månen tittade fram mellan grenarna och betraktade liksom med hån det

ville säga, kanske betydde prasslet i dess grenar: „Du tvivlare rörande uppträdet. Kanske förstod det gamla trädet, vad månen däruppe, håna inte de trofasta barnen. Vet du inte att det alltid har varit och alltid kommer att förbliva så? Ungdomens drömmar höra de unga till, liksom daggen hör till rosen. Världen kommer alltför snart att föröda dessa den korta vårens blommor.“

— Orla, sade Flora, då de långsamt gingo upp emot byggnaden, även jag har ett förslag att framställa. När en av oss, vänninor, som slutit vänskapsförbund för livet, inträder i det heliga äkta ståndet, skall det vara hennes skyldighet att inbjuda kamraterna till den högtidliga festen.

— Ja, sade Orla livligt, det var en god idé, låt oss taga varandra i hand på det.

De slöto sig tillsammans i en krets och togo varandra i hand utan att ändra en min. Elsa var den enda, som inte kunde låta bli att skratta, tanken på „den högtidliga festen“ förekom henne så komisk.

— Jag kommer visserligen aldrig att inträda i det heliga äkta ståndet, sade Nelly skämtande, men jag är med om löftet om inbjudningen.

— Skämta inte om så allvarsamma saker, varnade Flora. Stunden är inte lämplig för skämt.

Jag skämtar inte alls. Hur tror du att en fattig och ful engelska med fräknar i ansiktet skall kunna få sig en man?

Denna lustiga fråga jagade bort allvaret från litet var och munterheten och glädjen vände åter till den unga flocken.

Innan Flora gick och lade sig, skrev hon i sin dagbock:

„Vilken stor, händelserik dag! Jag bävar ännu, när jag tänker därpå! Månsken! Rosendoft! Linden! Filomeles sång! Orla talat hänförande! (Min nästa hjältinna skall heta Orla!) Vänskapsförbund! Eden! Bröllopslöftet! (Min förtjusande idé!)

Handslag bekräftade löftet! Vad heter den lyckliga, som först skall bjuda de andra? Öde, du i dunkel höljda, låt mig lyfta slöjan! Finns det aningar? Skulle jag —?“

Hon lade bort pennan, slog igen boken och gömde den djupt ner i sin byrålåda. Hennes hand darrade, hon lade sig och somnade djupt. I drömmen såg hon sig själv i brudkrona och vit klänning.

*

Förbi voro de åtta veckorna eller, som Nelly sade, „de femtiofyra dagarna“. Den första september upprann. Nelly hade ej fått en blund i sina ögon på hela natten, så sörjde hon; tanken på att hon skulle skiljas från sin älskade väninna lämnade henne ingen ro. Likadant var förhållandet med Elsa, det var rörande, hur de båda flickorna ansträngde sig för att dölja för varandra sina tårar och sin sömnlöshet.

När morgonen grydde, kunde Nelly icke hålla ut längre. Hon steg upp, kastade på sig sin morgonrock och smög till Elsas säng.

— Är du vaken? frågade hon, då denna såg på henne med öppna ögon. Det var bra, nu kan vi få språka en hel timme. Klockan har just slagit fem.

Hon satte sig på kanten av Elsas säng, och då hon såg upp och såg hur tårögd Elsa var, då kunde hon ej längre förställa sig och spela lugn. Hon böjde sig ned till väninnan, de höllo varandra fast omfamnade och blandade sina tårar.

— Elsa, Elsa, vad jag blir ensam, när din säng här kommer att stå tom eller när någon annan kommer att ligga där! Å, jag är så ledsen!

Elsa hade satt sig upp och tryckte den gråtande Nelly ömt till sig. Hon kunde inte tala, så upprörd var hon.

— Vi träffas nog snart igen, sade hon slutligen med darrande röst för att försöka lugna Nelly. Du skall komma och hälsa på oss på Moosdorf och då skall du stanna hos oss hela vintern.

Nelly skakade misstroget på huvudet.

— Det blir nog ingenting av med det; jag får inte vara borta så länge. Och till påsk är min tid ute. Nu skall du bort från pensionen, kommer det då att heta. Då blir det jag, som måste söka mig en plats och börja på att undervisa barn. Men inte kan jag just mycket ännu — jag får lov att bli riktigt flitig, det säger fröken Raimar jämt och samt.

— Höstferierna får du alldeles säkert tillbringa hos oss, skall du se. Mina föräldrar skola själva skriva till fröken Raimar och riktigt be henne om att hon ger lov. Och till dem skall hon inte säga nej, invände Elsa.

— Det lyckas inte! Jag måste läsa, jag!

Elsa såg sorgset och deltagande på sin väninna.

— Om du verkligen måste bli lärarinna, Nelly, så lova mig säkert att du kommer till Moosdorf och tillbringar alla dina ferier hos oss. Mitt hem skall också bli ditt.

Nelly svarade med ett handslag.

— Du är så snäll emot mig, Elsa. Aldrig i världen kommer jag att hålla av någon så mycket som av dig. Du får aldrig glömma bort mig. Se riktigt ofta på den här lilla ringen och tänk på din Nelly, som har blivit ensam här.

— Inte ensam, tröstade Elsa. Allesammans hålla av dig här i pensionen.

— Men när jag är borta, när de inte se mig längre, då glömma de bort mig, då blir jag främmande för dem.

— Å nej, Nelly, du blir aldrig en främling för fröken

Raimar och fröken Gussow, invände Elsa av fullaste övertygelse. De hålla så hjärtligt av dig.

— Å ja, det vet jag, men de ä gamla, de skola inte förstå mig såsom du. De ha glömt bort hur det är att skena över skaklorna. Kommer du ihåg äppleträdet?

Hågkomsten av detta äventyr torkade deras tårar och tvang fram ett glatt leende på deras läppar. Den ena händelsen efter den andra påminde de sig nu: spökhistorien, miss Lead i sin märkvärdiga kostym, stövletterna, som så när hade röjt dem, och all den förskräckelse de utstått den gången.

— Det var ändå roligt! utropade Nelly. Jag önskade att vi kunde göra om alltihop!

— När du kommer till Moosdorf, sade Elsa, då skall du se, hur vi skola klättra i träden. Det lär du dig snart. Du skall se, du kommer att trivas förträffligt hos oss. Vi ha ett stort, vackert hus med torn och balkonger, det är nästan som ett slott. Du kommer att få ett rum, som ligger alldeles bredvid mitt, där blir förtjusande, inte sant? Var dag åker jag ut med dig, jag kör själv mina ponnyer. Och så ha vi så präktiga hundar.

På detta sätt småpratade Elsa om sitt hem och skildrade med liv och värme allt härligt där fanns. På så vis drogos deras tankar för ögonblicket bort från avskedets sorg. Hoppet att råkas inom en ej alltför avlägsen framtid mildrade skilsmässans smärta.

Några timmar senare stod Elsa resfärdig framför fröken Raimar och sade sitt farväl. Föreståndarinnan omfamnade henne och talade kärleksfullt till henne.

— Det gör mig ont, sade hon, att din fader blev förhindrad att hämta dig. Nu måste du göra hela den långa resan allena. Jag skulle gärna ha velat tala med honom ännu en gång,

säga honom ett och annat — det får jag nu göra skriftligt. Vad han skall bli förvånad, när han får se dig, han kommer knappast att känna igen den förra Elsa. Kommer du ännu ihåg, hur ogärna du ville komma till oss?

— Förlåt mig! bad Elsa gråtande. Och glöm det, om jag sårade er.

— Å, tala inte om det! Du har blivit en älskad lärjunge för oss alla, och vi äro ledsna över att du far ifrån oss. Jag hoppas, kära Elsa, att du skriver till mig ibland och talar om för mig, om du gör stora framsteg i musik och isynnerhet i teckning. I det här brevet — hon räckte det till Elsa — har jag bett din fader att fortfarande låta dig få undervisning i ett par vissa ämnen och särskilt att giva dig en skicklig lärare i teckning, som du har stor fallenhet för.

Fröken Gussow kom in och anmälde att vagnen kört fram. Hon och Nelly skulle följa med till järnvägsstationen.

— Farväl då, mitt barn, sade föreståndarinnan. Och skulle du någon gång komma att längta efter pensionen, så kom tillbaka hit. Du är alltid hjärtligt välkommen.

Ute i gången stodo flickorna samlade. De omringade Elsa och räckte henne blombuketter. Naturligtvis kysste de henne och omfamnade henne under tårar.

— Glöm inte bort oss!

— Skriv snart!

— Jag har hållit så mycket av dig!

Var och en hade ett ord till avsked. Och innan Elsa steg upp i vagnen, viskade Flora till henne:

— Kom ihåg vad du svurit!

— Blommorna bli dig bara till hinder under resan, Elsa, sade fröken Gussow, som redan tagit plats i vagnen vid Nellys sida. Lämna dem här och tag inte med dig mer än ett par blommor från var bukett.

Men vilken ung flicka skulle ha gått in på ett så förståndigt förslag? En avresa utan blommor är enligt nutida begrepp ingen avresa. Naturligtvis skakade Elsa på huvudet och såg med bedjande blickar på fröken.

— Jag skulle så gärna vilja ta dem med mig allesammans, sade hon.

— Men hur skall det gå till?

Rosi gav svaret på denna fråga. Hon hade gått efter en öppen korg och lade försiktigt hela blomförrådet ned i den.

Och hästarna satte sig i rörelse. Ännu ett farväl, en sista avskedsblick, en viftning med näsduken, och så låg det bakom henne, det ställe, där hon levat en både lycklig och lärorik tid. Elsa lutade sig tillbaka i vagnen och snyftade högljutt.

Då vagnen kom fram till stationen, hade tåget just anlänt. Det var femton minuters uppehåll, fröken Gussow hade god tid att uppsöka en lämplig kupé åt Elsa.

— Kan ni anvisa mig en damkupé? frågade hon konduktören. Denna unga dam reser till W***.

— Här, här! ropade någon från ett kupéfönster bakom dem. Här är plats för unga damer, om de ä vackra!

Fröken vände sig om och såg ett muntert studentansikte. Studentmössan satt käckt på sned och på kinden och hakan hade han ännu knappast läkta sår från den sista duellen. Bakom syntes några andra studenter, som allesammans skrattade åt skämtet. Deras beundran för de unga flickorna var lika ljudelig som den var obesvärad.

— Förtjusande! Hänförande! Fortuna med ymnighetshornet! ropade de efter damerna, som skyndsamt avlägsnade sig.

Fröken Gussow tog Elsa i hand, Elsa hade blivit blodröd.

— Vilken oförskämdhet! Hur kan han våga något dylikt? Elsa, jag är verkligen ängslig för dig, sade hon med en bekymrad blick på den unga flickan, som var så vacker i sin skotska resdräkt med hatten med en blå fjäder på huvudet. Du har aldrig rest ensam, och nu måste du fara så lång väg på egen hand. Om din fader hade hämtat dig!

— Det var omöjligt, invände Elsa. Just i dag måste han vara hemma för att taga emot mammas ende broder, som har flackat omkring i världen i tio år. Jag bad honom själv stanna hemma, då han skrev att han i alla fall ämnade komma. Jag är inte heller det minsta rädd — det är ju ljusan dag. Och pappa har skrivit upp min marschruta så noggrant, så jag kan inte misstaga mig.

— Läs upp den för mig ännu en gång, sade fröken Gussow. Jag vill gärna följa dig med mina tankar. Nelly kan under tiden lägga in Elsas saker i kupén.

Elsa tog upp ett brev ur skinnväskan, som hon bar vid sidan, fästad vid skärpet, och läste:

— Avfärd klockan elva, klockan tu ankomst till M***. Uppehåll där till klockan tre. Utan att byta om tåg reser du då vidare till Lindenhof. Dit anländer du klockan fem och blir där emottagen av min gamle vän lantrådet Gontrau och hans fru, hvilka taga dig med sig till Lindenhof, där du, som de enträget begärt, stannar över natten.

Följande middag reser du vidare. Gontrau har lovat att följa dig till järnvägsstationen och ombesörja vad som är behövligt för den återstående delen av din resa.

Glöm ej att taga mitt fotografiporträtt i handen. På det skola Gontraus, som ju aldrig sett dig, igenkänna dig.

— Har du fotografien? frågade fröken. Elsa sade ja. Hon fick flera goda råd med sig på färden.

— Jag vet, sade lärarinnan, att du är förståndig och att du också skall vara försiktig. Men du är oerfaren och känner varken världen eller människorna. Det finns folk, som ha nöje av att locka våra hemligheter av oss och som förstå att fråga på ett utstuderat slugt sätt. Försök att draga dig undan dem så mycket du någonsin kan och var ytterst försiktig i dina ord. Framför allt varnar jag dig för att taga emot en tjänst av en herre, om du själv finner den påflugen. Följ alltid din sunda natur, min lilla Elsa, så skall du också göra det rätta.

— Stig in i vagnarna! ropade konduktören, därigenom avbrytande lärarinnans förmaningar i sista stunden. Gråtande omfamnade Elsa henne, och all kärlek och tacksamhet, hon kände för henne, tog sig uttryck i två med möda frampressade tack, tack!

— Farväl då, mitt kära harn! svarade lärarinnan och tryckte en hjärtlig kyss på hennes läppar.

Och Nelly? Avskedet från henne blev det svåraste ögonblick för Elsa.

— Håll alltid av mig! viskade Nelly knappast hörbart och såg så otröstlig ut, som om hon aldrig mera skulle kunna bli lycklig. Elsa höll sin väninna hårt sluten intill sig och förmådde ej säga ett ord. Så slet hon sig lös och skyndade in i kupén.

I sista ögonblicket kom en gammal dam med vita kanonlockar. Hon var helt och hållet andlös av brådska och tycktes vara en smula ängslig och bortkommen. Fröken Gussow hjälpte henne in i kupén, och då konduktören märkte hennes biljett, hörde hon till sin stora glädje att damen skulle resa samma väg kom Elsa. Hon bad henne taga Elsa under sitt beskydd, och fruntimret lovade detta med den största älskvärdhet.

Tåget satte sig helt långsamt i gång, Elsa lutade sig ut genom fönstret, viftande till de kvarstående vännerna.

Fröken Gussow blickade med smärtsam rörelse efter tåget; det föreföll henne, som förde det med sig ett stycke av hennes hjärta. Så mycken kärlek, så mycken hängivenhet hade hon ännu aldrig offrat på någon av sina elever, och aldrig hade hon i sådan grad blivit belönad med att hennes arbete lyckats. Och nu reste barnet bort igen och ingen visste, när hon skulle återse det.

Hon vände sig till den snyftande Nelly och sade:

— Kom, låt oss gå!

Härpa lade hon Nellys arm i sin och talade tröstande ord till henne, fastän hennes eget hjärta var försänkt i sorg.

*

Tåget förde Elsa med blixtens hastighet från det ställe, dit hon kommit och varifrån hon avrest med så olika känslor. Nu grät hon hejdlöst. Hon höll näsduken för ögonen och sände ingen avskedshälsning till den vackra nejd, hon reste förbi, till dessa berg, som blivit hennes förtroliga vänner. En solstråle stal sig in genom fönstret och föll på hennes krusiga hår, som den förgyllde, men den förmådde inte giva henne någon tröst.

Fruntimret såg deltagande på den snyftande flickan, men störde henne ej i hennes sorg. Det var först då hon märkte att Elsa blev lugnare, som hon inledde ett samtal med henne.

— Jag förstår mycket väl er sorg, mitt kära barn, sade hon hjärtligt, och jag kan tänka mig hur ni är till mods. Det är en viktig skiljepunkt i livet, denna stund, då man lämnar pensionen. Det är svårt att skiljas från väninnor, som man lärt sig att hålla

av. Men *så* otröstlig får ni ändå inte vara, avskedet gäller ju inte hela livet och edra väninnor komma kanske att hälsa på er i ert hem. Ni har visst ett vackert hem, inte sant?

Denna fråga kom i rättan tid. Elsas barnaögon logo genom tårarna åt den gamla damen. Så började hon att berätta, hon blev livlig, tankarna hade återvänt till hemmet och hon tänkte nu på det — för första gången på länge — med oblandad glädje.

— Det blir allt roligt att återse edra föräldrar, fortfor den främmande, som tyckte om Elsa.

— Mycket, mycket roligt, svarade Elsa. Och särskild blir det roligt att få se lille bror, som jag ännu aldrig har sett. Jag har hans porträtt med mig; får jag lov att visa er det?

Hon tog ner en skinnväska, öppnade den och tog fram ett album.

— Där är han, sade hon och pekade med stolthet på porträttet av en liten, fet gosse, som var fotograferad i sin lilla skjorta.

— Ett vackert barn! sade frun leende. Och är det er moder, som håller lillungen i knäet?

Elsa svarade ja.

— Och här är min fader, fortfor hon och tog fram hans porträtt ur saffiansväskan. Det föll sig nu helt naturligt, att hon berättade att porträttet skulle vara ett igenkänningstecken, när Gontrau kom för att möta henne.

— Gontrau? frågade den gamla frun. Lantrådet Gontrau? Det är mina goda vänner. Min man, medicinalrådet Lange, har i många år varit husläkare hos dem. Vi bo i L*** — det är närmaste station efter Lindenhof. Det passar ju utmärkt. Nu kan ni lugnt lägga in er faders porträtt — ni behöver det inte. Nu skall jag presentera er för mina vänner — så god tid har jag under uppehållet.

Elsa var förtjust över detta lyckliga sammanträffande, och tiden gick hastigt under samspråk med den älskvärda, fint bildade fru Lange. Hon blev högst förvånad, då konduktören öppnade kupédörren och ropade: — M*** station. Var god och stig ut, mina damer.

— Redan! ropade Elsa och samlade ihop sina effekter.

Fru Lange hade också stigit upp och sökte att få sina saker i ordning. Det skedde med en ängslig hast, hennes händer darrade av nervös sinnesrörelse. En skinnväska, som hon drog ned från hyllan, tappade hon, låset gick upp och åtskilliga småsaker rullade omkring på golvet.

— O gud, vad är det jag gör! ropade hon förskräckt. Hon sökte böja sig ned och därvid tappade hon en hattask.

— Låt mig samla ihop allt, sade Elsa lugnt. På ett ögonblick var det gjort och småsakerna åter inlagda i väskan. Fru Langes portmonnä, som också var med bland det, som rullat ut, stack hon riktigt långt ner i väskan, låste omsorgsfullt igen den och lämnade den till ägarinnan.

— Se här, sade hon. Nu skall jag taga reda på edra övriga saker.

Hon lade alltsammans på soffan, steg därefter ut och lät frun räcka sig det ena efter det andra, lämnade det till en stationskarl, som stod i närheten, och hjälpte sedan fru Lange försiktigt att stiga nedför de höga trappstegen.

— Tack, kära barn, tack! sade denna. Så snällt och omsorgsfullt ni sköter om allt! Det skulle jag inte ha väntat av en flicka vid er ålder.

Elsa förundrade sig också en smula över sig själv — vem vet likväl om hennes självständighet skulle ha utvecklat sig med sådan hast, ifall ej hennes reskamrats hjälplöshet framkallat den. — Stolt tänkte hon, då den gamla frun berömde henne: —

Om fröken Gussow hört detta! Hon hade varit orolig för Elsas skull, och nu var det Elsa, som uppträdde såsom beskyddarinna i stället för att bliva beskyddad.

Då hon jämte fru Lange långsamt gick fram emot stationshuset, hörde hon höga rop från en kupé i det ännu kvarstående taget. Hon vände sig om och kände igen studenterna. Ängslig fattade hon sin följeslagarinna i armen, ty nu var hennes säkerhet helt och hållet borta och hon kände sig behöva ett skydd.

— Farväl! — Farväl, du hulda mö! — En enda avskedsblick, förtjusande krushuvud! ropade studenterna, och då tåget satte sig i rörelse, kastade en av dem en vacker ros till henne — den föll alldeles framför hennes fötter.

Elsa vände sig bort, hon visste, skamsen och förlägen, inte vart hon skulle se.

— Kände ni herrarna? frågade fru Lange.

Elsa svarade nej och berättade, att hon sett dem på den station, där hon steg på tåget.

— Ja, det är glada ungdomar, menade fru Lange. Hela världen står öppen för dem, och vi få inte taga illa upp, om de taga sig några små friheter. Skall ni inte taga rosen, barn lilla?

Det hade Elsa nog lust att göra, men hon skakade ändå på huvudet till svar.

— Jag törs inte, sade hon, som tänkte på fröken Gussows ord: inga uppmärksamheter från unga herrar. Han, som kastat blomman, hade visserligen redan farit sin väg och skulle aldrig få veta, om hon tagit upp rosen eller ej — men hon tvekade likväl icke, hennes samvetsgrannhet och hennes eget omdöme höllo henne tillbaka.

Fru Lange förstod genast orsaken till Elsas uppförande och gladde sig över hennes takt.

— Ni har alldeles rätt, mitt barn, sade hon, och egentligen borde jag skämmas. Men jag tänkte inte genast på varifrån rosen kom, det gjorde mig ont om den praktfulla blomman, då jag såg den ligga där i sanden.

Efter en timmes uppehåll reste damerna vidare. Elsa hade begagnat tiden till att skriva ett brevkort till fröken Gussow. Medan hon skrev de få raderna, vaknade avskedets smärta på nytt. Några tårar föllo till och med på det skrivna — hon skrev att resan hitintills gått särdeles bra och att fru Lange var ett synnerligt älskvärt och snällt sällskap.

Den gamla frun hyste ungefär samma tankar om sitt unga ressällskap. Hon hade på den korta tiden fattat ett varmt deltagande för Elsa. Den unga flickan var så olik de övriga ungdomar, hon kände. Hon kunde likna henne vid en livlig skogsbäck med så klart vatten, att man såg ända ned till bottnen. Okonstlad och öppen var Elsa, men likväl icke pratsjuk — naturlig och fri från allt slags koketteri. Och så vacker hon var! Fru Lange såg med glädje på Elsas friska ansikte, på hennes bruna ögon, som så troget avspeglade varje själsrörelse. De lyste emot henne, sorgmodiga och fyllda av tårar, glada och skälmska, och hur blygsamt sänkte de sig inte, då de muntra studenterna ville hylla henne.

— Nu ha vi endast några minuter kvar, så komma vi till Lindenhof och måste skiljas, sade fru Lange. Det är verkligen ledsamt, jag håller mycket av er. Lova att hälsa på hos mig, om ni händelsevis skulle komma till trakten av mitt hem.

Elsa lovade det gärna och tillstod, att det också för henne var ledsamt att skiljas åt. Fru Lange hade så väl förstått att trösta henne.

— Nu äro vi framme! ropade hon och stack ut huvudet genom fönstret för att spana efter Gontraus. Hon upptäckte

dem icke. Några bondhustrur stodo och väntade med sina ök och sina korgar — de skulle resa med tåget — men för övrigt var där ingen människa. Elsa såg också ut, och när hon inte upptäckte dem, hon väntade, blev hon litet orolig.

— Hur skall jag nu bära mig åt! suckade hon. Jag kan väl inte stanna ensam här. Låt mig följa med er, kära fru Lange, och stanna hos er över natten.

— Det skulle jag ytterst gärna vilja, mitt barn, men det vore tvärt emot edra föräldrars föreskrifter. Gontraus komma alldeles säkert hit. Ni kan vara viss på, att de ha blivit försenade. Och vad skulle de säga, om fröken Elsa hade flugit bort?

Elsa suckade och steg ut ur kupén. Sina effekter hade hon lyftat ner, även blommorna, som ehuru hon flera gånger vattnat dem sorgset hängde med sina huvud — och nu stod hon där och såg sig hjälplöst om åt alla håll.

— Se inte så orolig ut, kära barn, sade den gamla frun lugnande. Det är ju ingen olycka skedd, även om Gontraus till följd av något missförstånd inte skulle vänta er i dag. I det fallet har ni endast att beställa en vagn vid stationen och åka ut till Lindenhof. På en timme är ni där, och jag svarar för att de präktiga människorna skola mottaga er med öppna armar.

— Nej, nej, det gör jag inte! Det vågar jag visst inte, sade Elsa, förskräckt vid blotta tanken. Jag vet ju inte, om de vilja ha mig, jag kan väl inte tränga mig på frammande människor!

En glimt av det gamla trotset lyste i hennes ögon och överläppen darrade på ett sätt, som bådade storm. Fru Lange log åt Elsas ungdomliga häftighet.

— Visst vilja de ha er, och det är alls inte främmande människor, ni kommer till, lilla otåliga unge, sade hon skämtsamt. Lantrådet är en mycket god vän till er fader.

Elsa blev emellertid inte lugnare för det, hon blev till och med ännu mera nedslagen.

Då fru Lange såg, att det ej återstod mer än fem minuter, innan tåget skulle gå, fick hon tårar i ögonen.

— Gå och titta om hörnet där vid stationshuset, där kan ni se hela vägen framåt, som för till Gontraus gods. Kanske kan ni se vagnen komma.

Elsa följde fru Langes uppmaning. Medan hon sprang, öppnade hon sin resväska och tog ut sin faders fotografi. Det är visserligen onödigt, tänkte hon, men jag skall i alla fall ha den i handen.

Hon hade nätt och jämnt hunnit om byggnadens vänstra hörn, förrän en ung smärt man kom hastigt fram om högra hörnet. Han såg sökande utefter perrongen, därefter skyndade han sig fram till tåget och tittade forskande in i kupéerna. Fru Lange såg honom genast och hennes ansikte klarnade — den unge mannen var nämligen lantrådets son.

— Leo, Leo, ropade hon till honom. Kom, skynda dig! Var har du dina föräldrar? Du söker henne, icke sant? Jag har haft sällskap med henne — det är en förtjusande flicka — frisk som en skogsblomma, hör du. Hon gick dit — om hörnet — för att se efter vagnen.

— Vad är det för en skogsblomma tant talar om? frågade den unge mannen en smula förvånad och såg med sina kloka ögon på den gamla frun, som talat mycket fort och med livliga rörelser. Vem talar tant om?

— Om henne, kan du förstå! ropade hon tillbaka. Om Elsa, som ni vänta, skulle hon egentligen ha sagt, men hon kom i ögonblickets brådska ej ihåg hennes namn. Det bedövande ljudet av stationsklockan, som gav signal till avfärd, gjorde henne nervös och förvirrad, och därtill kom, att den unge mannen knappt tycktes höra på vad hon sade och varje sekund såg ut att vilja springa sin väg.

— Jag har inte tid att tala med tant, sade han slutligen. Jag måste söka efter en liten flicka, som skulle komma med tåget.

— Det är hon, hör du, det är hon! ropade gumman livligt, men han hörde inte längre på henne, utan skyndade vidare fram utefter tåget.

— Har ni sett en liten flicka, som reser ensam och som borde ha stigit ur här vid stationen? frågade han en konduktör.

— Nej, svarade denne och hoppade i detsamma upp på fotsteget, då tåget långsamt satte sig i rörelse.

Då fru Lange for förbi, ropade hon till honom några ord, men förgäves, han hörde inte vad hon sade.

Den unge Gontrau stod kvar, en smula rådlös och oviss. Amtmann Macket hade bett hans fader att genast efter tågets ankomst telegrafera, om hon var anländ. Vad skulle han nu göra? Han hade väl intet annat val, än att skicka av ett telegram med orden: „Icke anländ."

Han ämnade just i denna avsikt begiva sig in i stationsbyggnaden, då han kom att se ett brev, som låg på perrongen framför hans fötter. Han tog upp det och läste utanskriften på det uppbrutna kuvertet. Han blev icke litet förvånad, då han läste: „Fröken Elsa Macket." Besynnerligt! Konduktören och de andra människorna här hade ej sett något barn stiga ur och ändå måtte hon ha kommit med tåget.

— Vet ni händelsevis, vem som kan ha tappat detta brev? frågade han en gumma, som satt i ett litet fruktstånd alldeles bredvid.

— Nej, inte har jag sett någon tappa det, svarade gumman, men jag undrar, om inte en ung fröken med lockigt hår kan ha dragit ut det ur sin väska. Jag såg att hon tog upp något. Det var hon därborta, tillade hon och pekade på Elsa, som gått runt

omkring hela huset och nu kom fram, just som tåget rullade sin väg.

Hennes gamla väninna hälsade en sista gång vänligt ur kupéfönstret och gjorde flera betydelsefulla tecken med händerna, vinkade och pekade åt Leo till — men Elsa förstod alls ej hennes mening.

Hon stod högeligen olycklig och såg efter tåget, som skyndsamt förde bort hennes enda bekanta här på platsen.

— Nu är jag övergiven, sade hon för sig själv. Hur skall jag nu bära mig åt? Hennes modiga säkerhet var med ens helt och hållet försvunnen. Fröken Gussow hade haft rätt i att oroa sig. Elsa var alls ej förberedd på detta som nu hänt — vad skulle hon hitta på? Helst hade hon börjat gråta som ett litet barn, men hon skämdes för den unge, långe posttjänstemannen, som låg i ett öppet fönster och nyfiket betraktade henne.

Där hon stod rådlös, skrämdes hon plötsligt av hastiga steg, och strax därefter tilltalade någon henne:

— Förlåt mig, fröken, tillåt mig att —

Hon vände på huvudet och då hon såg att det var en ung herre, blev hon högeligen förskräckt. Vad ville han henne, varför tilltalade han henne? Hon förlorade sin sista återstod av lugn och besinning och hade endast en tanke: Du får inte höra på honom. Hon gick därför vidare, som om hon inte hört ett ord, och då hon märkte, att han följde henne, påskyndade hon sina steg. Hennes hjärta klappade av rädsla.

— Ni har tappat något, fröken, sade han ivrigt. Vill ni inte vara god och höra på mig ett ögonblick?

Nu stannade hon, men hon vågade inte se sig om efter honom. Han nyttjade ögonblicket och kom fram till henne. Med ett leende, ej alldeles fritt från ironi, såg han på denna lustiga skolflicka, som så ängsligt tagit till fötter, när han tilltalade

henne. Han var redan färdig att säga ett skämtsamt ord till henne, men han underlät det, då han såg hur täck hon var. Med nedslagna ögon och mycket förlägen stod hon där. „Som en skogsblomma,“ hade tant Lange sagt till honom, nu förstod han, vem hon talat om.

— Jag hittade detta brev därborta, sade han. Tillhör det kanske er?

En hastig blick visade henne, att det var brevet från hennes fader, han höll i handen.

— Ja, svarade hon, betydligt skamsen över att hon varit så obelevad att hon sprungit undan. Ja, det är mitt.

Hon tog emot det utan att se på den unge mannen.

— Tack, sade hon och ämnade gå vidare efter en flyktig hälsning.

— Och utanskriften är till er? frågade han vidare och hejdade henne.

Men innan han hunnit avvakta hennes svar, utropade han glatt och leende:

— Ni är — ni är fröken Elsa Macket! Jag ser att ni håller fotografien i handen. Det var då löjligt!

Förvånad såg Elsa på honom och upptäckte nu först att han hade ett vackert, solbränt ansikte.

— Förlåt mitt opassande skratt, urskuldade han sig, men ni skall förstå orsaken, då jag får förklara för er... Men först måste jag presentera mig — mitt namn är Gontrau.

Han tog av sig sin mjuka filthatt och hälsade artigt och vördnadsfullt.

— Gontrau! ropade Elsa, strålande av glädje. Verkligen? Men ni är väl ändå inte — inte —

— Lantrådet? fyllde han i. Nej, det är jag inte, jag är bara hans son.

— Jag var bra enfaldig, när jag gick undan för er, sade hon rodnande. Men jag visste ju inte, vem ni var; jag trodde att ni var en främmande herre, som ville göra narr av mig. Ni kan inte tänka er, vad jag var orolig, då jag blev lämnad ensam här. Jag kände mig som ett barn, som har gått vilse och alls inte vet, vart det skall taga vägen. Nu är jag så glad, så förfärligt glad! Men var äro edra föräldrar? Hon kom med ens att tänka på, att de ej voro här. Vill ni inte föra mig till dem?

— De kunde tyvärr inte taga emot er här, sade Leo, som med mycket välbehag hört på hennes barnsliga ord. Min fader råkade ut för en liten otur. Just som han skulle stiga upp i vagnen för att fara hit, vrickade han sin fot, så att han måste stanna hemma. Mamma kunde då inte heller fara — fast hon var ledsen däröver — hon måste stanna för att hjälpa pappa. Denna otur är orsaken till att jag kom för sent, och jag beklagar mitt dröjsmål av hela mitt hjärta, då jag hör att ni har varit orolig. Mamma hade glatt sig så mycket över att själv få taga emot „den lilla“. Ja, den lilla! upprepade han och log åt hennes förvånade utseende. Det är er herr fader, som är orsak till vårt misstag. Han talade alltid om sin „lilla“ eller om sitt „barn“, som måste göra den långa resan ensam och utan någon beskyddare. Han var rädd att den „lilla flickan“, som lämnade pensionen, skulle råka ut för något äventyr. Naturligtvis väntade vi därför ett barn, en halvvuxen flicka på tolv eller högst tretton år.

— Ja, pappa! utropade Elsa och skrattade, men inte så friskt och naturligt som eljest, det klingade en smula tvunget. Hon var alls ej förtjust över att hennes fader ansåg henne för en barnunge. Pappa är så lustig! Han tror, att jag ännu är en liten flicka. Han blir nog förundrad, när han får återse mig. När man är sjutton år, är man inte barn längre.

— Visst inte! försäkrade herr Gontrau. Vid sjutton år är en flicka redan en fulländad dam.

Det föreföll en smula ironiskt, men han såg mycket allvarsam ut och ändrade inte en min. Hon kunde alltså med stolthet tro på hans ord om den „fulländade damen“.

Elsa tog endast sin lilla nattsäck med ut till Lindenhof. Den var redan överflyttad till vagnen och kusken ställde just dit korgen med blommorna.

— Så många buketter! sade Leo Gontrau och denna gång skrattade han. Den där korgen har ni haft besvär med.

— Nej, visst inte! sade hon ivrigt. Det är avskedsblommor från mina väninnor.

— Det var många väninnor! menade han och såg närmare på blommorna.

— Det är sju buketter, upplyste Elsa, som trodde att han räknade dem.

— De ha varit vackra, sade han, men nu hålla de redan på att vissna. Det enda, som ännu är friskt, är de här rosorna och förgätmigejerna.

Elsa tog den lilla buketten och luktade på den. Hon kände sig rörd vid tanken på Nelly.

— Den har jag fått av min allra bästa väninna, sade hon, av Nelly Grey.

— Nelly Grey? frågade han. Antagligen en engelska? Hon är väl vacker och älskvärd? tillade han skämtande.

— Hon är förtjusande, sade Elsa och råkade i eld och lågor, då hon talade om väninnan.

Han hörde på henne under tystnad och gladde sig åt den iver, varmed hon berättade om Nelly, och de överdrivna uttryck, hon begagnade. Hon visste knappast, att hon fått samma vana som Melanie att nyttja uttryck som „förfärligt söt — väldigt

trevlig — förtjusande — himmelsk" o. s. v., o. s. v. Dylika ord voro numera hos henne lika vanliga som hos de övriga flickorna i pensionen.

— Vill ni inte först intaga en liten förfriskning i stationshuset? frågade Leo och bjöd henne armen.

Hon tackade, men avslog hans anbud, fast hon gärna skulle ha antagit det. Hon var nämligen mycket hungrig och hennes mage ropade efter ett gott mål. Men hon var en „fulländad dam" och borde som sådan ej låtsa om, att hon var hungrig — det skulle ansetts som barnsligt.

— Det är kyligt, sade han, då han hjälpt henne upp i vagnen, och mina order lyda: Svep om „barnet" ordentligt, så att hon inte förkyler sig i den öppna vagnen.

Han tog en tjock schal, som låg i beredskap, och lade den över henne, samt bredde också en filt över hennes fötter.

Hon lät honom hållas, ty höstvinden svepte kall över det öppna slättlandet. Hon smålog till och med åt hans omsorger, men sedan kom hon att undra, om det var rätt gjort av henne att låta honom bona om sig på detta sätt. Var det inte en förtrolighet, som hon borde satt sig emot? Skulle fröken Gussow ansett hennes uppförande berömvärt? Skulle Nelly ha uppfört sig på samma sätt som hon, skulle hon inte föredragit att taga på sig regnkappan? Hon borde verkligen göra det, hon hade den ju i remmen, som låg bredvid henne.

Mitt under det hon satt där tveksam, hörde hon sin granne skratta högt och hjärtligt. Naturligtvis satte hon hans munterhet i förbindelse med sina egna tankar.

— Är det mig, ni skrattar åt? frågade hon oroligt.

— Visst inte, visst inte, svarade han. Hur kan ni tro något sådant? Hur skulle jag tillåta mig att skratta åt en ung dam! Nej, jag skrattade åt detta päronet. Det rullade just nu ut ur

vagnslådan rätt i handen på mig och påminde mig om mammas sista ord, som hon ropade efter mig, då jag for hemifrån.

— Vad sade hon? frågade Elsa och såg nyfiket på den unge mannen.

— Glöm inte att bjuda „flickan“ på päron, Leo, sade hon. „Den lilla“ är säkert hungrig. Jag tror, sade han, i det han stack ned handen i lådan på vagnens ena sida, jag tror, att hon också talade om en kaka. Mycket riktigt! utropade han skrattande och tog fram ett litet paket. Här ha vi den! Törs jag bjuda fröken på något sådant som päron och kaka?

Hon kunde inte motsta denna frestelse.

— Varför inte? frågade hon och tog för sig. Jag är förtjust i äpplen och päron — och kaka med för resten. I pensionen sågo vi inte särdeles mycket till sådana saker. Fröken Raimar ansåg att det var skadligt att äta sådant. Är det inte en bra otrevlig åsikt?

— Jo, en fruktansvärt otrevlig och inskränkt åsikt, medgav han med orubbligt allvarsamt uttryck. Jag förstår inte, hur ni kunde leva på sådana villkor.

— Ibland, bekände Elsa, skickade vi i djupaste hemlighet efter kakor — på eftermiddagen, när fröken tog sin lilla lur.

— Ser man på! skrattade han. Jo, det är vackra historier, jag får höra!

— Men det var inte ofta, det hände, urskuldade hon sig. Det hände inte mer än ett par gånger, när vi inte kunde stå emot vår lust efter något gott. Tycker ni att det var orätt?

— Att damerna spisade kakor, finner jag inte orätt, sade han, fortfarande i skämtsam ton, men att ni gjorde det i smyg, behagar mig alls inte. Varför bådo ni inte föreståndarskan om lov?

— Nej, ni är härlig! ropade Elsa. Därför att då hade vi

inte *fått* lov, kan ni begripa! Det var ju inte något orätt, vi gjorde, det var bara ett oskyldigt nöje. Det gjorde fröken Raimar platt ingenting att vi smorde kråset en liten smula.

— Jag tror ni är en liten advokat, sade han skrattande. Om det gjorde henne något eller ej, det har ju ingen betydelse. Men hon hade sina orsaker, varför hon förbjudit er denna diet. För det första handlade ni således emot hennes befallning — alltså är ni skyldig! För det andra gjorde ni det i hemlighet, vilket gör förbrytelsen ännu svårare.

Elsa skrattade.

— Vad ni är pedantisk!

— Jag är jurist, ser fröken, jag skärskådar grundligt allt jag skall döma om.

— Jurist! upprepade Elsa och såg ej utan misstroende på sin följeslagare. Det tror jag inte, ni ser inte så ut.

— Varför inte det? Jag vet inte, att jurister ha något särskilt utmärkande kännetecken i sitt yttre.

Dessa ord gjorde henne något förlägen. Hon skulle ej kunnat invända något annat, än att de jurister, som hon ibland förr sett hemma på Moosdorf, sågo helt annorlunda ut. Det var muntra herrar, som inte hade något emot ett glas vin, men de voro varken unga eller trevliga att språka med på tu man hand. Därför såg hon än en gång på honom och skakade misstroget på huvudet.

— Inte är ni jurist, sade hon.

— Nå, i så fall är jag verkligen nyfiken att höra, vad ni tror att jag är, sade han mycket road. Nu får ni visa ett prov på er människokännedom.

— Ni är konstnär, ropade Elsa genast. Kanske musiker — eller målare!

Han skrattade högt.

— Musiker! utbrast han. Jag musiker! Om fröken visste, vilket vackert betyg ni där gav mig! Jag förstår inte en enda not och är så omusikalisk som en stock. Det gör mig verkligen ont, att jag måste kullslå edra illusioner, som äro så smickrande för mig. Men jag kan inte hjälpa det! Jag är tyvärr tvungen att presentera mig för er som en helt vanlig människa, som varken är målare eller musiker. Oaktat ni tvivlar, så är jag jurist och sedan fyra veckor tillbaka är jag assessor till och med. Är ni nu övertygad?

— Alltså inte konstnär — så tråkigt! sade Elsa beklagande. Konstnärer måtte i alla fall vara stiliga människor.

— Inte alltid, ämnade han säga, men han sade det ej. Varför skulle han krossa hennes naiva tro? Hon var ju så ung och hon trodde på det hon sade.

— Ser ni spiran av ett kyrktorn därborta? sade han, avbrytande samtalet härom. Tuppen däruppe lyser i månskenet — det är Lindenhofs kyrka. Om tio minuter äro vi framme.

Då vagnen höll utanför byggnadens port, kom fru Gontrau livligt ut för att hälsa familjens lilla gäst välkommen. Då i dennas ställe en fullväxt flicka steg ut och Leo förklarade misstaget, tog hon flickan leende i famn.

— Om ni är stor eller liten, sade hon vänligt, så är ni lika välkommen!

Härpå förde hon in Elsa i salen, där lantrådet befann sig. Han satt i en halvt liggande ställning i en soffa och räckte fram båda händerna mot den unga flickan.

— Det var en utomordentlig överraskning! ropade han. En utomordentlig överraskning! I stället för ett barn kommer en ung dam till oss. Har vännen Macket lurat oss med avsikt?

Elsa log.

— Vad ni är lik er fader! fortfor han livligt. Munnen, tänderna, hakan, det är alldeles tydligt. Han sköt lampan närmare henne för att bättre kunna se henne. Håret har ni ärvt av er moder och de bruna ögonen likaså, det vill säga endast vad färgen och teckningen vidkommer. Uttrycket är hos er mera livligt — ni har inte er salig moders blida uttryck. Kan ni se ond ut? frågade han skämtsamt.

— Men käre gubben min, avbröt honom fru Gontrau. Först börjar du en riktig examen med vår kära Elsas yttre — och nu börjar du övergå till hennes karaktär! Kom till mig, kära barn, jag skall befria er. Jag skall följa er upp på ert rum, så får ni vila litet efter den långa resan. Jag har inkvarterat er alldeles vägg i vägg med min sängkammare — gästrummen ligga eljest en trappa upp, men jag tänkte att barnet kunde vara rädd att ligga ensam däruppe.

— Så snällt! utbrast Elsa i barnslig glädje och förrådde därigenom, att hon i fråga om sådant som att ligga ensam i en våning var ett verkligt barn.

— Leo, sade lantrådet till sin son, då fruntimren lämnat rummet, är hon inte en präktig flicka?

Den tilltalade tycktes vara djupt intresserad av sin tidning. Fadern måste än en gång upprepa sin fråga, innan han fick något svar.

— Åjo, svarade Leo då ganska likgiltigt, hon är mycket nätt.

— Nätt! Det är väl inte rätta ordet, när det är tal om en så älskvärd ung flicka. Har du då inga ögon i huvudet? Jag säger dig att det är karakter hos den „nätta“ flickan, och det mera än du tycks kunna ana. En enda blick, så ser jag det genast! Du har ingen omdömesförmåga, min gosse — i det fallet står far din över dig.

Leo sade ingenting, utan läste vidare.

Aftonens timmar förrunno i livligt samspråk. Elsa pratade och berättade utan att på minsta sätt känna sig besvärad. Hon kände sig som hemma bland dessa vänliga människor. Landrådet fann nöje i att retas med henne, och hon förstod att svara på hans skämt.

— Stanna här ett par dagar, sade han slutligen, det är alltför kort tid att vara här till i morgon middag. Vi telegrafera till edra föräldrar, att vi behålla er kvar, och de skola alls inte upptaga det illa.

Leo kastade på Elsa en hastig blick, som föreföll som en bön. Även erbjöd han sig att rida till stationen nästa morgon för att därifrån avsända ett telegram. Fru Gontrau ställde sig också på sin mans sida och förenade sin bjudning med hans.

— Det skulle vara en stor glädje för oss, om ni ville stanna, bad hon. Vi sakna ett friskt element här i hemmet. Ni har den lyckliga förmågan att kunna sprida liv och glädje omkring er.

— Nej, bed mig inte, sade hon, jag kan inte stanna kvar. Jag kan inte, så utmärkt jag än trivs här. Mina föräldrar vänta mig i morgon och jag längtar också mycket efter dem och är så nyfiken att få se min lille bror. Han vet ju inte ens av att han har en stor syster.

Det var ingenting att invända mot dessa skäl. Elsas svar var så äkta barnsligt och naturligt.

Fru Gontrau strök hennes krusiga lockar tillbaka och klappade henne på kinden.

— Ni har rätt, mitt kära barn, i att hålla fast vid er resplan. Vi skola inte vidare plåga er med våra böner. Men ni kommer säkert tillbaka hit på en längre tid. Om några

veckor lämnar Leo oss och då är det så tyst och ensamt här i det stora huset.

— Det blir nog ingenting av med det besöket, sade lantrådet. Jag känner min vän Macket och vet, att han inte så snart släpper sin lilla dotter ifrån sig igen. Vänta, nu fick jag en god idé! I sitt senaste brev bjuder Macket oss till en skördefest, som skall bliva av om vid pass fyra veckor. Jag mottager inbjudningen för oss allesammans — och därmed punkt! Men jag utfäster det villkor, att han sedan låter er följa oss hit.

Elsa jublade av glädje.

— Det blir rent av förtjusande! utbrast hon. Men ni måste hålla ert ord — tag mig i handen på det!

Lantrådet beseglade sitt löfte med ett kraftigt handslag.

— Att taga varandra i handen på en sak, sade Elsa med allvar, det är bland oss i pensionen lika heligt som en ed. Man gör mycket illa, om man inte fullgör ett sådant löfte. — Ni kommer väl med? Hon vände sig till Leo.

— Naturligtvis, svarade han glatt. Det högtidliga löftet gäller också för mig. Skall jag taga er i hand på det?

— Nej, svarade hon lätt rodnande, jag tror er på ert ord.

Då klockan slog elva, reste sig fru Gontrau. Det var hög tid att gå till vila.

— Elsa är säkert trött och utmattad efter resan och alla nya intryck.

— Jag är inte det minsta trött, invände Elsa, och kunde gärna vara uppe länge ännu.

Det skulle hon också gjort, om hon haft papper och bläck på sitt rum. Hur gärna skulle hon inte ha berättat för Nelly om sin resa och vad därunder inträffat, nu medan händelserna ännu voro i friskt minne.

Då man ätit frukost nästa förmiddag, började Elsa att rusta sig för avfärd. Hon kom just med sin blomsterkorg efter att ännu en gång ha sprutat vatten över buketterna.

— Ämnar ni verkligen taga de vissnade blommorna med er? frågade assessor Gontrau.

Elsa betraktade korgen och stod tveksam.

— Ja, sade hon sorgset, de se bra vissnade ut, mina kära, vackra blommor — nu är ingen enda av dem frisk mera.

— Vet ni vad, fröken Elsa, sade Leo, vi skola göra ett bål och bränna upp dem. Sedan samla vi askan och ni sparar den i en dyrbar urna, som får inskriften: „Denna urna innesluter askan efter mina sju älskade pensionskamraters avskedsbuketter!“ Vad säger ni om den idén?

— Att ni är avskyvärd! utropade hon. Ni vill bara göra narr av mig! Eljest — tillade hon med förträfflig logik — tycker jag inte illa om att bränna dem. Om ni hastigt vill samla ihop bränsle, så har jag så mycken tid övrig, innan jag reser, att jag får se blommorna gå upp i eld. Men inte tänker jag samla askan.

Leo hämtade några torra kvistar, lade dem i hög på gårdsplanen utanför byggnaden. Efter helt få sekunder uppflammade en lustig eld.

Den ena buketten efter den andra offrades åt döden i lågorna, men då turen kom till Nellys rosor, höll Elsa hans hand tillbaka.

— Vänta! ropade hon. De där skola vi inte offra — min kära Nellys blommor skall jag spara så länge jag lever.

— Och kanske taga dem med i graven, tillade han ironiskt.

Fru Gontrau, som tillika med Leo ämnade följa Elsa till stationen, kom nu i dörren, färdigklädd, och manande till uppbrott.

Elsa gick in och sade farväl åt lantrådet. Han skulle gärna ha farit med, men måste för sin vrickade fots skull stanna där han var. Det var för honom ett verkligt tålamodsprov. Hon påminde honom ännu en gång om vad han lovat.

— Ni måste komma — det var hennes sista ord.

— Avgjort! ropade han efter henne. Det har jag svurit på, det vet ni.

Då hon stod i begrepp att stiga upp i vagnen, räckte Leo henne en praktfull bukett rosor.

— Blommorna ha vuxit upp ur askan, sade han. Ni får inte försmå dem, tillade han, då hon överraskad inte genast tog emot dem.

— Så utsökta rosor! Vad det var snällt av er! Ni kan inte tro, så glad jag är över dem! Hon räckte honom rodnande handen. Tack, tusen tack! Jag håller så mycket av rosor, och så vackra som dessa har jag aldrig sett.

Hon kunde inte vända sina blickar från de präktiga blommorna och upprepade ännu flera gånger:

— Jag är så glad!

Leo log mot sin moder och hon förstod honom. Även hon gladde sig över Elsas barnsliga glädje och det behag, varmed hon uttryckte sin tacksamhet.

Timmarna gå fort, isynnerhet de lyckliga. Färden ned till stationen var redan förbi, Elsa visste icke vart tiden tagit vägen. Nu satt hon i kupén och reste hem. Många tankar bröto sig i hennes hjärna, de flögo henne i förväg och drömde om återseendet — och de vände tillbaka och förde henne tillbaka till Lindenhof. Där hade hon haft det så förtjusande. Det var nästan svårt att säga farväl. Leo hade kysst hennes hand och hon hade låtit honom göra det. Det

var kanske inte passande? Hon borde ha dragit tillbaka sin hand.

— Aek! suckade hon alldeles högt — lyckligtvis var hon ensam i kupén — det är så förtvivlat, när man inte vet, hur man skall bära sig åt. Kanske han nu igen gör narr av mig.

Hon rodnade åt den förfärliga möjligheten. Då föll hennes blick på rosenbuketten och då hon inandades dess doft, stod givarens bild livligt för henne. En förunderlig känsla kom över henne — något helt och hållet nytt, som skrämde henne. Hon lade buketten ifrån sig och steg upp. Hon ville inte mera tänka på det, hon ville det inte.

För att förströ sina tankar såg hon ut genom kupéfönstret. Först genom det ena fönstret, sedan genom det andra. Men hon såg ingenting annat än tomma slätter, det var för enformigt.

Hon satte sig åter och tog fram sin resväska. Då hon sökt i den en stund, fick hon fatt på en bok, som Nelly stuckit dit till reslektyr åt sin kamrat. Förut hade Elsa alls inte kommit ihåg boken, nu satte hon sig att läsa, det var Chamissos dikter. Som hon skulle öppna boken, föll det henne in att på Floras sätt nyttja den som orakel. Hon slog tre kors över boken och såg upp emot himlen, därefter slog hon hastigt upp den, och den första rad, som hon kom att se, lydde:

„Hjälpen mig, systrar, kransar att binda —“

— Dumheter! Nej, det gillas inte! En gång till! Hon tillslöt boken och tryckte den ordentligt ihop, gjorde om de tre anbefallda korstecknen, öppnade den åter, denna gång långsamt och högtidligt — och desamma orden svarade henne på hennes fråga.

— Besynnerligt, märkvärdigt besynnerligt! tänkte hon, och ett ögonblick försökte hon att tro på den profetiska stämman, men så segrade hennes sunda förnuft.

— Det var i alla fall ingenting annat än en slump och det är bara dumt skrock alltihop.

Med denna förståndiga tanke uppgav hon alla försök att fråga ödet till råds och fördjupade sig i stället i de härliga dikterna. Några gånger grep hon sig visserligen på bar gärning, då hon var på väg tillbaka till Lindenhof och Leos ansikte tittade upp till henne mellan raderna, men hon höll tappert stånd mot dessa fantasier. Ju närmare hon kom till hemmet, dess mera försvunno de. Hon lade bort boken och såg ut igen. Snart upptäckte hon flera ställen, som lågo i närheten av Moosdorf, och nu såg hon järnvägsstationen. Hennes hjärta klappade av hopp och glädje — nu såg hon sina föräldrar, som stodo på perrongen för att taga emot henne.

Vilken lycklig stund, då ett barn efter en tids skilsmässa återkommer till de sina! Elsa omfamnade sin fader och tänkte icke på annat än, hur härligt det var att vara hemma igen.

— Så stor du har blivit! utropade amtmannen och betraktade henne med stolthet. Jag känner knappt igen dig. Du lämnade oss som ett barn och nu kommer du igen som stora damen.

Han höll henne fortfarande i sina armar och kunde icke se sig mätt på henne. Sakta lösgjorde hon sig från hans omfamning. Hon hade ännu inte hälsat på sin moder, som med tårar i ögonen sträckte ut sina armar emot henne. Elsa kastade sig om hennes hals och omfamnade henne hjärtligt.

— Älskade mamma! Det var allt vad hon kunde säga.

Men fru Macket förstod henne. Hon tryckte sitt barn intill sig, hon visste at hon vunnit Elsas hjärta för hela livet.

— Här är ännu en, som vill hälsa på dig, mitt barn, avbröt amtmannen det rörande uppträdet, som gjorde även honom upprörd. Här ser du onkel Kurt, berömd målare och afrikaresande, som gärna vill göra din bekantskap.

Elsa räckte honom handen. Nu fick hon se en verklig konstnär. Om han var „förtjusande“? — Då hon såg den medelstore, något axelbrede mannen i en sammetsjacka, som tycktes mera bekväm än elegant, med en bredskyggig hatt över ett solbränt och väderbitet ansikte, kom ofrivilligt en annan herre i hennes tankar, och hon gjorde sina jämförelser.

— Jag tycker ändå mera om jurister än om konstnärer, tänkte hon i sitt hjärta.

Innan Elsa steg upp i vagnen, hälsade kusken Johan på henne. För att bereda henne en behaglig överraskning hade han tagit med sig Bob, som nu hälsade sin härskarinna välkommen i översvallande glädje. Johan glömde alldeles bort sina hälsningsord, som han med mycket besvär läst över. Förlägen vände och vred han på sin mössa, och log så att hans stora mun gick från det ena örat till det andra.

— Det är er hund, fröken Elsa, sade han. Det osjäliga kräket kände genast igen fröken. Det gjorde nog jag också, fast fröken har blivit så vacker och så ståtlig som en husar. Det var endast vid utomordentliga tillfällen Johan använde sistnämnda liknelse — det mest smickrande han kunde säga om någon, var att han jämförde honom med en husar.

Alla skrattade och Elsa räckte handen åt sin barndomsvän.

— Det är bra, Johan, sade amtmannen, det var ett bra

tal du höll. Sätt dig nu upp och låt hästarna sträcka ut — inom en halvtimme måste vi vara på Moosdorf.

I hemmet var allt festligt anordnat. Flaggor, girlander, blommor, till och med en äreport med ett storartat „välkommen!“ hälsade den hemvändande dottern. Men Elsa såg blott helt flyktigt på alla grannlåter, hon var otålig att få komma in och se sin lille broder.

Modern, som skyndat in före henne, kom emot henne med den lille på armen.

— Du söta, söta unge! ropade Elsa utom sig av förtjusning, och den duktige pojken sträckte jublande sina armar emot henne.

— Han vill komma till mig, får jag taga honom, mamma?

Med ett gott leende räckte fru Anna henne barnet. Elsa dansade omkring i rummet med den lille och kysste och smeckte honom, tills han började att gråta.

Då tog modern den lille skrikhalsen ifrån henne.

— Blev han rädd för mig, mamma? frågade Elsa bedrövad. Det var inte min mening. Jag är så glad över att ha honom. Så tjocka armar han har! fortfor hon ömt och kysste dem. Och tårar i de stora ögonen! Det är din stora, stygga systers skull, min lille unge!

Så pratade Elsa med brodern och var så lycklig som ett litet barn på julaftonen, då det får syn på sina nya leksaker. Hon kunde inte avlägsna sig en sekund ifrån barnet, och slutligen lämnade modern det åt sköterskan.

— Nu är det tillräckligt för i dag, mitt barn, sade hon glatt, eljest skämmer du bort honom för mig, och så glömmer du oss andra. Se där stå pappa och onkel och vänta — de hoppas att du skall följa med dem in i matsalen. Eller kanske du först vill gå upp till dig?

Hon tog Elsa under armen och förde henne uppför trappan. Båda herrarna kommo efter, och Elsa kunde inte låta bli att skratta däråt — hon visste ju icke varför de följde med.

Det var en storartad överraskning, som väntade henne. Då hon steg in över tröskeln, stannade hon mållös. Hon kände ej igen sitt gamla rum. Man hade inrett ett sovrum och ett litet kabinett i gammaltysk stil. Ingenting var glömt — från skrivbordet och till det lilla toalettskrinet, som stod framför spegeln. Till och med ett staffli stod vid fönstret.

Elsas glädje var obeskrivlig, föräldrarna hade ju uppfyllt hennes djärvaste önskningar. En smula förlägen betraktade hon staffliet och målarschatullet.

— Pappa, sade hon, det här är alldeles för mycket för mig — måla kan jag ju alls inte.

— Det kan du tacka din onkel för, det är han som hittat på det, sade fadern. Han har lovat att bli din lärare, det vill säga, så länge den flyttfågeln kan hålla sig stilla här hos oss.

Efter middagen smög sig Elsa ut på gården. Hon måste göra det i hemlighet, ty fadern ville icke vara skild från henne ett ögonblick i dag. Men Johan hade länge gått och väntat på att hon skulle komma och stod färdig att följa henne på hennes upptäcktsfärd.

Först måste hon gå med honom i stallet och då hon sedan gjort sitt besök hos korna och hönsen och hälsat på dem, ville han också visa henne det nya svinhuset, men detta uppsköt Elsa till en annan gång.

— Det är skada, menade Johan och såg nedslagen ut. Jag skulle så gärna ha velat visa fröken det nya svinhuset. Det är verkligen så vackert, så man kunde få lust att bo där själv.

— I morgon, Johan, svarade Elsa. I dag har jag inte tid, jag måste gå tillbaka till mina föräldrar.

Kusken såg efter henne och skakade på huvudet.

— Det har hon aldrig sagt förr, mumlade han för sig själv och tillade fundersamt:

— Skulle hon ha blivit förnäm?

Då dagen var förbi, och Elsa satt ensam uppe på sitt rum och skulle gå till vila, genomgick hon i sitt minne de sista händelserna. Denna sista dag var så rik på omväxlande och glada intryck. Vad hade inte inträffat mellan morgonen och aftonen! Var det verkligen nu i dag, som hon farit från Lindenhof, och var det inte längre sedan än i går, hon lämnat pensionen? Avresan därifrån låg, tyckte hon, redan långt tillbaka i tiden.

Det var så behagligt att ännu en stund sitta och drömma med öppna ögon — hon kunde omöjligt tänka på att sova. Hon kom att se på den öppnade kofferten och fick lust att packa ur den. Hon började också att taga ut några saker och lägga in i den förtjusande „stilfulla“ byrån, och då kom hon att tänka på Nelly. Hon kom ihåg hur vänligt och glatt hon hjälpt henne att packa upp, den första dagen i pensionen. Den snälla, tåliga Nelly! Ack, om hon vore här!

Då hon tog upp dagboken ur kofferten, behöll hon den tankfull i sin hand. Den innehöll ingenting annat än vita blad, ty hon hade aldrig känt något behov att anförtro sina tankar åt den. Tankspridd slog hon upp den och lade den på skrivbordet, tog en penna, doppade den och hastigt, liksom driven av en inre makt, skrev hon dessa ord:

„Sedan jag sett honom . . .“

Hon kom inte längre. Hon kastade pennan långt ifrån sig och pressade båda händerna mot sitt glödande ansikte. Hennes bröst snördes samman av en djup känsla av skam. Vad var det hon skrivit — vem tänkte hon på, då hon skrev?

Som om hon ertappat sig med en svår synd, slog hon häftigt igen boken och gömde den i en låda i det nya skrivbordet. Bort

med sådana dumma tankar, som endast väckte hennes oro och som Chamissos dikter ensamma voro orsak till. Hon ville aldrig mera läsa dem — aldrig!

Tre veckor hade Elsa tillbragt i hemmet och hon kände sig lyckligare och trivdes där bättre än någonsin. Allt ifrån första dagen hade hon indelat sin tid på ett klokt sätt. På hennes begäran gav pastorn henne lektioner i olika ämnen. Han var överraskad över sin förra elevs framsteg, isynnerhet gladdes han över det allvar och den flit, varmed hon nu studerade. Han hade ej misstagit sig, pensionen hade varit en välsignelse för Elsa.

Även fru Anna var tacksam mot institutet, som hade förvandlat det halsstarriga barnet till en älskvärd, tänkande flicka. En dylik förändring skulle hon för ett år sedan ansett omöjlig På Elsas goda hjärta hade hon aldrig tvivlat, men hon blev överraskad av den tålmodiga kärlek, hon visade sin lille broder. Amtmannen däremot var inte riktigt belåten med Elsas förvandling. Han såg ofta prövande på henne, som ville han fråga: „Är det hon eller är det inte hon?“

— Jag vet inte, sade han en dag till sin hustru, jag tycker att Elsa har blivit för tam. Jag kan inte hjälpa det, men jag tyckte mera om det obändiga barnet med sin rivna klänning än om den unga, välklädda damen.

— Men, käre Richard, smålog fru Anna, Elsa *är* nu verkligen en ung dam, hon är inte något barn numera, och du måste vänja dig av med att anse henne som ett sådant. För övrigt är hon lika gladlynt och munter som förr, hon har endast lärt sig att tygla sin glädje. Jag är mycket nöjd med henne, sådan hon är, och är stolt över min lilla dotter.

— Du har kanske rätt, sade Macket utan att likväl vara överbevisad, och med tiden kommer jag väl också att vänja mig vid den stora damen. Men nog tror jag, att det kommer att dröja mången god dag.

— Vem vet? Kanske att Elsa rycker dig ur din villfarelse, innan du vet ordet av, och visar att hon inte är något barn.

— Vad menar du? Jag förstår dig inte, kära Anna, sade amtmannen och såg spörjande på sin fru. Du talar så hemlighetsfullt och gör mig nyfiken.

Jag har gjort en upptäckt och tror inte, att jag bedragit mig. Elsa är långt ifrån likgiltig för unge Gontrau.

Macket betraktade sin hustru utan att säga ett ord. Han kunde omöjligt tänka sig något dylikt, det skulle aldrig ha fallit honom in.

— Du misstager dig, Anna, sade han slutligen. Det är rent av otänkbart. Eller — tillade han oroligt — skulle hon anförtrott sig åt dig?

— Visst inte, hur kan du tro det? sade fru Anna. Elsas hjärta är som en mimosa, som sluter ihop sina blad vid minsta beröring. Hon varken vet av eller ens anar sina känslor ännu, men i sin barnsliga omedvetenhet har hon förrått sin hemlighet för mig. Hon talar gärna och ofta om Gontraus och tycker särskilt om att tala om sonen i huset — om honom berättar hon alla möjliga smådrag. Du skulle höra, när hon berättar om hur hon mötte honom på stationen vid Lindenhof, och se hur hennes ögon stråla.

— Nå ja, avbröt han, det var en smula romantiskt! Du som är så förståndig, Anna lilla, vet du inte att alla flickor i slynåldern ha lätt att bli förtjusta?

— Vänta, Richard, så skall du få höra. Hon frågade mig nyligen utan någon särskild anledning, om jag tyckte att Leo var ett vackert namn och om jurister voro särskilt förträffliga människor. En bukett av rosor, som han gav henne vid hennes avresa, har hon sparat. Hon blev riktigt ond, när husjungfrun ville kasta bort den för några dagar sedan. Hon tog buketten

ifrån henne och satte den, vissnad som var, i en vas, som ännu i dag står på hennes skrivbord.

— Är det allt, vad du vet? skrattade Macket belåten och på sama gång betydligt lättad. Då får jag säga dig, kära barn, att dina slutsatser inte äro mycket värda. Jag känner min vildfågel bättre och vet, att hon tänker på all annat än dylikt. Elsa skulle vara förälskad! Ha, ha, ha! Du måste ursäkta, att jag skrattar åt dig, min lilla vän, men jag kan inte låta bli!

Hon ville inte tala mera om saken utan började tala om något annat. Vi få se, tänkte hon.

Några dagar efter detta samtal inföll skördefesten. Fru Macket och Elsa befunno sig på morgonen i den stora salen, som låg utåt parken. De ordnade litet här och där på de dukade borden, som stodo festligt smyckade och färdiga. Elsa höll på att sätta blommor i vaserna. Hon var så glad och lätt om hjärtat och sjöng och gnolade under sitt arbete.

— Mamma, sade hon plötsligt, vet du att jag noga taget är mycket ledsen i dag?

— Nej, svarade modern leende, det har jag verkligen inte märkt. Varför skulle du vara ledsen?

— Därför att Nelly inte har skrivit till mig. Jag bjöd henne till vår fest och bad henne så innerligt att komma, och hon har inte svarat ett ord. I dag är det sex dagar, sedan jag skrev.

— Hon har kanske inte fått lov att resa. Du undrade ju själv, om hon skulle få det, kommer du inte ihåg det, Elsa? Och det är väl ledsamt för henne att framföra föreståndarskans avslag. Eller också ämnar hon kanske komma och överraska dig.

— Det vore „stilfullt", förtjusande! Gontraus och Nelly här — då hade jag ingenting mera att önska! Men det är nog inte att tänka på, fröken Raimar tillåter henne nog inte. Nelly

måste läsa och bara läsa. Ack, mamma, det måtte vara förskräckligt att vara guvernant! Tycker du inte det också?

Fru Anna försökte taga denna fördom ifrån henne, men förgäves. Hon kunde ej övertygas om, att guvernanter kunde vara annat än gamla fröknar och att Nelly alls icke skulle passa som sådan.

Pratande och sjungande hade Elsa satt blommor i alla vaserna och ställt var och en på sin plats. Hon stod ännu och beundrade sitt verk, då modern bad henne skynda att kläda sig.

— Det är hög tid, Elsa. Vi måste skynda oss; om en timme är pappa här med Gontraus.

Som en fågel flög Elsa uppför trappan till sitt rum. Men hon hade knappt hunnit börja göra toalett, förrän jungfrun kom med ett brev, som postbudet nyss avlämnat.

Det var från Nelly. Hon bröt det genast och började läsa.

Redan de allra första orden upprörde henne till den grad, att hon knappast kunde fortsätta läsningen. Med andan i halsen ögnade hon igenom sida efter sida, och då hon slutat, sprang hon med brevet ner till moderns rum. Hon kunde inte behålla den längre för sig själv, den viktiga nyhet, hon fått underrättelse om.

— Mamma! ropade hon andlös. Brev från Nelly! Jag måste läsa upp det för dig.

Och hon började:

„Min söta lilla Elsa!

Jag är förlovad. Och så lycklig! Kan du gissa med vem? Säg? Jo, Elsa, doktor Althof är min älskade! Jag ville se vilken min du gör, när du läser om denna stora händelse, jag ser, hur du skakar ditt lockiga huvud och hör dig utropa: 'Nelly vill bara narra mig!' men hon narrar dig verkligen icke, det är sant, allt, allt vad hon skriver till dig i dag. Du skall få höra

allt, min käraste Elsa, jag skall berätta, hur det gick till. Det är verkligen inte lätt för mig — min lycka förvirrar mig och jag har så svårt att finna de rätta orden. Du måste ha tålamod med din Nelly, som egentligen är ganska dum. Jag skäms, vet du, Elsa, när jag tänker på, hur dumt jag burit mig åt. Det är mig en gåta, hur Alfred kan hålla av mig. Men nu skall du få höra.

På samma gång som ditt kära brev, där du bjöd mig till din skördefest, kom ett annat brev till fröken Raimar. Då jag just ämnade gå in i hennes rum för att begära lov att resa, så kom hon i stället in till mig. Det var, som du vet, mycket ovanligt, att hon gjorde visiter hos oss — då hon ville tala med oss, plägade hon ju skicka efter oss. Du kan förstå, att jag rodnade av överraskning.

'Nelly', sade hon — hon höll ett öppet brev i handen, 'detta brev innehåller en förfrågan, om jag nu genast kan skaffa en ung engelsk guvernant. Hon behöver inte kunna tala tyska felfritt, hon skall endast läsa engelska med tre barn. Jag har tänkt föreslå dig, Nelly; går du in därpå? Hon erbjuder mycket hög lön.'

Jag tror att jag såg mycket bedrövlig ut vid detta förslag, och jag visste alls inte, vad jag skulle säga. Ditt brev höll jag ännu i handen, men nu vågade jag inte tala om det, jag var säker på, att fröken Raimar skulle säga nej.

'Du har kanske inte lust?' frågade hon, då jag förblev tyst.

Nej, alls ingen lust, tänkte jag, men jag vågade inte säga det. Tanken på att läsa med de tre barnen förekom mig rent av förskräcklig. Att alltid vara förståndig och eftertänksam — alltid föregå dem med goda exempel — nej, det var inte lockande utsikter!

'Bestäm förmig, fröken,' sade jag, 'jag skall göra, som

ni vill. Jag undrar bara, om jag kan tillräckligt för att antaga en sådan plats.'

'Var inte rädd för det,' sade fröken Raimar mycket bestämt. 'Jag skulle inte rekommendera dig, om jag inte vore säker på, att du skulle kunna fylla din uppgift.'

Därefter gick hon sin väg och jag stod där mycket bedrövad.

Jag började göra mig i ordning att resa, och det var mycket att göra — och mycket att höra!

Miss Lead höll långa, stränga predikningar och förberedde mig till att bliva en värdig lärarinna. Fröken Raimar förmanade mig varje dag att vara allvarsam och grundlig, endast fröken Gussow såg ofta på mig med en lång och sorgsen blick, som om hon ville säga: Det gör mig ont, *Darling*, att du måste äta främmande människors bröd!

Avskedets allvarliga dag var inne. Det var den tjuguåttonde september klockan elva på förmiddagen, en timme före min avfärd. Jag satt i mitt rum på min koffert och grät. Jag var så genomledsen, mitt hjärta var så tungt som en kvarnsten i mitt bröst. Kan du föreställa dig det? Nej, det kan du inte, lilla Elsa. Då du for ifrån oss, grät du också och var mycket ledsen, men du reste då till ditt eget, kära hem och dina föräldrar avtorkade snart dina tårar. Vem skulle avtorka mina? Ingen. Jag skulle ut till främmande människor och förbliva 'ensam', som vår kära Lilli sjöng. Jag önskade att jag vore död som hon.

Då jag satt där och kände mig övergiven och snyftade högt, så stod med ens doktor Althof, *min* doktor Althof, framför mig. Jag hade varken hört, när han knackade eller när han öppnade dörren. Du kan tänka dig, hur förskräckt jag blev! Jag sprang upp från min koffert och höll näsduken framför ansiktet, så skämdes jag.

Han drog sakta undan näsduken och frågade med sin vackra, djupa röst:

'Varför gråter ni, miss Nelly? Är ni så ledsen att skiljas från pensionen? Vill ni stanna här?'

Jag svarade inte ett ord, jag kunde inte, så snyftade jag ännu.

'Se på mig, miss Nelly,' bad han. 'Jag vill gärna se edra ögon, då jag vill göra er en fråga.'

Jag försökte att se på honom, men måste slå ned mina ögon — han hade en så underlig blick, aldrig förr hade han sett så på mig. Jag blev så rädd, men blodet rusade upp i mitt ansikte. Han tog min hand och höll fast den och så — jag vet inte, hur det gick till — hade han omfamnat mig och frågat: 'Håller ni av mig, Nelly?'

Kan du tänka dig, Elsa, vad jag kände vid denna fråga? Det var som om himlen plötsligen hade öppnat sig och utgjutit all sin salighet över mitt huvud. Vaken och drömmande hör jag oupphörligt dessa ord i mina öron, och ibland tänker jag, att det inte är verklighet. Men hör vidare, du är min bästa väninna och jag skall inte dölja något för dig.

'Håller du av mig?' frågade han ännu en gång. 'Vill du bli min lilla hustru?'

'Ja — ja,' svarade jag, och jag vet icke om det var rätt av mig att jag så hastigt och utan besinning gav honom mitt ja. Men jag kunde icke annat, jag hade ju redan länge älskat min Alfred av hjärtat.

Och nu kysste han mig på pannan och kallade mig sin fästmö. Min lycka var gränslös, jag var icke längre ensam och övergiven, jag hade på ett ögonblick fått ett hem.

Vi gingo sedan direkt till fröken Raimar och Alfred presenterade mig som sin fästmö. Elsa, du! Du skulle ha sett, hur förvånade de blevo! Det var för löjligt! Mindre

fröken Raimar — hon förstår alltid att behålla herraväldet över sitt ansikte, man vet ej rätt, om hon är sorgsen eller glad. Men jag tror, att hon var glad denna gång, ty hon omfamnade mig och kysste mig. Till Alfred sade hon: 'Detta har kommit hastigt, herr doktor. Jag har aldrig lagt märke till er böjelse.'

Jag fick den först klar för mig själv, då jag var nära att förlora Nelly,' sade Alfred, och så bad han fröken Raimar att skicka återbud angående guvernantsplatsen och att låta mig få stanna kvar under hennes moderliga beskydd, till dess vi gifta oss. Hon lovade det. Jag stannade alltså här och packade åter upp mina saker.

Miss lead lyckönskade mig också, men fast hon är min landsmaninna, så var hon ändå så kall som en groda. Jag tror hon avundades mig. Men det bryr jag mig icke om, utan jag är utom mig av sällhet. Fröken Gussow är mycket glad över min lycka. Jag håller av henne som en syster och ber nu för tiden varje dag, att Gud måtte befria henne från hennes tunga kall — hon är för god för att kunna vara en sträng lärarinna.

Våra väninnor voro utomordentligt snälla. Det vill säga, inte alla, ty Melanie och Greta ha oförmodat rest härifrån, därför att deras mamma är sjuk. De veta ännu ingenting. Orla skänkte mig genast ett dyrbart armband son minne och som förlovningspresent. Lilla skrattduvan kunde inte säga ett ord, så skrattade hon. Rosi sade som vanligt några väl valda ord — och Flora blev lång i ansiktet och såg på Alfred med en svärmisk blick, varpå hon stum tryckte våra händer. I går lyckliggjorde hon mig med en lång 'Elegie till en brud' — den är mycket vacker, liksom Floras alla dikter.

Tidigt i morse reste Alfred till sin moder. Det var ett mycket sorgligt avsked. Vi kände oss å ömse håll en smula betryckta, men vi läto ändå inte modet sjunka. Jag sväljde tappert mina

tårar, fröken Raimar skulle ej få se mig svag. Alfred kommer för övrigt snart tillbaka, endast åtta dagar blir han borta.

Farväl nu, dear Elsa. Jag har skrivit ett långt, långt brev, låt nu se att du snart svarar. Jag är så glad över att få brev från dig. Du kommer väl till vårt bröllop? Det blir på nyåret. Tusen kyssar till dig, min älskling, och hälsa dina snälla föräldriar och din lilla baby från

din lyckliga Nelly."

— Nelly förlovad med doktor Althof! ropade Elsa jublande. Nu behöver hon inte bli guvernant, mamma!

— Nej, nu har hon funnit det bästa hemmet, svarade fru Macket, som ibland hade smålett åt Nellys naivt komiska uttryck och ibland ej kunnat återhålla en tår av rörelse. Och det ha vi skäl att unna den stackars flickan, son står ensam i världen. Hon måtte vara en riktigt snäll och rolig varelse, det märks tydligt på hennes brev.

Då Elsa kom in på det kapitlet, var hon outtröttlig. Fru Anna måste allvarligt påminna henne om, att de väntade främmande.

— Strax, mamma, strax, jag skall skynda mig av alla krafter! Men i dörren vände hon sig om ännu en gång för att fråga, hur doktor Althof kommit att förälska sig just i Nelly. Hon inväntade likväl ej svar på denna besynnerliga fråga, utan sprang uppför trappan, där hon altid tog två steg åt gången.

— Nelly förlovad! Hon kunde ej tänka på något annat. Hon genomlevde med sin väninna den viktiga händelsen från början till slut och var så borta från verkligheten, att hennes påklädsel alls ej lyckades, utan hon gjorde allt vad galet var.

I stället för den vita battistklänningen hade hon tagit på sig sin morgondräkt — hon märkte det först, då hon skulle fästa de blekröda bandrosetterna på den. Hon skynade att byta om.

Men innan hon på långt när var färdig, kunde hon ej avhålla sig från att ännu en gång se igenom Nellys brev. „Håller du av mig?" — „Vill du bli min lilla hustru?" Dessa ställen voro för vackra, hon måste läsa dem gång på gång. Sedan lät hon brevet sjunka ned i knäet och satt där drömmande och tankfull, och ofrivilligt upprepade hon orden: „Håller du av mig?"

Då modern ropade henne och bultade på den stängda dörren, for hon upp och återkom med ens till verkligheten. Där lågo rosetterna, där blommorna, hon hade glömt bort alltsammans.

— Gå bara ner, mamma. Jag kommer strax efter! ropade hon och började genast kläda sig.

Men modern lät sig ej avvisas.

— Jag måste se på din dräkt, sade hon.

— Inte färdig ännu! utbrast hon, då Elsa öppnat dörren för henne. Stygga flicka, vad har du haft för dig? Varför lät du inte Sofi hjälpa dig, om du inte kunde reda dig ensam? Skynda dig nu, varje ögonblick är dyrbart.

Tack vare hennes skickliga hjälp stod Elsa snart färdig. Modern betraktade henne med glädje — så vacker hade hon aldrig sett den unga flickan. Var det den lätta, eleganta dräktens förtjänst? Eller hade hennes ögon ett särskilt uttryck i dag?

Tio minuter därefter kom vagnen med gästerna tillbaka från stationen. Först steg lantrådet ut. Ogenerat tog han Elsa, som jämte husets värdinna kommit ut, om livet och kysste henne på kinden. Leo hälsade genom att kyssa damerna på handen. Elsa visste nu, hur hon skulle uppföra sig vid ett så kritiskt tillfälle. Hon drog ej handen till sig, vilket modern ej heller gjorde.

Föräldrarna ledsagade Gontraus upp till de iordningställda gästrummen. Leo stannade kvar på verandan. Han kom fram till Elsa, som stod ett stycke ifrån honom. Hon lutade sig mot

en pelare och hade mycket att beställa med ett vinranksblad. Den vackra flickan tycktes ha blivit större och vackrare på de få veckor, sedan han såg henne först.

— Ni är så tyst så allvarsam, sade han, inte alls som när ni var hos oss på Lindenhof. Vad har det blivit av ert glada lynne? Har ni någon sorg att bära på?

— Sorg? Nej.

Hennes ögon logo nu till honom med det förra muntra uttrycket. — Tvärtom, jag har haft en stor glädje.

Harpå berättade hon om Nellys förlovning.

Hon blev egentligen förvånad över att han förblev så oberörd därav. Han hade inte ändrat en min, då hon berättade den märkliga händelsen. Han såg oavbruted på henne, men det föreföll henne likväl, som om hans tankar varit långt borta.

— Är hon mycket lycklig? frågade han en smula tankspritt.

— Lycklig! upprepade Elsa harmsen över en så dum fråga. Jo, ni skulle läsa hennes brev!

— Läs upp det för mig, bad Leo. Låt oss begagna ensamheten, nu äro vi alldeles ostörda.

— Nej, det gör jag visst inte, ropade Elsa en smula orolig. Hom kom att tänka: Hur kan du stå och tala om Nellys hemligaste tankar för honom? — Men var det månne intet annat än denna tanke, som gjorde henne så egendomligt beklämd? Och var det bara därför, som hon fruktade för att vara ensam med honom?

— Om jag ber er riktigt, vill ni då inte?

Hon var redan färdig att taga till flykten, då hon hörde honom säga detta.

— Jag kan inte. Jag har inte tid nu. En annan gång! sade hon förvirrad, skyndade över verandan och genom matsalen in genom de öppna dörrarna till moderns lilla budoar.

Han såg efter henne, tills hennes vita klänning var borta. Hans ansinkte uttryckte de mest skiftande känslor, tvivel, hopp, kärlek.

Då Elsa, andlös och rodnande, kom med sådan fart in i det lilla rummet, blev hon förskräckt över att träffa onkeln där.

— Nå, vad står på, lilla ungen? frågade han och lade bort en bok, som han läst i.

— Ingenting, ingenting alls, utbrast hon hastigt. Jag är bara så varm och har sådan förskräcklig hjärtklappning.

Innan han fick tid att fråga efter orsaken till hennes hjärtklappning, började hon berätta.

— En utomordentligt rolig nyhet, onkel Kurt! Nelly är förlovad.

Han visste mycket väl, vem Nelly var. Elsa hade flera gånger under måltiderna — då var hon alltid ivrig och talför — talat om sin väninna. Men han visste inte, hur hon såg ut, och nu kunde hon visa honom hennes porträtt, ty nu i dag hade hon fått sig tillsänt det album, som fröken Raimar lovat henne, innan hon reste. Det innehöll porträtt av både lärarinnor och kamrater.

— Jaså, Nellys förlovning skaffar dig så häftig hjärtklappning, sade han med ett leende, som ej var så utan tvivel. Men säg mig, äro Gontraus komna?

Elsa hörde inte denna fråga.

— Se, här är Nelly, sade hon och räckte fram albumet. Nå, är hon inte förtjusande söt?

— Förtjusande? Ä, jag vet inte, svarade han tveksamt och sedan han sett på fotografien med en kritisk blick. Behaglig, nätt! Munnen är vacker, men ögon och näsa — — —

— Onkel, du får inte vara så kritisk, avbröt Elsa. Var du säker på, att Nelly är förtjusande söt. Fotografien är dålig för resten, hon är mycket vackrare i verkligheten.

Han hade vänt några blad i albumet och frågade vem den eller den var. Plötsligt frågade han med något osäker röst:

— Vad heter den här unga damen?

— Det är fröken Gussow, vår allra bästa lärarinna. Vi höllo allesammans så mycket av henne och svärmade för henne. Känner du henne? Hon vände sig frågande till honom, hon kunde inte undgå att märka, huru oavvänt han betraktade porträttet.

— Nej, jag känner henne inte. Men jag måtte någon gång i livet ha sett en flicka, som var lik detta porträtt. Men det är längesedan. Hur gammal är din lärarinna?

— Hon är inte ung numera, hon är redan tjugusju år, svarade Elsa som en riktigt äkta skolflicka.

— Ja, då är hon redan en gammal nucka, instämde onkel. Men det var endast hans läppar som skämtade. Hans blickar voro med allvar och vemod fästade vid lärarinnans ansikte.

Hade Elsa inte varit så ung och så upptagen av sin egen lilla person, så skulle hon nog ha undrat över att han så länge och så allvarligt betraktade porträttet.

— Tycker du att hon är vacker? frågade hon nu utan att märker något.

—Vad heter hon? Gussow? frågade han, och denna gång var det han, som inte hört vad hon sagt. Vad höter hon i förnamn?

— Charlotte.

— Lotti! sade han.

Han slog igen albumet och tog åter sin bok. Det såg ut, som hade han glömt att Elsa var inne.

Hon visste, att han var ett original, därför blev hon ej förundrad över hans tankspriddhet.

— Kommer du med ut på verandan, onkel. Gontraus äro

komna, sade hon. De sista orden sade hon med ansikted bortvänt.

— Strax, strax, sade han frånvarande, men steg ej upp. Jag skall strax komma efter.

Tveksamt och på tåspetsarna gick hon genom salen. Flera gånger stannade hon och lyssnade. Allt var tyst. Då hon kommit fram till dörren, som stod på vid gavel, böjde hon sig framåt och tittade åt båda sidor, och då hon såg att verandan var tom, vågade hon sig dit ut. Frukostbordet var dukat, hon skaffade sig något att uträtta där, lyssnande om någon skulle komma. Vad föräldrarna dröjde länge. Vad kunde de ha för sig? Om hon vetat att de sutto uppe i vardagsrummet tillsammans med lantrådet och hans fru, som nödvändigt velat göra en visit hos hennes lille broder, då skulle hon skyndat dit genaste vägen.

Slutligen hörde hon steg. Var det onkel? Det var inte hans steg, han skulle inte heller gått ut genom tamburen och kommit den vägen ut på verandan. Försiktigt böjde hon bladväxterna åt sidan och såg till sin förskräckelse, att det var Leo.

Blodet steg upp i hennes kinder och hon kände hjärtat i halsgropen. Omöjligt kunde hon träffa honom just nu. Hon skulle inte vara i stånd att få fram ett ord, och om hon stod tyst och såg dum ut, vad skulle han då tänka om henne?

Flykten var det enda sätt, som kunde rädda henne ur hennes pinsamma belägenhet. Men det var redan för sent, han hade sett henne, och just som hon anträdde ett skyndsamt återtåg och redan hunnit halvvägs genom salen, ropade han hennes namn.

— Nu måste ni stanna här, fröken, sade han skämtsamt. Jag släpper er inte. Ni lovade att jag „en annan gång" skulle få höra Nellys brev, och nu är det „en annan gång" och nu får ni lov att sätta er ned och läsa för mig. Sina löften skall man alltid hålla.

Hon var fången. Springa undan kunde hon inte mera, det skulle se för enfaldigt ut. Hon tryckte handen mot sitt klappande hjärta och vände om. Skygg som en skogsduva, som finner att hon sitter fast i snaran, höjde hon sina bruna ögon och såg på honom.

Han kunde inte annat än lägga märke till hennes förlägenhet, och han förstod att skämta bort den med några finkänsliga ord. Han bjöd henne armen och förde henne till ett hörn av verandan, där det stod ett litet järnbord och två stolar. Oktobersolen stal sig fram genom de blodröda vildvinsbladen och sken Elsa rätt i ögonen, så att hon måste blunda.

— Solen gör mig alldeles blind, sade Elsa, glad att ha hittat ett ord utan vidare betydelse. Det är också bra varmt här, fortfor hon och steg genast upp igen.

— Ja, den förargliga solen! Vi få maka oss undan. Härpå förde han henne över till andra sidan av verandan.

Här var skugga och kyligt, och Elsa hade ingen orsak att vilja flytta sig en gång till. Hon hade också småningom övervunnit sin blyghet, och då han ånyo påminde om brevet, återvann hon till och med sin förra skämtsamma ton.

— Ni är en riktig plågoande, sade hon. Vad kan det intressera er, hur Nelly skriver och vad hon skriver om? Ni vill bara göra narr av det, och det får ni inte göra.

— Hur kan ni hysa en så dålig tanke om mig? frågade han. Ni har beskrivit er väninna för mig som en så älskvärd flicka, att det är helt naturligt om jag ville höra, hur hon själv berättar om sin lycka.

Elsa såg ännu en smula misstrogen ut, men då hon ej kunde upptäcka ett spår till ironisk dragning över hans mun, så trodde hon honom och tog upp brevet ur fickan. Hon vecklade upp det och började läsa det sakta för sig själv.

— Nå? frågade han.

— Ni måste ha tålamod, min herre. Jag måste först! välja ut de ställen, som ni kan få höra. Allt är visst inte avsett för edra öron.

— Det vore hårt! menade han. Det vore som om ni gav en sockerbit åt en liten barnunge och sade till honom: här har du, smaka på det — men så stack det i er egen mun.

Hon skrattade gott åt hans liknelse och var nu åter lika munter och sorglös som förr.

— Hör nu på, men var så god och var allvarsam. Hon hotade honom med fingret.

Det var en vacker tavla, de båda unga människorna. De sutto alldeles bredvid varandra, hon läste och han hörde noga på. Han stödde armbågen mot bordet och såg på Elsa, som satt något framåtlutad. Men med ens tystnade hon.

— Jag ber er, fortsätt! Varför slutar ni att läsa? Tänker ni på sockerbiten?

Hon satt och tänkte.

Varför skulle hon egentligen hoppa över det vackraste i hela brevet? Nelly hade skildrat, hur hon blev förlovad, så känsligt och naivt, och det var alltsammans så likt henne.

Då han bad en gång till så bönfallande, så gjorde hon honom till viljes och läste vidare. Först något tveksamt, men sedan läste hon flytande brevet till slut utan att göra något uppehåll.

Varför satt han så tyst? Denna tystnad måste såra henne. Hon hade varit så säker på, att han skulle yttra sin förtjusning högt, och nu sade han icke ett ord. Hon såg på honom med en nästan förebrående blick, men måste genast slå ned sina ögon. Han såg så besynnerlig ut — hon måste tänka på doktor Althofs „underliga” blick.

— Er väninna känner djupt och varmt, sade han slutligen, men det lät tvunget, det märkte han själv och tystnade.

— Fröken Elsa, fortfor han efter en liten stund, vad skulle ni svara, om — om någon frågade er. Håller ni av mig?

Hon blev så förvirrad och så förskräckt vid denna fråga, som slog ned på henne som en blixt. Hennes varma blod brusade upp vid tanken på, att han kunde göra narr av henne.

Hon steg genast upp.

— Nej, skulle jag svara! utbrast hon. Jag håller inte av någon — inte av någon! upprepade hon med eftertryck.

Om hennes häftighet tillåtit henne att se på honom, skulle hon snart förstått honom. Han såg med hänryckning på henne, hennes trots gjorde henne i hans ögon vackrare än någonsin.

— Elsa, sade han ömt och tog hennes hand. Om det vore jag, som frågade er: Håller ni av mig? Vill ni bli min lilla hustru? Skulle ni då också svara så?

Hon ryckte hastigt sin hand ur hans och dolde sitt ansikte.

— Älskar du mig, Elsa? Hans röst var varm och innerlig och trängde till hennes hjärta. Men ett „ja“ kunde hon ändå ej få över sin läppar. Hennes blyghet satte sig däremot — eller var det hennes gamla halsstarrighet, som vaknade på nytt?

— Nej! Aldrig! sade hon hastigt och vände sig bort med häftighet.

— Nej? Aldrig? upprepade han och betraktade henne med smärtsam rörelse. Elsa, tag tillbaka det ordet, det gäller mitt livs lycka. — Jag kom för hastigt med min fråga, inte sant? Jag har gjort er rädd. Svara mig inte förrän ni återvunnit ert lugn.

Han sjönk ned på en stol och höll handen för ögonen.

Elsa stod fortfarande vänd ifrån honom, ett rov för skiftande känslor. Hennes hjärta drog henne til honom, men hon

kunde ej finna den bro, som ledde över den breda ström, som skilde henne från honom. Då var det, som Lucies bild stod för henne, och hon hörde en röst, som varnande tillropade henne: Vill du mista honom? Tänk på mitt öde!

— Leo, sade hon blygt och kom ett steg närmare honom, men förskräckt över sin djärvhet hejdade hon sig rodnande och med nedslagna ögon.

Hon hade viskat hans namn helt sakta, men han hade hört det. Han sprang upp, och hans blick, som varit så sorgsen, strålade nu av glädje.

— Elsa, nu är du min! utbrast han och drog henne till sig, men när han ville kyssa henne, vände hon huvudet åt sidan och blev åter den skygga Elsa.

— Det är inte tillåtet, sade hon bestämt. Hur skulle hon kunna låta en främmande herre kyssa sig!

— På handen? frågade han skrattande. På handen får jag väl kyssa dig?

Det tilläts honom i nåder.

Han höll henne ännu om livet, då deras föräldrar kommo ut på verandan. Alla förstodo genast, vad här försiggått — amtmannen stod som förvandlad till sten. Lantrådet och hans fru voro de första, som lyckönskade det unga paret, själva lyckliga omfamnade de Elsa som sin dotter. Herr Macket hade icke rört sig ur stället.

Hans hustru gick fram till honom och lade handen på hans arm.

— Ser du, Richard, barnet har vuxit till kvinna, tror du det nu? frågade hon kärleksfullt.

— Elsa! Min lilla Elsa! utbrast han slutligen djupt skakad. Är det verkligen sant, vill du övergiva mig?

Då kastade hon sig om hans hals, kysste honom häftigt och sade, gråtande och skrattande:

— Min kära lilla pappa, jag håller ju så mycket av honom!

*

Nu är noga taget min berättelse slut, ty det är icke lönt att beskriva gästernas överraskning vid den oväntade nyhet, som mötte dem. Men en sak måste jag likväl omtala. Samma dag försvann onkel Kurt. Medan alla sutto till bords, lät han Johan köra sig ner till stationen. Han tog ej avsked av någon.

Fru Macket blev ej det minsta överraskad över denna rymning. Hon kände sin broder som en orolig själ, som kom och försvann, allt som det föll honom in.

Tre veckor förgingo utan att han lät höra av sig, men då kom ett brev, daterat i München, från honom. Brevets innehåll förvånade alla på Moosdorf — Elsa blev utom sig av överraskning och förtjusning. Hon klappade i händerna, dansade omkring i rummet och ropade jublande:

— De kunna tacka mig för sin lycka, det är genom mig, de ha funnit varandra! — Vad skall Leo säga! O, jag är så glad!

Det korta brevet innehöll följande rader:

„Vi äro på bröllopsresa. Lotti och jag ämna stanna i Italien över vintern. Det förvånar er, icke sant? Det är likväl ingenting så märkvärdigt. Lotti och jag ha varit förlovade sedan uråldriga tider, fastän vi inte talat om det. — I vår komma vi tillbaka, och då skall jag presentera min unga fru för er. — Hälsa särskilt till flickungen, hon vet varför. Hon bör för övrigt måla flitigt, när hon icke är upptagen av sitt förlovningstillstånd.“

Onkel Kurts hustru, förr fröken Gussow, hade skrivit några rader i sin mans brev:

„Nu är jag din tant, min älskling — vem kunde ha anat det! Jag skulle gärna ha omtalat alltsammans för dig förut — hur det gick till — men jag fick icke. Onkel Kurt ville inte tillåta mig att skvallra förrän vi voro gifta. Även i dag kan jag endast skriva några rader, min man står bakom mig och ber mig sluta.

Kommer du ihåg Lucies historia? Denna Lucie hette egentligen Lotti och var jag själv — och målaren? Du gissar nog, vem han var, utan att jag behöver säga det.

Då vi återkomma, är kanske också du en ung fru. Jag är så glad över din lycka, min lilla Elsa. Måtte den vara länge!“

Pris inb. 2: 50.